

நாளை வரும் நிலவு

அருணோதயம்
50
பேன்விழா ஆண்டு வெளியீடு

ரமணிசந்திரன்

நாளை வரும் நிலவு

1

ஊர் அடங்கி வெகு நேரம் ஆகியும், அந்த வீட்டில் ஒலித்த 'டங்கு டங்கு' சத்தம் ஓய்ந்த பாடில்லை. அம்பரிக்கும் உறக்கம் வருவதாக இல்லை.

நகர்ப்புறங்களில் எப்படியோ? ஒரு வேளை அங்கிருக்கும் போக்குவரத்து வாகனங்களின் ஒலியில் இது போன்ற இசைக் கருவிகளின் சத்தம் அடங்கிவிடக் கூடும். அத்தோடு, அங்கே ஊர் அடங்கவும் வெகு தாமதம் ஆகுமே.

ஆனால், இது போல மலையடிவாரப் பகுதிகளில், அதுவும் பெரும்பாலும் இரவு எட்டு மணிக்கே ஊர் அடங்கிவிடுகிற இடத்தில், வீட்டை வாங்கி வைத்து, அதில் ஆட்டமும் பாட்டமுமாக அந்தச் சுற்றுப்புறச் சூழலின் தெய்வீக மோனத்தை மரியாதையே இல்லாமல், இப்படிக்கலைப்பது கொஞ்சமும் நன்றாக இல்லை.

ஆனால், அந்த அண்டை வீட்டுக்காரனிடம் இதை யார் எடுத்துச் சொல்வது?

சொன்னாலும் 'என் வீட்டுக்குள் நான் செய்வதை நீ என்ன கேட்பது?' என்று மரியாதைக் குறைவாகக் கேட்டு விட்டால், அப்புறம் என்ன செய்வது?

அப்படிக்கேட்கிற அளவுக்கு அந்த ஊரில் யாருக்கும் ஊக்கம் இருப்பது போலவும் தெரியவில்லை. அத்தோடு பக்கத்து வீட்டில், அதுவும் அண்டை வீட்டுப் பக்க அறையில் படுக்கும் அம்பரி அளவுக்கு மற்ற யாருக்கும் பாதிப்பு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

ஆனால், கிராமத்து முழு அமைதியை ரசித்துப் பழகிப் போயிருந்த அம்பரியால் சற்றும் தாங்க முடியவில்லை. தூங்கவும் முடியவில்லை.

அவளுக்கு விவரம் தெரிந்த இவ்வளவு காலமாகச் சும்மா பூட்டிக் கிடந்த வீடு.

சுமார் நாலு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக யாரோ விலை பேசுவதாகச் சொன்னார்கள்.

வீட்டை வாங்கிய பிறகும், யாரும் அங்கு வந்து குடியிருக்கப் போவதாக அரவம் இல்லை. ஒரு சிலர் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனதோடு சரி.

சில மாதங்கள் கழித்து ஒரு கூட்டம் வந்தது. வீட்டிலும், தோட்டத்திலுமாக சில பல வேலைகள் செய்தார்கள். பாழடைந்து, பூட்டிக் கிடந்த வீடு பளிச்சென்று ஆயிற்று. தோட்டமும் அப்படியே.

சும்மாவே பச்சப் பச்சென்றிருக்கும் பூமி அது. ஏற்கனவே இருந்த மரம், செடிகளைப் பாதிக்காமலே சின்னச் சின்ன மாறுபாடுகளில் தோட்டமும் அழகு பெற்றது.

தோட்டக்காரனாக ஒருவனை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். வீட்டைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பும் அவனுடையதே.

வேலுக் கிழவன் முன்னர் அம்பரியின் வீட்டில் பணி புரிந்தவன்தான். இங்கே பணத்தட்டுப்பாடு அதிகம் ஆன பிறகு, வேறு வழியின்றி நிறுத்தப்பட்டவர்களுள் ஒருவன்.

இப்போது மாதம் ஒன்றாம் தேதியானால் 'டாண்' என் அவனது சம்பளம் தபாலில் வந்து விடும் என்பான். ஒரு ந கூடத் தாமதம் ஆகாதாம். ஒன்றாம் தேதி ஞாயிற்றுக் கிழமைய இருந்தால், முப்பத்தொன்றாம் தேதியே பணம் கிடைக்கும் அனுப்பி வைத்து விடுவார்களாம்.

வேலுக் கிழவன் பெருமையாகச் சொல்வான்.

ஆனால், எப்படி முடியும்?

அந்த அண்டை வீட்டுக்காரனிடம் - அண்டை என்றால் நகர்ப்புறம் போல அடுத்தடுத்தோ, கிராமப் புறங்களை பங்கு பிரித்து, பங்கு பிரித்து பொதுச் சுவர்களோடு ஒர அமைந்த வீடுகளோ அல்ல. தள்ளித் தனித்தனியாக கட்டப்பட்டிருந்த பெரிய தனக்காரர்களின் விசாலம வீடுகள்.

அந்தப் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் வீட்டிலும் புனரமைப்புக் நிறையச் செலவு செய்திருந்தான். மற்றபடியும் அவனிடம் எவ்வளவு பணம் மிச்சமாகக் கொட்டிக் கிடக்கிறதோ. அந்த மாதச் செலவுக்குப் போக, மிச்சம் இருந்தால் தானே இப் முன்கூட்டியே வேலைக்காரர்களுக்குச் சம்பளத்தைக் கொடு முடியும்?

எப்போதோ இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தரம் வ நூலைந்து நாட்கள் தங்கிப் போவதற்காக, ஒரு வீட்டை வாங்கி, அதைப் பராமரிக்க ஆட்களையும் சம்பளம் கொடு வைத்திருக்கிறான் என்றால், அவனிடம் எவ்வளவு பணம் மிச்சமாகக் கிடக்கும்.

அவள் வீட்டில் மாதம் முடிகிற போது கூட, அந்தந்த ம சம்பளத்தைக் கொடுக்க முடிவது இல்லை.

பெரிய தாத்தாவிடம் கெஞ்சி, அழுது, நாலு கடிதங் எழுதினால் கொஞ்சம் பணம் வரும். அதுகூட பத்தாய் கேட்டால், ஐயாயிரம் தான் வரும்.

அதுவும் சிக்கனமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்று எப்படியெப்படிச் சிக்கனமாகச் செலவு செய்யலாம் என்ற புத்திமதிகளுடன்தான், அந்த ஐயாயிரமும் வந்து சேரும்.

இந்த ஐயாயிரத்தை எந்தெந்தச் செலவுக்குப் பிய்த்துக் கொடுப்பது?

வேலையாட்கள் சம்பளம், மளிகைக் கடை, துணிக் கடையா? அல்லது ரூபியின் புண்ணியத்தில் ஏறும் செருப்பு, அவங்கார சாதனங்கள் பற்று வகைக்கா? தம்பிகளின் வெளிச் சாப்பாட்டுக் கடனுக்கா?

மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொள்வது அவள் - அம்பரிதான்.

செலவைக் குறைத்துக் கொள்ளும்படி அம்பரி கேட்டாலே எல்லோருக்கும் கோபம் வந்துவிடும்.

முதலில் தங்கை ரூபவதி கத்துவாள்.

“நீ அம்மா மாதிரி அழகாகப் பிறந்த திமிரா? அம்மாவின் நிறம், மூக்கு முழி எல்லாமே வந்து விட்டது. ஆனால் என்னைப் பார். பெரிய தாத்தா மாதிரி மட்டமான நிறம். இதை வெள்ளையாக்கிக் காட்ட ஓய்ட்டனிங் கிரீம், ஃபவுண்டேஷன் எல்லாமே வேண்டாமா? பார். அப்பா போலச் சின்னக் கண். பெரிதாக்கிக் காட்டினால்தானே நன்றாக இருக்கும்? ஐ டி டோவும், மஸ்காராவும் காசு கொடுக்காமலேயே வந்து விடுமா?” என்று ஒரு மூச்சுப் பொருமுவாள்.

அப்படி ரூபா ஒன்றும் அழகில் குறைவு கிடையாது. பரழகியாகத் தன்னைத் தான் எல்லோரும் எண்ண வேண்டும். அவ்வளவுதான். அதற்காகவே இந்தப் பாடு.

தம்பிமார் அதற்கு மேல். இந்த வீட்டுச் சமையலை ட்டுமாகச் சாப்பிட்டால், நாங்கள் நாளுக்கு நாள் குள்ளமாகிக் காண்டே போக வேண்டியதுதான் என்பார்கள்.

முத்தம்மாவின் சமையல் சற்று ஏறத்தாழத்தான் இருக் வகை வகையாகச் செய்யவும் தெரியாது என்பது உண்மை ஆனால் ‘பல்லுக்குத் தேய்ந்த கல்’லாக இந்த வீட் கொடுக்கப்படும் குறைந்த சம்பளத்துக்கு வேறு யார் சபை செய்ய வருவார்கள்? அந்தச் சம்பளத்தைக் கூட பாதி ர மாதக் கடைசியில்தான் கொடுப்பது.

எல்லோருக்கும் மேல் தந்தை விசுவநாதன். ‘விசுவ ராஜா’ என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளுவார். பரம்பரையாம். அதற்கேற்ற செலவு செய்யாமல் எப்படி என்

‘அந்த மாதிரி வருமானம் நமக்கு இல்லையே அட் என்றால், ‘வரும்மா என் பெரியப்பா மண்டையைப் வேண்டியதுதான். அப்புறம் பார். குறைந்தாலும் பத்து டே என்னமாய்ச் செலவழிக்கலாம்’ என்பார் கண்களில் க விரிய.

பணத்துக்காக இன்னொருவரின் சாவை எதிர்பார்த்து இட உட்கார்ந்திருக்கலாமா என்று அம்பரிக்கு உள்ளே உறுத் அதுவும் பெரிய தாத்தா சொந்தமாகச் சம்பாதித்த பணம்.

ஆனால், அது பற்றி வாயைத் திறந்தால் எல்லோருக்கு கோபம் வரும்.

‘செத்தால் அவருக்குக் கொள்ளி போட வேண்டிய நான். எனக்கில்லாத உரிமையா?’ என்பார் தந்தை.

‘நெய்ப்பந்தம் பிடிக்க வேண்டியது நாங்கள் தாடே என்பார்கள் தம்பிமார். ‘இந்தக் காலத்தில் பெண்களு எல்லாவற்றிலும் சம உரிமை உண்டு தெரியுமா? நெய்ப்ப பிடிப்பது உட்படத்தான் சொல்லுகிறேன்’ என்பாள் ரூபா.

‘என்னமாய்ப் பங்குக்கு வருகிறாள் பார்.’ என்ற இரண்டாவது தம்பி ராமநாதன்.

அப்புறம் இருவருக்கும் சண்டை மூளாமல் தடுப்பது டெ பாடாகிப் போகும்.

ஆனால், எல்லோரும் சொல்லிச் சொல்லி அப்படித்தானோ என்று அம்பரிக்கும் தோன்றும். ஆனால் 'அது என்றோ நடக்கப் பாகிற விஷயம். இதற்காக இன்றே இப்படிச் செலவு செய்ய வண்டுமா?' கையில் இல்லாத போது கடனிலேனுமா என்று னைத்து கோபமும் வருத்தமும் சேர்ந்து வரும்.

அதேபோல என்றாகிலும் அவர்களுக்கு சேரப் போகிற சாத்து தானே, கொஞ்சம் கொடுப்போம் என்று தோன்ற வில்லையே என்று பெரிய தாத்தாவிடமும் அவளுக்கு எரிச்சல் ப்டும்.

எப்படியும், பிரம்மச்சாரியாகத் தனிமையாகவே வாழ்ந்து, டிவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய தாத்தாவுக்கு வாரிசு அவருடைய ஒரே தம்பியுடைய மகனான விசுவநாதனும், அவருடைய ஐந்து மக்களும் தானே?

எப்போதோ ஒரு நாள் அவர்களுக்குத்தான் போகப் பாகிறது. இப்போதே அவர்களுக்கு அதில் கொஞ்சம் காடுத்தால் என்ன? அவரது கோடிக்கணக்கான சொத்தில் அப்படி என்ன குறைந்து போகும்?

பழைய காலக் கதையில் வருகிற 'பூதம் காத்த புதையல்' அதிரி தன் பணத்தைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறது கிழம் என்பாள் பா.

'பெரியவர்களை அப்படிச் சொல்லக் கூடாது ரூபா' என்றால் பிழத்தைக் கிழம் என்று சொல்லாமல், வேறு என்ன சொல்லிக் றிப்பிடுவது?' என்று திருப்பிக் கேட்பாள் அவள்.

கூடவே சத்தம் வேறு உயர்ந்து விடும். எனவே யாயத்தைக் கூட யாரும் அவளிடம் எடுத்துச் சொல்வது டையாது. அவளது கத்தலுக்குப் பயந்து யாரும் அவளிடம் டுது போலப் பேசுவதும் கிடையாது.

எனவே அவளது செலவில் ஒரு பைசா கூடக் குறைக்க டியாது. அவ்வப்போது கூடுமே தவிரக் குறைவது ஊகம்.

விசுவநாதனுக்குத் தினமும் கோட்டுப்பளேக் கிங் சிகரெட் வேண்டும். முதலில் நிறையப் பிடிப்பார். இருமலே நெஞ்சு வலி வந்து பாடுபட்டதிலிருந்து டாக்டர் ஆலோசனைய் பேரில் ரொம்பக் குறைத்து விட்டார். ஆனால் விலை உயர் சிகரெட்டைப் பேருக்கேனும் பிடித்தே ஆக வேண்டும்.

முக்கியமாக அடுத்தவர் முன்னிலையில். அதற்க வேணும் அந்த சிகரெட் வாங்கியே தீர வேண்டும்.

அப்பாவைப் போலவே யாரும் எதையும் குறைத் கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

ஏன் குறைக்க வேண்டும் என்கிற அவர்களது கேள்வி ஒரு வகையில் சரிதானே?

பணப்பிரச்சினையை எளிதாக்க எண்ணி, படிப்பு முடிந்த அம்பரி ஒரு வேலைக்கு முயற்சி செய்தாள்.

ராஜா வீட்டுப் பெண் இன்னொருவரிடம் கை கட் சேவகம் செய்வதா? வீட்டுக் கௌரவம் என்ன ஆவது எ ஓரேயடியாக எகிறிக் குதித்து, அந்த நினைப்பையே விசுவநா பேயோட்டி விட்டார்.

அவர் அவ்வளவு ஆத்திரப்பட்டு அதுவரை பாத்தி அம்பரி, அதன் பின் வேலைக்குப் போவது எ நினைப்பையே விட்டு விட்டாள்.

அந்த 'ராஜா குடும்பம்' என்ற பெயருக்கு இன்னமும் ஊரில் மதிப்பு இருக்கத்தான் செய்தது. பழைய பாக்கில கொடுத்து முடிக்காமலேயே கடைகளில் புதுச் சாமான் கொடுத்தார்கள். எப்படியும் ஒரு நாள் கைக்கு வரப் பே பணம் தானே என்கிற எண்ணம்தான் எல்லோருக்கும்.

அவர்கள் கதைதான் ஊர் அறிந்ததாயிற்றே. ஏமாற்றக்காரக் குடும்பம் இல்லை என்பது தெரியும். எ கொஞ்சம் பின்னே என்றாலும், எப்படியும் பணம் வந்து எ என்பது எல்லோருக்கும் நிச்சயம். அதனால் கேட்டனு பொருள் நிச்சயம் வந்து விடும்.

என்ன, விலை கொஞ்சம் அதிகம் எழுதியிருப்பார்கள். ஆனால் அதற்காகப் பொருட்களைத் திருப்பி அனுப்பும்பரிக்கு துணிவு வராது.

‘வேண்டாம் என்றால், போ’ என்று சாமானை வைத்துக் காண்டு விட்டால்?

இப்படியெல்லாம் பயந்து, பாடுபடும்போது இந்தப் பெரிய த்தா பணத்தைத் தந்தால் என்ன என்று அம்பரியின் மனம் -ந்து தவிக்கும்.

எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய செலவு இப்போது அருகே ருகே வந்து கொண்டே இருந்தது.

பெரிய தம்பி ரகுநாதன் ரூபாவுடன் சேர்ந்து பிறந்தவன். சர்ந்து’ என்றால் நிஜமாகவே சேர்ந்தே பிறந்தவன். வருடைய இரட்டை கம்ப்யூட்டர் படிப்பில் பெரும் ஆசை. லூரிப் படிப்பை முடித்தாயிற்று.

அடுத்து அவன் மிகவும் ஆசைப்படும் மேல் படிப்பு. றந்த பட்சம் இரண்டு லட்சம் ஆகுமாம். பெரிய தாத்தாவுக்கு ிதியதற்குப் பதிலே வரவில்லை.

இதுவரை எல்லோரது படிப்புச் செலவுக்கும் பணம் லுப்பி வந்தவர் அவர்தான். அவருடைய வாரிசுகளின் ிலை வளர்க்கும் பொறுப்பு அவருடையதுதானே என்பார் வநாதன்.

பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு அவர்களைப் பெற்றவரான இந்த பா இதுவரை என்ன செய்தாராம் என்று தனியே கையிடம் சொல்வான் ரகு.

‘பொறுப்பைப் பற்றி பேச அப்பாவுக்கு என்ன தகுதி க்கிறது? நம் நல்ல காலம். இப்படி ஒரு தாத்தாவும் இருக்கக் டுத்து வைத்திருப்பதால் படிப்பறிவு இல்லாமல் கவில்லை. மற்றபடி அப்பாவிடம் மட்டுமாக விட்டிருந்தால், எல்லோரும் வெறும் கை நாட்டாகத்தான் இருந்திருப்போம் கா’ என்பான்.

அவன் சொன்னதும் சரிதான். பெற்ற பிள்ளைகளின் உணவு, உடை போலவே அவர்களது கல்விச் செலவு பற்றியும் விசுவநாதன் கண்டு கொண்டது இல்லை. அதெல்லாம் அவர் மனதில் நிற்பதே இல்லை. என்ன படிக்கிறார்கள் என்பதே தெரியாது.

படிப்புச் செலவு முழுதாகப் பெரிய தாத்தா உபயம்தான்.

ஆனால், அதெல்லாம் சாதாரண பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்பு. இது போல அல்ல.

கேட்பது இரண்டு லட்சம். அக்காவும் தம்பியுமாக யோசித்து, பெரிய தாத்தாவுக்கு ஒரு கடிதம் கூட எழுதினார்கள்.

“பெரிய தொகையாக இருக்கிறது. சம்பாதித்து இந்தப் பணத்தைத் திருப்பி விடுவதாகச் சேர்த்து எழுது” என்றாள் அம்பரி.

“அதை தன்னை அவமரியாதை செய்வதாக அவர் எண்ணிவிட்டால்?” என்று தயங்கினான் தம்பி.

“அதெப்படி எண்ணுவார்?”

“நம்பேரன் உரிமைக்காரன். யாரோ போலத் திருப்பித் தருவதாகக் கூறுகிறானே என்று நினைக்கலாமில்லையா?” என்றான் தம்பி.

அவனுடைய தந்தையின் குணம் படைத்திருந்தால், அப்படித்தான் நினைப்பார் என்பதால், அம்பரியும் அதை ஒத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் இன்று வரை பதிலே வரவில்லை.

பெரிதாகத் தமக்கையிடம் கவலைப்படாதது போலப் பேசினாலும், தம்பி உள்ளூர உருகிக் கரைவது நாளுக்கு நாள் மெலியும் அவனது தோற்றத்தில் நன்றாகத் தெரிந்தது.

மனது தாங்காமல், தம்பிக்குத் தெரியாமல் இன்னொரு கடிதம் எழுதி பெரிய தாத்தாவும் அனுப்பி வைத்தாள். அதற்கும் பதில் வராது போகவும், அம்பரிக்கு உள்ளூரக் கவலைதான்.

பெரிய தாத்தா என்ன சொல்லப் போகிறாரோ தெரியவில்லையே. அவர் பணம் தராவிட்டால் ரகுவின் மனமே உடைந்துவிடும்.

என்ன செய்வது? பெரிய தாத்தாவை நேரில் போய்ப் பார்க்கலாமா? ஆனால் அவர் இப்போதெல்லாம் யாரையும் சந்திப்பது இல்லை. அறையை விட்டு வெளியே வருவதும் இல்லை என்றார்களே. உட்காருவது கூடச் சிரமமாகி விட்டதால், பெரும்பாலும் படுத்தோ அல்லது படுக்கையில் சாய்ந்தோ கிடக்க வேண்டியது ஆகி விட்டது. அந்த நிலையில், யாருடனும் பேசப் பிடிக்கவில்லையாம். தன்மானம் மிகுந்த மனிதர். டாக்டரும், பல ஆண்டுகளாகக் கூட இருக்கும் பழனியும் தவிர, யாரும் அறைக்குள் வரக்கூடாது என்று கட்டளையே பிறப்பித்திருக்கிறார். அந்த வீட்டில் அவர் வார்த்தை வேதம்.

அத்தோடு பிடிவாதமாக அவரிடம் போய் நின்று, அதில் கோபம் வந்து உள்ளதும் கெட்டுவிடக் கூடாது.

பார்க்கலாம். இன்னமும் சில மாதங்கள் இருக்கின்றன. அதற்குள் ஏதாவது நடக்கும். அவன் விருப்பப்படி அதே படிப்பும் கிடைக்கும்.

ஏதேதோ எண்ணியவாறு படுத்துக் கிடந்தவளுக்கு எப்போது தூக்கம் வந்தது என்று அவளுக்கு தெரியாது. காலையில் வழக்கத்துக்குச் சற்றுத் தாமதமாக விழித்து எழுந்தவள் முதலில் உணர்ந்தது சுற்றுப்புற அமைதியையே.

ஆக, பக்கத்து வீட்டுக்காரன் கூடாரத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு போயாயிற்று. குறைந்தது இன்னும் ஒரு மாத நிம்மதி நிச்சயம்.

காலை வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு, கொடுக்காய்ப் புளி பறிக்கப் போக வேண்டும்.

வேலியோரம் நின்று பார்க்கும்போது, முற்றிய கொடுக்காய்ப் புளிப் பழங்கள் வளையம் வளையமாகத் தொங்குவது தெரிந்து, முன் தினமே அவளது நாவில் நீர் வரச் செய்தது. கிளிக்

கூட்டம் வந்து பழங்களை காலி செய்துவிடுமுன் போய் பறி வேண்டும்.

தன் காலைக் கடன்களை வேகமாக முடித்துக் கொள் அம்பரி அவசரமாக அடுத்த வீட்டுக்குக் கிளம்பினாள்.

அம்பரி தன் தந்தையிடம் வேறு எதற்கும் வருத்தப்படக் கொண்டது இல்லை.

தானாக உழைத்துச் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்னென்னமே இல்லாமல் சும்மா பாட்டுக் கேட்பதும், தனியாக அல்லது அடுத்தவர்களுடன் சேர்ந்தோ சீட்டாடுவதுமாக அபொழுதை விருதாவாகக் கழிப்பதை கூட, அவள் பெகுற்றமாக நினைத்துக் கோபப்பட்டது கிடையாது. உழைப்பை நேரத்தையும் பணமாக மாற்றும் கலை அவருக்குத் தெவில்லை, பாவம் என்றுதான் எண்ணிக் கொள்வாள்.

ஆனால், இந்தக் கொடுக்காய்ப்புளி மரம் இருந்த நிலத் திறைதை மட்டும் அது நடந்து இரண்டு ஆண்டுகள் பிறகும், அவளால் தாங்க முடிவது இல்லை.

இந்த ஒரு விஷயத்தில் அவளுக்குப் பெரிய தாத்தா மே கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வரும்.

அவர் மட்டும் கூடக் கொஞ்சம் பணம் அனுத் கொண்டிருந்தால், வீட்டில் இந்தப் பற்றாக்குறை ஏற்படுமா? தன் காலத்துக் கணக்கைப் போட்டு, இனுக்கி இனு அனுப்புகிற பணம் பாதிச் செலவுக்குக் கூடக் கட்டி வ அதற்காக ராஜ பரம்பரை செலவைக் குறைக்கலாமா? கடன் பக்கம் ஏறிக்கொண்டே போகும்.

சமாளிக்க முடியாமல் கடன் அதிகமாகச் சேர்ந்து விட்டால், அப்பா என்ன செய்வார். கொஞ்சம் சொத்தை விற்பார்.

அதாவது அவருடைய தந்தை சம்பாதித்து, ஒரே மகனான அவருக்கு வைத்துவிட்டுப் போன சொத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விற்பது, விற்பது செலவை சமாளிப்பார்.

போனது எல்லாம் போக, இப்போது மிஞ்சி இருப்பது வீடு மட்டும் தான். அதன் மேலும் கொஞ்சம் கடன் வாங்கி வைத்திருக்கிறாரோ என்ற சந்தேகம் அம்பரிக்கு.

விசுவநாதன் ஒரு டெக்னிக் வைத்திருந்தார்.

சட்டென்று சொத்தை விற்க மாட்டார்.

வெளிக்கடன்களைத் தீர்ப்பதற்காக, ஒரு சொத்தின் மீது கடன் வாங்குவார். வெளிக்கடன்தான் ஒரு போதும் தீருகிற கடன் இல்லையே. அதுவும் ஏறும். சொத்தின் மீது வாங்கிய கடனின் வட்டியும் சேரும். கடைசியாக மேலே கொஞ்சம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, அந்தச் சொத்தை விற்பது, அங்கங்கே பணத்தைப் பிரித்துக் கொடுப்பார்.

கடைசிப் படிதான் விற்பனை.

ஒரு வேளை அந்தக் கடைசிப் படிக்கு வந்து சேருமுன், பெரிய தாத்தா மண்டையைப் போட்டுவிடலாம் அல்லவா? அப்படிப் பணம் வந்துவிட்டால், இதை ஏன் விற்போம் என்று தோன்றும். விற்பதைத் திருப்பி வாங்குவதைவிட, கடனை கொடுத்துச் சொத்தை மீட்பது எளிது.

பெரிய தொழில் வல்லுனர் போல விசுவநாதன் விவரிப்பார்.

கடைசியாக விற்கும்படி நேர்ந்த பிறகும், “என்ன பெரிய சொத்து? பெரியப்பாவின் பணம் வந்ததும், இதைப் போலப் பத்து மடங்கு வாங்கிவிடலாம். இப்போது விற்பதைக் கூட இன்னும் கொஞ்சம் காசை விட்டெறிந்தால் நமக்கே தந்துவிட்டுப் போகிறான்கள்” என்று அவர் அலட்சியமாகச் சொல்லும் போது, மெய்தானோ என்றுதான் அம்பரிக்கும் தோன்றும்.

ஆனால் இந்த நிலமும் போனது மட்டும் வருத்தம்தான்.

மற்ற வீட்டுத் தலைவர்களைப் போல அப்பாவும் ஏதாவது சம்பாதித்திருந்தால் இப்படி விற்க நேர்ந்திராதே.

அம்பரியின் ஏக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ரகு தந்தையிடம் இதே கேள்வியைக் கேட்டே விட்டான்.

“என்னையா இப்படிக் கேட்டாய்?” என்று சற்றுத் திகைத்து விட்டு “எனக்கு எவன் வேலை கொடுப்பான் சொல்லு. வேலை கொடுத்தாலும் என்னால் அடுத்தவனுக்கு தலை வணங்கி வேலை செய்ய முடியாதே. ராஜ பரம்பரை பார்” என்று குரலில் கொஞ்சமும் வருத்தம் இல்லாமல் பெருமையாகவே சொன்னார் விசுவநாதன்.

தம்பி தொடங்கி விட்ட தைரியத்தில் “ஏதாவது தொழிலாவது செய்யலாம் இல்லையா அப்பா?” என்று மேற்கொண்டு தொடர்ந்தான் அம்பரி.

சற்று யோசித்துவிட்டு, “தொழிலிலும் எத்தனையோ பேரிடம் இணங்கி வணங்கிப் போனால்தான் சம்பாதிக்க முடியும் பாப்பா. என் ரத்தம் அப்படிப்பட்டது அல்ல, அத்தோடு அப்படிக்கும்பிடு போட்டாவது சம்பாதிக்க வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன? நமக்குத்தான் பெரும் சொத்து வரப்போகிறதே” என்று சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்துவிட்டு, அங்கிருந்து நகர்ந்துவிட்டார் அவர்.

தமக்கையைப் பார்த்து தோளைக் குலுக்கிவிட்டுப் போனான் மூத்த தம்பி ரகு.

இதுதான் நம் வீட்டு நடப்பு. பேசாமல் ஒத்துக் கொள் என்பது அவனது பார்வையின் பொருள்.

ஒத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். வேறு வழி?

கொடுக்காய்ப்புளி மரத்தோடு, செண்பக மரம், ஜாதி, மல்லிகைப் பந்தல்களோடு, பூந்தோட்டமாகப் பொலியும் அந்த நிலம் போனது. போனது தான்.

வீடும் இதே வழியில் கையை விட்டுப் போய்விடுமுன். பெரிய தாத்தா செத்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும்.

வேலிப் படலைத் திறந்து, அடுத்த வீட்டு நிலத்தின் பின்புறத்து எல்லைக்குள் சென்று கொண்டிருந்த அம்பரி சட்டென விதிர்விதிர்த்துப் போய் அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

அவளா இப்படி நினைத்தாள்?

வீட்டில் மற்றவர்கள் ஜாடை மாதையாகவும், வெளிப்படையாகவும் பேசிய போதெல்லாம் 'கடவுள் கொடுத்த உயிர். அது யார் யாருக்கு, எப்போது, எப்படிப் போக வேண்டும் என்பதும் அந்தக் கடவுளின் கணக்கு. ஓர் உயிரை ஆக்க முடியாத நாம், அது பற்றிப் பேசக்கூடாது' என்று பெரிதாகப் புத்தி சொல்லுகிறவள். என்ன மாதிரி நினைத்து விட்டாள்.

தன் மீதே எரிச்சல் மூள, சற்று நேரம் அசையாமல் நின்றாள் அவள்.

கொடுக்காய்ப் புளி பழங்களைப் பறித்து, ரசித்து உண்ணும் ஆசைகூட அப்போதைக்கு மந்தித்து விட்டது. திரும்பிப் போய் விடலாமா என்று எண்ணித் திரும்பியவளை 'கீச்சீச்' சென்று கத்தியபடி, 'விர்விர்'ரென்று பறந்த கிளிகளின் வரவு நிறுத்தியது.

அம்பரியைப் போலவே கிளிகளுக்கும் அந்தப் பழங்கள் மீது ஆசை. கூட்டமாக வந்து வெறும் காயைக்கூடக் கொத்திக் கொத்திப் போட்டுவிடும்.

நிறைய இனிப்பும் லேசான துவர்ப்புமாக அம்பரிக்கு கொடுக்காய்ப்புளி பழ ருசி மிகவும் பிடிக்கும். மற்றவர்கள் எல்லோரும் தொண்டையில் சிக்குகிறது என்று அவ்வளவு ஆசையாக அதை உண்ண மாட்டார்கள். ஆனால் பறித்து வைத்தால், போக வர ஒன்றிரண்டாகக் கொறித்து, சில சமயம் அவளுக்கே இல்லாமல் காலிகூடப் பண்ணி விடுவார்கள். எனினும் பறிப்பதற்கு மட்டும் யாரும் உதவியும் செய்ய மாட்டார்கள்.

ஆனால் யார் உதவியையும் அம்பரி எதிர்பார்ப்பது இல்லை. தோள் உயரத்திலிருந்தே பிரிந்து போகும் பெரி கிளைகளுடன் அந்த மரம் ஏறுவதற்கு வசதியாகத்தான் இருக்கும். ஏழெட்டு வயதிலிருந்து ஏறிப் பழகியது ஆயிற்றே.

வேலுக் கிழவன் முருங்கைக்காய் பறிக்கிற துரட்டிக் கம் கிடந்தால், கீழ்க் கிளையில் நின்றே பறித்து விடலாம். அல்ல மரத்தில் இன்னும் மேலே ஏற வேண்டும்.

கண்ணுக்கெட்டிய அளவில் இந்தப் பக்கம் துரட்டிக் கம்பைக் காணவில்லை. வேலுவைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தாள் அவளையும் காணவில்லை.

அந்தக் கூட்டம் போய்விட்டதல்லவா? வீட்டைப் பெருக்கி துடைத்து, சுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பான். வீட்டில் ஒரு து தும்பு இருந்தால் அந்த ஆளுக்குப் பொல்லாத கோப வருமாமே. அதற்குப் பயந்து பாவம் கிழவன், உடல் வலிக்க தூசு தட்டிக் கொண்டிருப்பான்.

ஆனால் அவளையும் சொல்ல வேண்டும். தேவைக் அதிக ஆள் வைத்துக் கொள்ள அனுமதி இருக்கும்போது, இவன் எதற்குத் தனியாக உடல் தேய வேண்டும்? பக்கத் வீட்டுக்காரன் ஒன்றும் கஞ்சன் அல்ல.

கேட்டால் "அநியாயக் கூலி கேட்கிறான்கள் பாப்ட அதான் மெள்ள மெள்ள நானே செய்து விடலாம் என் செய்கிறேன். நானும் தான் வேறு என்ன வெட்டி முறிக்கிறேன் என்பான்.

தலையில் அடித்துக் கொள்வாள் அம்பரி.

இவன் மிச்சம் பண்ணிக் கொடுக்கிற ஐம்பதிலும், நூறிலும் அந்த ஆளின் பை நிறையப் போகிறது? அல்லது அந்த செலவினால் அவன் போண்டியாகி விடப் போகிறானா?

எது...வும் இல்லை. ஆனால் என்ன சொன்னாலும் கிழவ மண்டையிலும் ஏறாது. சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப் போ அம்பரியும் விட்டுவிட்டாள்.

பாடுபட வேண்டும் என்று தலையில் எழுதியிருந்தால், பட்டுத்தானே ஆக வேண்டும்?

அந்த வீட்டுக்காரன் கிளம்பிய பிறகு, மெதுவா வேலை செய்தாலும், அவன் வருகிறான் என்றால் ஐந்தாறு ஆட்களுடன் வேலை ஐரூராக நடக்கும்.

அத்தனை பேரையும் வேலு விரட்டி வேலை வாங்குவதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கும். இவள் சிரிப்பதைப் பார்த்து அசடு வழிந்துவிட்டு, “சம்பளம் கொடுக்கிற முதலாளி. அதிலேயும், கை நிறையக் கொடுக்கிறவர். ஏதோ நம்மால் ஆனது” என்பான் அவன்.

பொதுவாக பக்கத்து வீட்டுக்காரன் தன் விருந்தாளிகளோடு கிளம்பி, ஊரை விட்டுச் சென்றாயிற்று என்று வேலு வந்து தகவல் சொன்ன பிறகுதான் அம்பரி அந்த வீட்டு எல்லைக்குள் காலடி எடுத்து வைப்பது.

“அந்த மாதிரிக் கண்ணில் எல்லாம் நீ படவேண்டாம் பாப்பா” என்று அவளை வரவிடாமல் வேலுவே தடுத்து விடுவான்.

எந்த மாதிரிக் கண் என்று கேட்கத் தேவையிராது. அவனோடு வரும் கும்பலைப் பார்க்கும்போதே எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்ட விஷயம் அது. ‘கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்’ என்று அலைகிற கூட்டம். கண்ட நேரத்தில் இசை முழங்குவதும், கை கோர்த்துக் கொண்டு உலாப் போவதும் உரக்கப் பேசுவதும், கத்திச் சிரிப்பதும்... எதையும் அந்தப் பக்கத்தில் யாரும் உயர்வாகக் கருதுவது இல்லை.

அம்பரிக்கு எரிச்சல் மூட்டுவது அது மட்டும் அல்ல.

என்னதான் பாதி நேரம் கடனுக்கு வாங்கினாலும், அந்த சின்ன ஊரில் காய்கறி, முட்டை, மீன் போன்ற எல்லாமே சற்று அதிகமாக வாங்குவது அம்பரியின் வீட்டில்தான். பேரம் பேசுவது இல்லை. இன்றில்லாவிட்டாலும், என்றாகிலும் ஒரு நாள்

பணமும் வந்துவிடும். எனவே நல்ல பொருட்களை முதலி அவனிடம்தான் கொடுப்பார்கள்.

ஆனால் இந்த மகாராஜா வந்து விட்டான் என்றால் எல்லா அங்கே படையெடுத்து விடும்.

அவனும், விருந்தினர் ஏழெட்டுப் பேரோடு அவர்களுக்கு பணி புரிய, சமைத்துப் போட என்று பல வேலையாட்களோ பந்தாவாக வருவான்.

பச்சுப் பச்சென்று அன்று பறித்த காய்கனிகள், புது மீன் முட்டை... எல்லாம் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு அந்தக் கலிய அர்ஜுனன் வீட்டுச் சமையல் அறைக்குச் சென்று விடுவாடலும் வதங்கலும்தான் இருந்தது என்று சிங்காரம் வாங் வருவான்.

சமையல்கார முத்தம்மாவுடைய பேரன் சிங்காரம், படிபட ஏறவில்லை என்று எடுபிடி வேலைக்குத் தன்னோடே வைத்துக் கொண்டிருந்தான். உணவு, துணி போக, கொஞ்ச பணம் முத்தம்மா கையிலேயே கொடுத்துவிடுவது.

சும்மா இருக்கும் நேரத்தில் அம்பரி அவனுக்கு எழுத படிக்கக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சின்னப் பையன் ஆசையை அடக்க மாட்டாம எதையாவது வாங்கித் தின்றுவிட்டு, இருக்கிற மிச்சப் பணத்தி இது மாதிரி வாடல் வதங்கல்களை வாங்கி வருகிறானோ என் அவனுடைய பாட்டிக்கே சந்தேகம். அவளால் சந்தைக் கை வரை நடக்க முடியாது என்பதால் அம்பரியிடம் சொல் அவளும் நேரிலேயே சென்று பார்த்தாள்.

இனிப்பில் ஈ மொய்ப்பது போல, எல்லாக் கை காரர்களுமே வேலுவுடன் வந்த அந்த வீட்டுச் சமைய காரனைச் சுற்றிக் குழையடிப்பதைப் பார்த்து வெறுத்துப் பே எதையும் வாங்காமலே திரும்பி வந்துவிட்டாள். அக் கூப்பிட்டால் திரும்பிப் பார்க்கக் கூட ஆளைக் காணோமே

அன்றைக்கு பருப்பு ரசமும், துவையலும் என்றதும் தம்பிகள் டவுனுக்குச் சாப்பிடச் சென்றதுகூட அம்பரிக்கு அப்படியே நினைவு வந்தது, எரிச்சலோடு.

அதிலிருந்து அவன் வருகிற நாள் பற்றி வேலுவிடம் முன் கூட்டியே தெரிந்து கொண்டு இந்த மாதிரிப் பொருட்களை நிறைய வாங்கி ஃப்ரிஜில் அடுக்கி வைத்து விடுவான்.

ஆனாலும் கூடுதலாக இரண்டு நாட்கள் தங்கினான் என்றால் சங்கடப்பட்டுப் போகும்.

அம்பரியின் அடுத்த எரிச்சல் சிறை வாசம் மாதிரி வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க நேர்வது.

விடுமுறை நாட்களில் தம்பி தங்கையரில் யார் யார் வருகிறார்களோ, அவர்களை உடன் அழைத்துக்கொண்டு குன்றுப் பக்கம் சுற்றி அலைவது அம்பரிக்குப் பிடித்தமான பொழுது போக்கு.

அடர் நீல நிறத்தில், பொடிப் பொடியாகப் பூலாச்சி என்று ஒரு வகைப் பழங்கள் குத்துச் செடிகளில் நிறையப் பழுத்திருக்கும். அவைகளைப் பறித்துப் பறித்துத் தின்றதால் வைலட் வண்ணமேறிவிட்ட உதடுகளுடன் திரும்பி வரும் போது முருங்கைக்காய், பிரண்டை என்று பை நிறையப் பறித்து வருவார்கள். எல்லாமே தரையில் தானாக முளைத்து கேட்பாரற்றுக் கிடப்பவை.

முருங்க வற்றலையும், பிரண்டைத் துவையலையும் முத்தம்மாவையும் அம்பரியையும் தவிர வேறு யாரும் ரசித்து உண்பது இல்லை என்றாலும் அப்படிச் சேகரித்து வருவதில் ஓர் ஆசை, அழகான வடிவுள்ள கூழங்கல் பொறுக்குவார்கள்.

கடற்கரைக்குப் போனால் சிப்பி பொறுக்குவது இல்லையா? சிப்பிகளைப் பொறுக்குவதில் உள்ள வேகம் அவைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதில் இராதே. அந்த மாதிரி.

இவர்கள் கூழங்கற்களைப் பொறுக்குவார்கள். சும்மா வேணும் இது வைரம், இது சஃபையர் என்பார்கள். பாசி பிடித்த

கல் மரகதம் ஆகிவிடும். செம்மண்ணில் கிடப்பது ரூபி. கோடா அழுக்குப் பட்டதனால் வைரீரியம்.

கையில் எதையாவது எடுத்துப் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு சிப்பும் விளையாட்டுமாகப் பொழுதைக் கழித்துவிட்டு திரும்பி வருவார்கள்.

அழுக்குப் படாமல் இருக்க ஆசைப்படும் ரூபா கூட ஏதாவது அழகுபடுத்திக் கொள்கிற வேலை இல்லை என்றா கூட வந்து விடுவான்.

இப்படி எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, நாள் முழுவது சுற்றுவார்கள். யாரும் வராவிட்டாலும் அம்பரி தானியாகவேனு உலாவப் போவான்.

ஆனால் அவன் வந்தால் இதுவும் தடைப்பட்டுப் போகு பொது இடம். யார் வந்தாலோ, போனாலோ நமக்கென்ன என் சொல்லவும் முடியாது. எப்போதும் முதுகில் ஊசி குத்துவ போல உணர்வு யாரோ பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள என்ற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணும். அது நிஜமா, அல்லவ என்று அவளுக்குத் தெரியாது.

ஆனால் திரும்பிப் பார்த்து உண்மையைத் தெரிந் கொள்ளவும் அவளுக்குப் பிடிக்காது. ஒரு வேளை அப்பட யாரும் வெறித்துக் கொண்டிருந்தால் இவளை திரும்பி பார்ப்பதே அவனுக்கு வெற்றியாகி விடாதா?

அவனேதானோ? அல்லது அவனுடைய கூட்டமே எளிகிற கொள்ளியில் எந்தக் கொள்ளியானால் என்ன? எல்ல ஒன்று தானே?

எனவே இந்த எரிச்சல்களில் மாட்டிக் கொள்ளாம தப்புவதற்காகவே அடுத்த வீட்டு மன்மதன் ஊரை விட்டு செல்லும் வரை அவள் வெளியே தலை காட்டுவது இல்லை. விருப்பமாய் வீட்டுக்குள்ளேயே சிறையிருந்து விடுவான்.

இப்போதும் ஐந்து நாள் சிறை வாசத்துக்குப் பின், வெள காற்றைச் சுவாசிப்பதே ஆனந்தமாக இருந்தது அவளுக்கு.

செண்பக மரத்திலும் எங்கோ மொட்டு வெடித்திருப்பது போல, பூ வாசனை மனதை மகிழ்வித்தது.

மனதில் துள்ளலுடன் கொடுக்காய்ப்புளி மரத்தை நோக்கி விரைந்தாள். அல்லது மானின் துள்ளலுடன் ஓடிச் சென்றாள்.

சரசரவென்று மரத்தில் ஏறி, பசுமை மாறி, வெளுப்பு ஏறி, ஓரத்தில் வெடித்திருந்த பழங்களைப் பார்த்து பறிக்கலானாள்.

தோளில் தொங்கப் போட்டிருந்த பை, கிட்டத்தட்ட நிரம்பிப் போயிற்று கொஞ்சம் உயரத்தில் சில பழங்கள் கிடந்தன.

பறிக்கும்போதே ஒன்றிரண்டைச் சுவைத்தவாறே பறித்தவளுக்கு ருசியான அந்தப் பழங்களை விட்டுப் போக மனம் வரவில்லை.

மரக்கிளையிலேயே வாகாக நின்று கொண்டு முயற்சித் தாள். ஆனால் எதையுமே பறிக்க முடியவில்லை.

இறங்கி வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான் என்று எண்ணி அம்பரி இறங்க முயன்ற போது “வேண்டுமானால் நான் பறித்துத் தரட்டுமா?” என்று ஓர் ஆண் குரல் அவளுக்குப் பின்புறம் வெகு சமீபத்திலிருந்து கேட்டது.

அந்தக் குரலில் அதிர்ச்சி அடைந்து, கால் தடுமாறி நிலையிழந்து மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்த அம்பரியை இரு வலிய கரங்கள் தாங்கிப் பிடித்தன.

3

கால் தடுமாறி விழப் போகிறோம் என்பது கூடத் தோன்றாத அளவுக்கு அம்பரி அதிர்ந்து போயிருந்தாள். இவன் திடீரென்று எங்கிருந்து முளைத்தான்.

வீட்டில் கார்களைக் காணோம். எந்தவித சத்தமும் கேட்கவில்லை. ஆள் இருக்கும்- முக்கியமாக அவன் இருப்பதற்கு அடையாளமான உரத்த இசை, பேச்சு, சிரிப்பு எதுவுமே கேளாததால் அல்லவா, வேலுக் கிழவனின் சொல்லுக்கு காதலி ராமல் அம்பரி அங்கே வந்தது.

இப்போது இவன் என்ன நினைப்பான்.

ஒன்றுமில்லை. வெறும் கொடுக்காய்ப்புளிப் பழங்கள்தான் தானாகப் பழுத்து விழுந்தும், கிளிகள் கொத்திப் பாதி தின்ற பாதி கீழே போட்டும் வீணாவதுதான். பள்ளிக்கருகே கைபரத்தி விற்பவர்களிடம் பத்து காசு இருபது காசுக்குக் கிடைப்பதான் என்றாலும், அவன் வீட்டில் திருட வந்ததாகத்தான் எண்ணுவான்.

அதுவும் அவன் முன்னிலையில் அவ்வளவு எடுப்பா பேசிவிட்டு.

ஆம். அது அந்த வீட்டுக்காரனுடன் அவளது முடிசந்திப்பு அல்ல. ஏற்கனவே ஒரு தரம் அவனை அடையாளப்பார்த்திருக்கிறாள். நேரடியாக அவனுடன் பேசவில்லை என்றாலும் அவன் குரலைக் கேட்டிருக்கிறாள்.

அவளது தன்மானத்தைப் பாதித்த அந்தச் சம்பவத்துக் பிறகுதான் அவன் வந்தாலே அம்பரி வீட்டை விட்டு வெளி வருவதே கிடையாது.

அவளுக்கு அவனோடு வந்திருந்த அந்தப் பெண்ணுத் தான் எவ்வளவு திமிர். அவனோடு வந்ததாலேயே கோபுரத் தீ மீதிருக்கும் கலசம் என்று தன்னை நினைத்துக் கொண்ட போல.

முதலில் கோபுரம் என்றால் என்ன என்று அவளுக்கு தெரியுமா?

மேலே மேலே குப்பையைப் போட்டுக் கொண்டே வந்து அதுவும்கூடக் கோபுரம் மாதிரி உயரத்தான் செய்யும். காற்பறந்து வந்து, குப்பை மேட்டின் மீது விழுந்த இலைச் ச

தன்னைக் கோபுரக் கலசம் என்று எண்ணிக் கொண்டால், அதன் முட்டாள்தனத்தைக் கண்டு சிரிக்கத்தான் வேண்டுமே தவிர ஆத்திரப்படக்கூடாது.

அவளைப்போல.

அன்றையக் கோபத்தில் அவளைப் பார்வையாலேயே வெட்டி விட்டுப் போனாள்.

அவள்தானே இந்தக் கொழுப்பெடுத்த குரங்கை இங்கே கூட்டி வந்தது என்ற ஆத்திரத்தில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாள்.

இன்று கீழே விழுந்து காலை ஓடித்துக் கொள்ளாமல் காப்பாற்றியதற்காக அவனுக்கே நன்றி சொல்ல வேண்டியதாகி விட்டதே. என்று எண்ணும்போதே தாங்கிப் பிடித்தவன் இன்னமும் தன்னை விடுவிக்கவில்லை என்று அம்பரி உணர்ந்தாள்.

இவன், அவளை யார் என்று நினைத்தான்? இவனோடு அலைகிற கழுதைகள் போல, அவளையும் எண்ணிக் கொண்டானா?

சீற்றத்துடன் சட்டெனத் திமிறி, அவன் பிடியிலிருந்து விலகி அவளை ஆத்திரத்துடன் முறைத்தான் அம்பரி.

அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது போலும்.

“இந்த ஊரில் எப்படியோ? நான் அறிந்த வரையில் உதவி செய்வருக்கு நன்றிதான் சொல்லுவார்கள். இப்படிப் பார்வையாலேயே எரித்துவிட முயற்சிப்பது இல்லை” என்று முறுவலித்தான்.

“உதவி செய்வதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறவர்களுக்கு நன்றி சொல்லித்தான் எனக்கும் பழக்கம்” என்று அவளது பதில் வேகமாக வந்தது.

“உன்னை வேறு நான் என்னம்மா செய்துவிட்டேன்? ம்?”

என்னவென்று சொல்வது?

அவள்தான் நாகரீகமற்று, அவளை உடனே கீழே விடாமல் தூக்கிக் கொண்டே நின்றான் என்றால் கூட தாச்சமற்று, அவளால் அதை வார்த்தைகளால் எப்படிச் சொல் முடியும்?

என்னைக் கீழே விடாமல் பிடித்துக் கொண்டே இருந்தாடு என்றால்.. அதைக் கேட்கவே அசிங்கமாக இருக்கிறதே. என் திமிர் இருந்தால் மட்டமாக நடந்துவிட்டு, அதை அவளே சொல்ல வேண்டும் என்று வேறு எதிர்பார்ப்பான்.

“என்னவென்று உங்களுக்கே தெரியும்” என்றாள் அம்ம கோபத்தோடு. “யாரேனும் பார்த்திருந்தால் செருப்பி அடித்திருப்பார்கள்.”

“ஏன்?” என்று புரியாதவன் போல விளக்கம் கேட்ட அவன். “எனக்குத் தெரிந்த வரையில் மரத்தின் மேலிருந்து மெத்து மெத்தென்று என் கைகளில் விழுந்தது பூமாலை அல்லது பெண்ணேதானா என்று உற்றுப் பார்த்துச் சந்தே தெளிந்து கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் என்னவோ நடந்தது. உன்னைக் கற்பழிக்க முயன்றது போலத் திமிறி விலகிய மட்டுமின்றி, இன்னும் ஏதோ குற்றம் வேறு சாட்டுகிறாய். உன்னை வேளை அந்தக் குற்றம்தான் நீ சொல்வதுமோ?”

இது போலெல்லாம் பேசியறியாத, பேசுகிற இடத்தில் இருந்தும் கூட அறியாத அம்பரிக்கு, வாய்ப் பேச்சு நின்று முகம் கன்றிச் சிவந்து போயிற்று.

அதையும் ரசித்து, “ஆகா, இந்தக் காலத்தில்கூட இப்படியல்பாகக் கன்னம் சிவக்கிறவள் இருக்கிறாயே. வெடிகுண்டாக இருக்கிறது” என்று வியந்து பாராட்டினான்.

அழகா?

அன்று அவனோடு வந்த அழகியின் நினைவு வர அம்பரி முகம் கடுகடுத்தது.

சட்டெனத் திரும்பி வீட்டை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். ஓடிவிட்டதான் அம்பரியின் உடம்பு துடித்தது.

ஆனால் தோற்று ஓடுவது போல அவன் கருதக் கூடும் என்பதால், முடிந்த அளவு நிமிர்வுடன் விரைந்து சென்றாள்.

பின்னிருந்து அவன் குரல் அழைத்தது. “ஹல்லோ, செருப்பை விட்டுவிட்டுப் போகிறாயே. நடப்பதற்கு மட்டுமல்லாமல், உன் ஊர் வழக்கப்படி யாரையேனும் அடிப்பதற்கும் உதவுமே.”

உதவும்தான். செருப்பு அவளுக்கு வேண்டும்தான். ஆனால் அவன் நிற்கிற இடத்துக்குப் போய் அந்தச் செருப்புகளைக் காவில் மாட்டிக் கொண்டிருக்க அம்பரிக்கு விருப்பமில்லை.

எனவே திரும்பியே பார்க்காமல் நடையைக் கட்டினாள் அவள்.

வீட்டுக்குப் போன பிறகும் அவளால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. என்ன முயன்றும், அவள் மனதில் அமைதியை வரவழைக்க அவளால் முடியவில்லை.

பல வினாடி நேரம் அவன் தன்னைத் தொட்டுத் தூக்கி நின்றதை எண்ணுகையில், உடம்பு கூசிக் கூசிக் சிலிர்த்தது.

‘உன்னை என்ன செய்துவிட்டேன்?’ என்று அவனது அமர்ந்த குரல், அவளது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

முன்பும் இதே போலத்தான். அவனது குரலை மறப்பது அவளுக்குக் கடினமாகவே இருந்தது. குரலையும், அந்தக் குரலில் அவன் அந்தத் திமிர் பிடித்த பெண்ணிடம் பேசிய வசனத்தையும்.

அந்த ராங்கிக்காரியின் ‘அடிமை’ என்றானே என்ன கேவலம்.

வெகுவாக முயன்று, நினைவிலிருந்து ஒதுக்கி வைத்திருந்த சம்பவம் அப்போது நடப்பது போல அம்பரிக்கு மீண்டும் நினைவு வந்தது.

அது நடந்து சுமார்... சுமார் என்ன? சரியாக ஆறு மாதங்க ஆகின்றன.

அப்போதெல்லாம் யார் வந்தாலும், போனாலு எனக்கென்ன என்று தன் வழக்கத்தை விடாமல் அம்பு வெளியே போய் வந்து கொண்டொளிர்ந்தாள்.

அன்றும் அப்படித்தான். சாலையோரத்தில் ஒரு தக்காளி செடி தானாக முளைத்து, சிறு செடியாக வளர்ந்திருந்தது. ஆமாடு கடித்து, ஆட்கள் மிதித்து செடி வீணாகி விடும். வீட்டை வைத்து வளர்க்கலாம் என்று செடியை மெல்லப் பிடுந் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்பரி.

அப்போது காற்றில் பறந்து வந்து அவளுக்குச் சந்திரத்தில் ஒரு துணி விழுந்தது.

துணியின் அமைப்பு துப்பட்டா என்று காட்டிய ‘பாலாவியன்ன மேலாவி’ என்று பாடலில் வருமே அது பேமிக் மெல்லிய துணி.

யாரோ காற்றில் நழுவ விட்டு விட்டார்கள் என்பதற்கு டே ஒன்றும் நினையாமல், அம்பரி தன் வேலையைக் கவனித்தாள்.

“ஏய் அந்தத் துப்பட்டாவை எடு” என்ற அதட்டலைக் கேட்டு ஆணி வேர் அறுந்து விடாமல் செடியை எடுப்பத் முழுகியிருந்த அவள் பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

யாரோ, யாரையோ என்று எண்ணியபடி தன் வேலையை ஈடுபட்டிருந்தாள்.

“இந்தா, ஏய் உன்னைத்தான் சொல்லுகிறேன். உன் கேன்ன செவிடா? அந்தச் செடியை அப்புறமாகத் தட்டி கொடுத்துக் கொஞ்சலாம். முதலில், என் துப்பட்டாவை எடுத்துக் கொடு” என்று அந்தப் பெண் குரல் அதட்டிய பிறகே அதைத் தன்னைச் சொல்லுகிறாள் என்று உணர்ந்த அம்பு ஆத்திரத்துடன் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பக்கத்து வீட்டில் வந்து நிற்கும் கார்களில் ஒன்று. சுத்தப் மலைக் காற்றை அனுபவிப்பதற்காகவோ, என்னவோ

மேற்புறம் திறந்து விடப்பட்டிருந்தது. துப்பட்டா பறந்து விட்ட காரணமும் அதுதான் போலும்.

ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்குத் துப்பட்டா என்று எதற்கு? எப்படியும் முழுக்க முழுக்கக் காட்டி விட முடிவு செய்தாயிற்று. கையில்லாத முன்புறம் இதற்கு மேல் இறக்கித் தைக்க முடியாது என்கிற அளவுக்கு மிக இறங்கிய கமீஸ். இதில் அந்த கண்ணாடித் துணி எதை மூடும்?

இந்த மாதிரி உடுத்திய இவள் இன்னொருவரை ஏவுகிறாளா?

அதுவும் யாரை?

“ஏன் உன் துப்பட்டாதானே? நீயே இறங்கி எடு” என்று அம்பரி சட்டென திரும்பி நடக்கலானாள்.

செடி விஷயம் அவளுக்கு மறந்தே போயிற்று. அவ்வளவு ஆத்திரம்.

“ஏய் ஏய். என்னடி? டார்லிங், அந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணுக்கு இருக்கிற திமிரைப் பார்த்தீர்களா? அவளைப் பிடித்து நிறுத்துங்கள். அவளை மண்டி போட்டு மன்னிப்புக் கேட்க வைக்க வேண்டும்” என்று காட்டுக் கத்தலாய் கத்தினாள் அந்தப் பெண்.

அப்படிக்கூடச் செய்வார்களா? குரல் கொடுத்தால் யாராவது அம்பரியின் உதவிக்கு வந்து விடுவார்கள். ஆனால்...

ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபோது காரை ஓட்டிச் சென்றவன், காரிலிருந்து இறங்கி வருவது தெரிந்தது. அந்த அலறுவாய் அழகியின் ஏவலை நிறைவேற்றவா வருகிறான்?

சற்றுத் தூரத்தில் பருத்திக்காட்டில் களையெடுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் நினைவு வரவும் ‘மவனே நீ தொலைந்தாய்’ என்று எண்ணியபடி நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள் அம்பரி.

அந்தத் துப்பட்டாத் துணி அருகில்தான் கிடந்தது.

கால் செருப்பால் அதில் ஒரு மிதி மிதிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை அடக்கிக் கொண்டு அவள் நிற்கையில் “பொறுமை. பொறுமை மாலு. இந்த வேலைகளைச் செய்யத்தான் உன் அடிமை நான் இருக்கிறேனே. நீ ஏன் மற்றவர்களை ஏவுகிறாய்?..” என்று காரில் இருந்த பெண்ணிடம் கூறியவாறு வந்து துப்பட்டாவைக் குனிந்து எடுத்தான் அவன்.

அப்போதுதான் அவன் குரலை முதல் தடவையாக அம்பரி கேட்டது.

அத்தோடு அவன் - அந்த ‘டார்லிங்’ சென்றிருந்தால் தன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் கோபத்தில் விறைத்துக் கொண்டு நின்ற அவளை விழி விரிய நோக்கி, வரிசையான பற்கள் தெரிய முறுவலித்து “ஹல்லோ” எனவும் அவளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிவிட்டது.

என்ன இளிப்பு? என்ன ‘ஹல்லோ’?

அவனோடு வந்தவள். முன்னேபின்னே தெரியாத ஒருத்தியான அவளை ஏவுகிறாள். கண்ட பேச்சு பேசுகிறாள் வாயை மூடு என்று அவளை அடக்க வேண்டாம்?

அடக்குவதா? அதுதான் கீழே விழுந்த துப்பட்டாவை எடுத்துக் கொடுப்பது போலப் பெரிய பெரிய வேலையெல்லாம் செய்து கொடுக்கிற அடிமை என்று விட்டானே.

அது என்ன மாதிரி அடிமைத்தனம் என்பது தெரியாது அளவு அம்பரி முட்டாளா?

இவனாவது அவளை அடக்குவதாவது?

அடக்குவது இருக்கட்டும். முதலில் இந்த மாதிரி சோககளையெல்லாம் இங்கே அழைத்து வந்து, இந்த பகுதியில் புனிதத்தைக் கெடுக்கிறானே. அதை என்ன சொல்வது அத்தோடு இராமல், அவளிடம் வேறு இளிப்பதா? என்ன தைரியம்.

வந்த கோபத்தில் அவனை வெட்டுவது போலப் பார்த்து விட்டு, முன்னிலும் நிமிர்வோடு மீண்டும் தன் நடையைத் தொடர்ந்தான் அம்பரி.

ஆனால் என்னதான் நிமிர்ந்து நடந்த போதும், அவள் மனதில் ஒரு கலக்கமும் குடியேறிவிட்டது.

அந்தப் பெண் மாலுவின் திமிரை அவளால் அலட்சியப் படுத்த முடிந்தது. இந்த மாதிரி காகுக்கு வருகிற பெண்களிடம், இந்த மாதிரி வார்த்தைக்கு மேலாக எதை எதிர்பார்க்க முடியும்?

இன்னும் அடுத்த முறை அவன் வரும்போது, இந்த மாலு வருகிறாளோ இல்லை ஒரு நீலு வருகிறாளோ.

அண்டை வீட்டுக்காரனோடு வரும் குழுவில், அதே ஆண்களே ஒவ்வொரு முறையும் வர. பெண்கள் மாறிக் கொண்டே இருப்பதும் ஊர் அறிந்த ரகசியம்.

அது மட்டுமின்றி, வேலுவும் வந்து காப்பித் தண்ணியைக் குடித்தபடி முத்தம்மாவிடம் அளப்பான். “அதுங்க எப்பிடியாகப் பட்ட பொண்ணுங்கன்னு அதிலே இருந்து தெரிஞ்சுக்க அக்கா” என்பான்.

குரலை தணித்து “அதனாலேதான் அந்தாளுங்க வருகிறப்ப, நம்ம பாப்பாங்களை வெளியே வர வேணாமனு சொல்லுறேன்” என்று மேடை ரகசியமும் பேசுவான்.

விஷயம் நாகுக்காக அம்பரியின் காதுக்கு எட்ட வேண்டுமாம்.

இவ்வளவு நாளாக பழைய விசுவாசியான வேலுவின் வார்த்தைகளுக்கு அம்பரி அதிக மதிப்புக் கொடுத்தது கிடையாது. ஆனால் இப்பொழுது மனம் கலங்கியது.

அவன் விழி விரியப் பார்த்ததும் ‘ஹல்லோ’ சொன்னதும் மீண்டும் மீண்டும் நினைவு வந்தது. வரிசையான வெண் பற்கள் தெரியப் புன்னகை செய்ததும்.

தான் ஓர் அழகான பெண்தான் என்பது அம்பரி அறிந்ததே.

ஆனால் தவறான எண்ணத்துடன் தன்னை யாரு நோக்கக்கூடும் என்று அவள் எண்ணியதில்லை.

பெருங்காய டப்பா என்றாலும், பெரிய மனிதர் வீட்டு பெண் என்கிற மரியாதையை அனுபவித்தே பழக்கப்பட்டு போயிருந்தவளுக்கு, ஒழுக்கத்தை பொறுத்த அளவில் முயற்சியோக்கியவன் என்று முடிவு கட்டப்பட்டிருந்த ஒருவ வெளிப்படையான ரசனையோடு அவளைப் பார்த்ததும், டேய் மூற்பட்டதும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவன் பழகும் ‘அந்த’ப் பெண்களைப் போல அவளைய என்னி விட்டானா?

அடுத்து அவர்களைப் போல இழுத்த இழுப்புக் வருகிறாளா என்று முயற்சி செய்து பார்ப்பானா?

ஆ...ள்.. நன்றாகத்தான் இருந்தான். நிறையப் பண்ணினதைத் தைச் சாதித்துப் பழகியிருப்பான்.

திரைப்படங்களில் வருகிற மாதிரி, இந்த சிற்றூரில் அவன் இன்னே அவன் விரட்டிக் கொண்டு வந்தால் எவ்வளவு அசிங்கமாகிப் போகும்.

அப்பாவும் வெளியே போய்த் தட்டிக் கேட்பார் என் அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

எதற்கு வம்பு?

அவன் ஒன்றும் இங்கேயே இருப்பவனும் இல்ல. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தரம் வந்து, நாலைந்து நாட்களே தங்குகிறவன். அந்த நாட்களில் அவன் கண்ணில் படாம இருந்துவிட்டால் போகிறது.

அவளுக்காகவே எழுதி வைத்தாற்போல ‘வம்பு செ தங்கினர் தம் கண்ணில் படாத தூரத்தே நீங்குவதே நலம்’ என் பழங்காலப் பாடலே இருக்கிறதே. அதன்படி நடந்து கொள் வேண்டியதுதான்.

இப்படி எண்ணித்தான் அடுத்த வீட்டுக்காரன் வரும்போது அவன் கண்ணில் படக்கூடாது என்று தீர்மானித்து, அம்பரி தன் வீட்டுக்குள்ளேயே சிறையிருந்தது.

ஆனால் இந்த முறை என்ன மடத்தனம் பண்ணிவிட்டாள். பூமாலையா என்று பார்க்கிறானாம்.

ராஸ்கல்.

அவள் பெரிய குடும்பத்துப் பெண் என்று அவனுக்குத் தெரியாதிருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. இரண்டு முறை அவன் அவள் வீட்டுக்கே வந்திருக்கிறான்.

சுற்றியிருந்த நிலத்தோடு அந்த வீட்டை அவன் வாங்கியபோது ஒரு தரம். இப்போது பக்கத்து இடத்துக்காரன் என்று மரியாதைக்காக வந்ததாகச் சொன்னான். அடுத்து அவர்கள் நிலத்தையே வாங்கியபோது.

இரண்டு தடவையும், அவனை உட்கார்க்கூடச் சொல்லாமல், இரண்டொரு வார்த்தைகளில் அவனை அனுப்பிவிட்டார் விசுவநாதன்.

அதன் பிறகு அவன் இந்த அடுத்த வீட்டுக்காரன் - இன்னமும் அவனது பெயர்கூட அம்பரிக்குத் தெரியாது. அவனை அவள் பார்த்ததே இல்லை.

இன்றுதான் மடத்தனமாய்.. முட்டாள்தனமாய்.. மூடத்தனமாய்.. வடிகட்டின அசட்டுத்தனமாய்... இன்னும் இதைப்போல எத்தனை வார்த்தைகள் உண்டோ, அத்தனையின் மொத்த உருவமாய் நடந்து கொண்டு, அதற்கான பலனையும் அனுபவித்துவிட்டாள்.

இருந்திருந்து அவன் கைகளில் போய் விழ நேர்ந்ததே.

கீழே விழாமல் தாங்கினானே என்பது மனதில் படவில்லை.

மாறாக அந்த 'மாலு'வின் நினைவுதான் வந்தது. அவளிடமும் அவளைப்போன்று, அவனுடன் வந்த மற்ற பெண்களுடனும் எப்படிப் பழகியிருப்பான், அந்தக் கைகளால்

தன்மையும் தொட்டானே என்று அங்கேயே நின்று மனம் கலித்தது.

'பூமாலை' என்று சொன்னவன், என்னென்ன நினைத்திருப்பான்?

கதகதவென்று அவனது உடம்பும் கைகளும் படபடம்மெல்லாம் எரிவது போலத் தோன்றிற்று.

சட்டென்று எழுந்து போய், மீண்டும் ஒரு தரம் நன்றாக தேய்த்துக் குளித்தாள்.

பூஜையறையில் வைத்திருந்த தாயின் படத்தின் முன் போய் உட்கார்ந்தாள்.

தாயின் சாந்த முகம், மனதில் அமைதியை ஏற்படுத்தியது. இன்றைய நடப்பு, அவளுக்கு ஒரு பாடம். இனி இந்த மாதம் அவசரப்பட்டு எதையும் செய்யக்கூடாது என்கிற பாடம். இதற்குமேல் இதைப் பற்றி நினைத்து மனதைக் குழப்பிக் கொள்ள கூடாது. இத்தோடு விஷயம் முடிந்தது.

நிம்மதியோடு எழுந்து, அன்றாட வேலைகளில் அமர்ந்துவிட்டாள்.

ஆனால் விஷயம் அத்துடன் முடியவில்லை.

அத்துடன் விஷயம் முடிந்திருந்தால் எவ்வளவே அன்றாக இருந்திருக்கும்.

ஆனால் அப்படியின்றி, முந்திய நாள் நிகழ்வுக்கு அடுத்தத்தியாயமாக மறுநாளும் கதை தொடர்ந்தது.

சுமார் ஒன்பது மணி அளவில் ஓர் அழகிய சிறு மரக்கூனாகிய கொடுக்காய்ப்புளிப் பழங்களைச் சீருடை அணிந்

சேவகன் ஒருவன் வீட்டுக்கு வந்து “அய்யா பழம் கொடுத்து அனுப்பித்தாங்க” என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

யார் என்ன என்று கேளாமலேயே, “சரிசரி வைத்துவிட்டுப் போ” என்று எடுப்பாகக் கூறி அவனை அனுப்பிவிட்டு, “பழைய ஆட்கள் யாராவது எனக்கு காணிக்கை அனுப்பி இருப்பார்கள். திறந்து பார்” கம்பீரமாக உத்தரவிட்டார் விசுவநாதன். “ஆஸ்திரேலியன் ஆப்பிளா? பன்னீர் திராட்சையா? என்ன பழம்?”

கூடைக்குள் கொடுக்காய்ப்புளியைக் கண்டதும் அம்பரி முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

அவர் முகமும் அப்படித்தான் இருந்தது.

என்ன இது என்று பார்த்தபோது, செய்வன திருந்தச் செய்கிறவனாக பக்கத்து வீட்டுக்காரன் பழக் கூடைக்குள் வைத்திருந்த ‘காட்டு’ கிடைத்தது.

‘குமாரி அம்பரிக்கு சுதாங்கனின் எளிய காணிக்கை’ என்றது மடல்.

வீட்டில் எல்லோரும் வியப்பும் கேள்வியுமாக நோக்க, சிவந்த முகத்துடன், “யாரும் இல்லை என்று இந்தப் பழம் பறிக்கப் போனேன் அப்பா. அந்த ஆளைக் கண்டதும் பறித்ததைப் போட்டுவிட்டு ஓடி வந்து விட்டேன். அதனால் அனுப்பியிருக்கலாம்” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிச் சமாளிக்க முயன்றாள் அம்பரி.

“இந்தப் பழத்துக்காக அவன் வீட்டுக்குப் போனாயா? என்ன கேவலம்” என்றார் விசுவநாதன்.

“அங்கே யாரும் இல்லை என்று நினைத்துப் போனேன் அப்பா” என்று அழாக்குறையாகச் சொன்னாள் பெண்.

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசு” என்று பழக் கூடையைக் காட்டினார் பெற்றவர். “அனுப்பி வைத்திருக்கிறானே, யாருக்காவது தெரிந்தால் எவ்வளவு கேவலம். நம்மைப் பற்றி

என்ன நினைப்பார்கள்? ராஜா மகள் கொடுக்காய்ப்புளிக்கு பழத்திராள் என்று சொல்ல மாட்டார்களா?”

“சா...சா...ரிப்பா. இப்படி நடக்கும் என்று தெரியாது” என்ற அம்பரியின் குரல் விக்கியது.

“என்னப்பா ரொம்பவும் திட்டுகிறீர்களே. அந்த ஆட்கள் அனுப்பியதற்கு அக்கா என்ன செய்வாள்?” என்று துக்கைக்காக வக்காலத்து வாங்கினாள் ருபவதி.

“ஏன் அனுப்பினான் என்று யோசித்தாயா? இருந்திருந்த இந்தப் பிச்சைக்காரப் பழத்தின் மீது ஆசை என்று அம்பரி கூட்டியதால்தானே அந்தப் பயல் அதை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்? உங்கள் எல்லோருக்குமே ஒன்று சொல்ல வைக்கிறேன். நம்முடையது ராஜ பரம்பரை. பரம்பரை மதிப்புக்குக் குந்தகம் வராதபடிதான் எல்லோரும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். எல்லோருக்கும் நினைவிருக்கட்டுமே. மூக்கியமாக உனக்குச் சொல்கிறேன் அம்பரி. இப்படியெல்லா நடந்து குடும்ப கௌரவத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைத்து விடாதே. இந்தப் பழத்தோடு கூடையை அந்த வீட்டுப்பக்க வீச்சுசொல்லு” என்று கன கம்பீரமாக உத்தரவிட்டு விட்டுத் துறைக்குள் சென்று விட்டார் அவர்.

தந்தையிடம் திட்டு வாங்கிய வருத்தத்தை விட, இவையார் இதையெல்லாம் அனுப்பச் சொன்னார்கள் என்ன அனுப்பியவன் மேல்தான் அவளது ஆத்திரம் பாய்ந்தது.

நல்ல வேளையாக விசுவநாதன் அதற்குமேல் அந்த பழங்களைப் பற்றியோ, அடுத்த வீட்டுக்காரனைப் பற்றியோ பேசவில்லை.

அவருடைய செல்ல மகள் அம்பரி. வீட்டுச் செலவணக்கணக்கு பூராவும் அவளது பொறுப்புதான். எல்லோருமே அவள் சொல்லைக் கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற விசுவநாதனின் நிலையான உத்திரவே உண்டு. அவர் உட்பட அதை யாரும் மதிப்பது இல்லை என்றாலும், உத்தரவு உத்தரவானே?

அந்த அளவுக்கு அவள் மீது மதிப்பு வைத்திருந்த தந்தை அவளைத் திட்டும்படி செய்துவிட்டானே.

இன்னொரு முறை அவனை நேரில் சந்திக்க நேர்ந்தால், எனக்கு ஒன்றை அனுப்ப நீ யாரடா என்று கேட்க வேண்டும்.

ஆனால் அதைக் கேட்க முடியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. அவன் சங்காத்தமே இனி வேண்டாம்.

ஆனால் இந்த மாதிரி முடிவுகளை இரண்டு பேர் சேர்ந்து தானே நிறைவேற்ற முடியும்?

அண்டை வீட்டுக்கார சுதாங்கனின் தொடர்பே கூடாது என்று அம்பரி தீர்மானித்ததற்கு மறுநாள் அவளுக்கு 'கூரிய'ரில் ஒரு பார்சல் வந்தது.

மீண்டும் அவனிடம் இருந்துதான்.

மகள் வீட்டை விட்டு அகலவில்லை என்று அறிந்திருந்ததால் விசுவநாதனின் ஆத்திரமும் பார்சலை அனுப்பியவன் மீதே பாய்ந்தது.

“அதைப் பிரிக்காமலே, அப்படியே திருப்பி அனுப்பி விடலாம் அப்பா” என்றாள் அம்பரி.

“அப்படி என்னதான் அனுப்பியிருக்கிறான் என்று பார்ப்போமே. சுவரில் அடித்த பந்து போலப் பழக்கூடை திரும்பிச் சென்ற பிறகும், மீண்டும் ஒரு பொருளை அனுப்பியிருக்கிறானே” என்றாள் ரூபா ஆவலோடு.

“ம்ம்ம்... அதுவும் சரிதான். திற பார்ப்போம்” என்றார் விசுவநாதன்.

அம்பரி பேசாமல் நிற்க, ரூபாவே பார்சலைப் பிரித்தாள்.

உள்ளே இருந்தது, அழகிய ஒரு ஜோடிச் செருப்பு.

ஆச்சரியத்தோடு செருப்பைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள் ரூபா.

“ஐயோ, கல் பதித்து என்ன அழகாக இருக்கிறது. கல்லிலும் என்ன அழகான 'டிசைன்'. இது கல் மாதிரிப் போலியை ஒட்டி

வைத்தது இல்லை அப்பா. நிஜக் கல்லை வைத்து வைத்திருக்கிறது. என் வகுப்புத் தோழி ஒருத்தி ரொம்ப பணக்காரி. இது போல கல்லூரி விழாவுக்கு அணிந்து வந்தாள். உட்கும்போதெல்லாம், எப்படிப் பளீர், பளீர் என்று விழாவுக்கு அணிண பறித்தது தெரியுமா?”

மற்றவர்களின் கவனம் செருப்பில் இருக்க, செருப்பை எடுத்தபோது தவறி விழுந்த சிறுவர்களின் காகிதத் துணுக்கி இது அம்பரியின் கவனம் சென்றது.

‘சமயத்துக்கு உதவும்.’

குத்தலா?

என்ன திமிர்.

தந்தையும் தங்கையும் அறியாமல், காகிதத் துணுக்கை எடுத்துக் கசக்கி கைக்குள்ளேயே மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கே, அம்பரி செருப்பிடம் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

நிஜமாகவே மிகவும் அழகான, அதே சமயம் விளையாற்ற செருப்புதான். அணிந்தால் அம்பரியின் காலுக்கும் மீ அழகாக இருக்கும்தான். ஆனால் அவளுக்குச் செருப்பு வாங்க அனுப்புவதற்கு அந்த சுதாங்கன் யார்?

செருப்பைத் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, “அக்கா இது உன் செருப்பின் அளவுதான். எப்படி அதே அளவு வாங்கியிருப்பான்” என்று வியந்தாள் ரூபா.

“அன்றைக்கு அவரைப் பார்த்ததும், ஓடி வந்தத் செருப்பை விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன் என்றேனே. அதை பார்த்திருப்பார். அதை முன் போல உள்ளே வை ரூபி. திருப்பி கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்றாள் தமக்கை.

“போக்கா, எவ்வளவு அழகான செருப்பு. உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் சொல்லு. இதை நான் வைத்து கொள்கிறேன். எனக்கும் கிட்டத்தட்ட உன் அளவுதானே? இது மாதிரிச் செருப்பை இந்த ஜன்மத்தில் நம்மால் வாங்க முடியு

என்ன? இதைப் போய்த் திருப்புகிறேன் என்கிறாயே” என்றான் ரூபா.

“ஏய் என்ன நீ...” என்று தொடங்கிய மூத்த மகளை முந்திக் கொண்டு “அப்படியானால் வைத்துக் கொள்” என்று விசுவநாதன் கூறவும், அம்பரி சற்று நேரம் வாயடைத்துப் போனாள்.

கொடுக்காய்ப்புளியில் போகிற கௌரவம், இந்தச் செருப்பில் போகாதாமா?

“சேச்சே. என்னப்பா நீங்கள்? அவள்தான் புரியாமல் சிறு பிள்ளைத்தனமாகப் பேசுகிறாள் என்றால், நீங்களும் சரியென்கிறீர்களே. காலில் போட்டுப் பார்க்காதே ரூபா. முதலில் அதை உள்ளே வை. அதை அவன் முகத்திலேயே விசிறியடிக்க வேண்டும்” என்று தங்கை கையிலிருந்து செருப்புகளைக் கேட்டாள் மூத்தவள்.

“பாருங்கப்பா” என்று தந்தையைத் துணைக்கு அழைத்தாள் ரூபா.

“ஏதோ இரண்டு பேருமா முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று பொறுப்பைக் கை கழுவிவிட்டு விசுவநாதன் நழுவினார்.

“செருப்பைக் கொடு ரூபா.”

“ம்ம்ம்... இந்தச் செருப்பை எதற்காக அனுப்பினான் என்று தெரியவில்லையே” என்று அந்தச் செருப்பிலேயே விடை இருப்பது போல அதை உற்று நோக்கினாள் ரூபா.

“அதுதான் சொன்னேனே” என்றாள் தமக்கை எரிச்சலோடு. “விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன் என்றேனே, பணக்காரன் அல்லவா? பதிலுக்கு என்ன தர முடியும் என்று காட்டுகிறான்.”

ரூபவதியின் யோசனை, வேறு எங்கே பாய்ந்தது. “செருப்பே இப்படி என்றால் துணி, மணி, நகைகள் எல்லாம் எப்படிக் கொடுப்பான். ஓர் ஐந்து நிமிஷம் பேசிக்கொண்டு

இந்ததற்கு இந்தச் செருப்பு. அவனோடு வருகிறார்களே அந்தப் பெண்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும். என் சினேகிதிகாவின் நெக்லஸ் போலக் கிடைக்கும் என்றால், நானு இரண்டு நாள் அவனோடு...”

“சீ வாயைக் கழுவு. அர்த்தம் புரியாமல், கண்டப டுறாதே” என்று அதட்டினாள் தமக்கை.

“எல்லாம் எனக்கும் தெரியும். நானும் பெரிய பெண்தான் என்று எரிச்சலோடு கூறி ஏக்கத்தோடு செருப்பைப் பார்த்தா ரூபா.

“ஷ், ரூபி. என்னம்மா பேச்சு இது? பார் நம் பெர் தாத்தாவின் சொத்து நமக்கு வந்துவிட்டால், அந்த நெக்ல டிதிரி ஆயிரம் நீ வாங்கலாம்.”

“ஆயிரம் வேண்டாம். ஆனால் அதுபோல ஒரு பத் பன்னிரண்டு இருந்தாலும் எனக்குப் போதும்.”

பத்துப் பன்னிரண்டு.

அதுவே, அதிகம் பேராசை என்று இவளுக்கு புரியவில்லையே. அதற்கே ஏழெட்டு லட்சங்கள் ஆகிவிட்டு அவ்வளவு செலவு செய்து இந்த நகைகளை வாங்கிய வேண்டுமா?

அப்புறம் ரகுவின் படிப்பு, வீட்டின் மீதுள்ள கடன், ம தம்பிகளின் படிப்பு செலவு, இவளுக்கே மேல்படிப் இடையெல்லாம் பற்றி இந்தப் பெண் யோசிக்கவே கானோ!

“சரிசரி அந்தச் செருப்பைக் கொடு” என்று தங்கைய் கையில் இருந்த செருப்பைப் பிடுங்கி, அது வந்த அட்னை பெட்டியில் போட்டு மூடி, பழைய மாதிரியே கட்டி வைத்த அம்பரி.

“ஆமாம். இந்த வீட்டில் நல்லதான எதையும் வாங்கு தான் இல்லை. சும்மா வந்தால் அதைக் கூடத் தூக்கித் தறிந்தே ஆக வேண்டுமாக்கும்” என்று கோபத்துடன்

கால்களைத் தொப் தொப்பென்று வைத்து, நடந்து போய் விட்டாள் ரூபவதி.

நடப்பதைப் பார். குழந்தைக் கோபம். இவள் என்னவோ பெரி...ய்ய பெண்ணாம்.

உள்ளூரச் சிரித்தபடி செருப்புடப்பாவைத் தூக்கி அலமாரி அடித் தட்டில் வைத்துவிட்டு, அம்பரி தன் வேலையைப் பார்க்கப் போனாள்.

அடுத்த முறை அந்த சுதாங்கன் வந்திருப்பதாக வேலுக் கிழவன் வீட்டுக்கு வந்து எச்சரிக்கை செய்தபோது, அம்பரிக்குச் சற்று ஆச்சரியம்தான்.

வழக்கம் போல ஐந்தாறு கார்கள் வரவில்லை. 'டொங்கு டொங்கு' என்று இசை, கண்ட சத்தங்கள் எதுவும் இல்லாமல் வந்திருக்கிறானே.

'நாய்ஸ் பொல்லுஷன்' என்பார்களே, அதுபோல இந்தச் சுற்றுப்புற அமைதியைக் கெடுக்கக்கூடாது என்று திடீரென்று ஞானோதயம் பிறந்து விட்டதா?

இந்தப் பக்கம், போதி மரம் கூடக் கிடையாதே.

ஏளனமாக அவள் எண்ணமிட்டபோது, வேலுவும் தன் பங்குக்கு ஆச்சரியப்பட்டான்.

"மின்னைக்க, சொல்லவே இல்லை பாப்பா, அந்தக் கூட்டத்தையும் காணோம். சமையல்காரன், உதவிக்கு ஒரு பையன் அவ்வளவுதான். சத்தமே இல்லை. சின்னதா ஒரு பெட்டி மிஷின்... அதான்மா நம்ம ரகுத் தம்பி படிக்குமே அதைக் கொண்டு வந்து, அதிலேயே வேலை செய்றாரு அந்த அய்யா" என்றுவிட்டுப் போனான்.

அவன் கடைத்தெரு இருந்த திசையை நோக்கி நடப்பதைப் பார்த்தபடி சற்று நேரம் அம்பரி அசையாது நின்றாள்.

இங்கே வீட்டிலும் சமையல்காரி தவிர யாருமில்லை.

ரூபா அவளுடைய பணக்காரத் தோழி வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். பையன்கள் அவ்வப்போது செய்வது போல அவன் ஹோட்டலில் பிரியாணி சாப்பிடப் போயிருந்தார்கள்.

ஊரில் ஒரு சமராசி சம்பந்தமாக விசுவநாதனை அழைத்துச் சென்றிருந்தார்கள்.

இன்றைக்கு எப்படி இருந்தாலும், பல கோடிச் சொத்துக்கு அதிபதி ஆகப் போகிற ஒருவரை அலட்சியமாக விட்டு விடுவார்களா? தகராறு, சமாதானம், திருமணப் பேச்சு எல்லாவற்றுக்கும் விசுவநாதனைக் கூப்பிட்டு விடுவார்கள் ஆனால், அவரது அபிப்பிராயப்படி நடப்பார்களா என்றால் அது வேறு விஷயம்.

சிறு யோசனையின் பின் அலமாரியின் அடித்தட்டில் வைத்திருந்த செருப்புப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, அம்ப பக்கத்து வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

சுதாங்கனுக்கு விற்ற அவர்களது நிலம் தவிர, அவன் எல்லைக்குள் இதுவரை அம்பரி காலடி எடுத்து வைத்ததில்லை.

புதிதாக இன்றைக்குச் செல்லும்போது, கொஞ்ச தயக்கமாகவே இருந்தது.

அவனுடைய சமையல்காரன், உதவிக்கு ஒரு பைய அந்த வீட்டில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அப்படியே அவ தனியாக இருந்தாலும் அவளைக் கண்டதும் மேலே பாய் விடுவான் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், அந்தப் பகுதிய அவன் பயங்கர ஃபெயில் மார்க் வாங்கியிருந்த போதும், அக் கூட்டி வந்த பெண்களோடு இவன் எப்படியெப்படி நட

கொண்ட போதும், ஊர்ப் பெண்களிடம் தவறாக நடந்ததாகச் சேதியில்லை.

அன்று அவளைக் கூட கீழே இறக்கி விடவில்லையே தவிர, மற்றபடி... ஊசும்.

அப்படியின்றி, அவள் கையை நீட்டினாலும், அவனது கன்னம் பழுத்துவிடும். நடக்கப்போவது அவ்வளவுதான். ஆனால் அந்த அளவுக்குப் போக நேராது என்பது அவளது நம்பிக்கை.

முதலைக்குத் தண்ணீரிலேதான் பலம்.

அவன் ஊரில் அவன் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆனால் இங்கே தப்புத் தண்டா பண்ணினால், முழுத் தோலோடு ஊர் போய்ச் சேர்வது அரிது என்று அவனுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்? மனித இயல்பு தெரியாமல் அவன் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடத்திப் பணக்காரன் ஆகியிருக்க முடியாது.

அதனால் வேறு எந்த விதத் தயக்கமும் இல்லாமல், அம்பரி இந்த செருப்பைக் கொண்டு போய், அவன் முன் விட்டெறியலாம். விட்டெறிந்துதான் ஆகவேண்டும். இன்னொரு முறை, இந்த மாதிரியோ, இதற்கு மேலோ ஏதேனும் சிலுமிஷம் செய்யும் துணிவு அவனுக்கு வரக் கூடாதில்லையா?

கொடுக்காய்ப்புளியிலிருந்து விலை உயர்ந்த செருப்புக்குப் போன மாதிரி.

அம்பரி எதிர்பாராதது, வாயிலுக்கே வந்து அவன் வரவேற்றது.

“வரவேண்டும், வரவேண்டும்” என்று கண்ணும் முகமும் சிரிக்க, அவளை வரவேற்றபோது, அம்பரி ஒரு கணம் திகைத்தாள். இப்படி வரவேற்கிறானே.

ஆனால், அவள் ஒன்றும் அவன் வீட்டுக்கு விருந்தாடி வரவில்லையே.

அவனது அத்து மீறலைக் கண்டிக்க வல்லவே வந்திருக்கிறாள்.

சட்டெனத் தலையை நிமிர்த்தி, கையிலிருந்த செருப்புப் பேட்டியை அவன் முன் வீசிப் போட்டாள். “நீங்கள் அனுப்பிச் செருப்பு, அன்னியர்களிடம் எதையும் பெற்றுக் கொள்வது பழக்கம் எங்கள் வீட்டில் கிடையாது. ஆனால், உங்களோடு வருகிற.. உங்கள் சினேகிதிகள் அப்படியில்லை. அதனா இந்தச் செருப்பை இதற்காக உங்களோடு பழகுகிற உங்க சினேகிதி எவருக்காவது கொடுங்கள்” என்று எகத்தாளமாகக் கூறினாள்.

அப்பாடி, நன்றாகக் கொடுத்தாயிற்று.

அவன் முகம் கன்றிக் கறுப்பதைக் காணும் அவள் அவளுக்கு.

ஆனால், முகத்திலும், குரலிலும் சோகம் சொட்ட “வெறும் செருப்புக்காக எவள் வரப்போகிறாள்” அவள் வருத்தத்துடன் கூறவும், ஒரு கணம் திகைத்தவள் தன்னை மீ சிரித்து விட்டாள்.

ஆனால் அதையே எதிர்பார்த்தவன் போல, அவன் மு மலரவும், தன் பிழை உணர்ந்தவளாக முகத்தைத் திருப்பி கொண்டு அங்கிருந்து வேகமாகக் கிளம்பி விரைந்து வீட்டுக்குச் சென்று விட்டாள்.

சே. அவ்வளவு கோபமாகப் போனவளை, எவ்வளவு இலகுவாகச் சிரிக்க வைத்து விட்டான்.

கை தேர்ந்த நடிகனைப் போல, அவனது கண்கள் முகமும், குரலும், எப்படி ஒத்துழைக்கின்றன? வருத்தம் போகாட்டும் போதே, எல்லாம் வேடிக்கைதான் என்று காட்டினே.

அது மட்டுமல்ல. அவள் அவ்வளவு எகத்தாளமாகப் போன அவளை அவமானப்படுத்தி இருக்கிறாள். ஆனால், அவள் அதையே வேடிக்கையாக்கி விட்டாளே.

அவன் கோபப்படுவது, அவமானமாய் உணர்ந்து ஆத்திரப்படுவது, இரண்டையுமே இயல்பாக எதிர்பார்க்கலாம். அம்பரி ஓரளவு அதை எதிர்பார்த்தும் இருந்தான்.

அப்படி அவன் ஆத்திரப்படுமபோது, பதில் கொடுக்க இன்னும் சில வசனங்களும் அவளிடம் தயாராக இருந்தன.

ஆனால், அவன் சிரிக்கவல்லவோ செய்கிறான்.

ஒருவேளை, அவளது செயல் அசட்டுத்தனமாக இருந்ததோ என்று யோசிக்கும் போது, அவளுக்கே முகம் கன்றியது.

ஆனால், அவன் அம்பரியின் செயலைக் கிண்டலடிக்க வில்லையே. தன்னைத் தானே அல்லவா... அவன் பழகும் பெண்களைச் சொன்னால்... அதாவது அவன் அழைத்து வரும் பெண்களைச் சொன்னால், அவனையே சொல்வது போலத் தானே? அப்படியல்லவா செய்தான்.

யாருமே மற்றவர்களைக் கேலி செய்து சிரிப்பது பெரிய விஷயம் அல்ல. மற்றவர்களைக் கேலி பேசிச் சிரிப்பவர்களிடம் அவர்களையே கேலி செய்து பார்க்க வேண்டும். ஆளே மாறி கோபத்தில் கொதித்துப் போவார்கள்.

இந்த சுதாங்கனால் தன்னைத் தானே கேலி செய்து, கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கிறானே.

ஆச்சரியப்பட வைக்கும் அபூர்வ மனிதன்தான். ஆனால் மற்றபடி..

யோசித்தபடியே அவள் வீட்டினுள் சென்ற போது, அவளுடைய தங்கை ரூபவதியும், வீடு வந்து சேர்ந்திருந்தாள்.

அவளது கால்களில் சுதாங்கன் அனுப்பிய செருப்புகள் ஜோலிப்பதைக் காணவும், அம்பரிக்கு மயக்கம் போடாத குறைதான். அவ்வளவு தூரத்துக்குப் பேரதிர்ச்சி.

கூடவே நொந்தும் போனாள்.

சுதாங்கனிடம் என்னவெல்லாம் வசனம் பேசினா அவனையும் அவனோடு வரும் பெண்களையும் எவ்வளவு இளக்காரம் செய்தாள்.

கடைசியில் பார்த்தால், அவளுடைய சொந்தத் தங்கை என்ன காரியம் பண்ணி வைத்திருக்கிறாள். அவன் அனுப்பிச் செருப்பைக் காலில் அணிந்து வெளியேயும் போவந்திருக்கிறாள்.

“சீச்சீ என்ன வேலை செய்தாய் ரூபா முதலில் அழைத்து” என்று தங்கையிடம் கத்தினாள்.

“இதோ கழற்றிக் கொண்டு தானே இருக்கிறேன். பெரித அலறுகிறாயே” என்று எரிச்சலுடன் கூறியவாறு, கால் பின்புறமாய் வார்களை இணைத்திருந்த ‘வெல்க்ரோ’வை பிரித்து, செருப்பைக் கழற்றினாள் ரூபா. “இங்கே இரு பெட்டியை எங்கே? அதில் என் பழைய செருப்பை வைத்திருந்தேனே” என்று செருப்பு வைத்திருந்த பெட்டியை தேடினாள்.

அப்படியானால் பெட்டிக்குள் இருப்பது பழைய செருப்புகள் திறந்து பார்க்கும் போது, சுதாங்கன் என்ன நினைப்பா செருப்பை எடுத்துக் கொண்டதும் அல்லாமல், பெரிய உத்தரம் பரம்பரை மாதிரி என்ன பேச்சு. அதிலும் அவனைப் பார்த்து மட்டமாக இறக்கி.

அந்தப் பெண்களாவது வெளிப்படையாக வாங்க கொள்கிறவர்கள். ஆனால் அவளோ செருப்பைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, உத்தம வேஷம் போட்டதாக அல்ல நினைப்பான்?

எண்ணிப் பார்க்கவே அம்பரிக்கு முகம் எரிந், உடம்பெல்லாம் கூசிக் குறுகிப் போயிற்று.

முதலில் இந்தச் செருப்புகளைத் திருப்பிக் கொடுத்த வேண்டும். இனி ஒரு வினாடி கூட, இந்த வீட்டில் அது இருக்கக் கூடாது. முதலிலேயே அவளது இருப்பிடம் அறி

அங்கேயே அனுப்பியிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால், இந்தக் கேவலம் நேர்ந்திராது.

அவசரமாக ஓடிப் போய், ஒரு பழைய துணியையும், பாலிதீன் பை ஒன்றையும் எடுத்து வந்தாள் அம்பரி.

செருப்புகள் உயர் ரகம் என்பதாலோ என்னவோ, ரூபா சற்று நேரம் அணிந்திருந்ததால் ஏதும் ஆகிவிடவில்லை. குதிகால், விரல் அழுத்தம்கூடப் பதியவில்லை.

அம்பரி அவைகளைத் தட்டித் துடைத்து, பையினுள் வைப்பதைப் பார்த்து “ஏன் பைக்குள் வைக்கிறாய்?” என்று காரணம் வினவினாள் தங்கை.

உடனடியாகத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு என்று அறிந்ததும், “ஒரு நல்ல பொருளுக்கு இந்த வீட்டில் கொடுத்து வைக்காதே” என்று ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள். “அக்கா ப்ளீஸ். இந்தச் செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தால், எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது தெரியுமா? இதன் விலை ஆயிரம் ரூபாய்க்கும் மேலேயாம். சபீதா சொன்னாள். அதனால் இதை நாளே வைத்துக் கொள்கிறேன்க்கா” என்று கெஞ்சியும் பார்த்தாள்.

ஆனால் தமக்கையின் முகத்தில் இளக்கத்தின் அறிகுறியே இல்லாதிருக்கவும், “இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த குடும்பத்தில் பிறந்து விட்டு, இதற்கெல்லாம் ஆசை வேறா? தானாக வந்தாலும், தட்டிக் கவிழ்ப்பதற்கு என்று இப்படிச் கூடப் பிறந்தவள் ஒருத்தி இருக்கும் போது...” என்று அழுதுகொண்டே போய்விட்டாள்.

அவமானத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த அம்பரிக்குத் தங்கையின் கோபம், கண்ணீர் எதுவும் மனதில் படவே இல்லை.

செருப்புப் பையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு, மறுபடியும் பக்கத்து வீட்டுக்குக் கிளம்பிவிட்டாள்.

ஆனால் இந்த முறை யாரும் பார்க்கக் கூடுமோ என்ற எண்ணம்கூட அவளுக்கு வரவில்லை, அந்த நினைப்புக் கெல்லாம் அவள் மனதில் இடமும் இல்லை.

தீக் கங்குகளாகத் தோன்றிய இந்தச் செருப்புகளை, வினாடி ஒன்றும் கூட வீணாக்காமல் அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான்.

இரண்டாவது தடவை சுதாங்கனை வீட்டினுள் சென்று வந்த வேண்டியிருந்தது.

அவளை வரவேற்க அவன் வாயிலில் நிற்கவில்லை. கைப் பையனிடம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருக்க.. அங்கமில்லை. இரண்டொரு நிமிஷங்கள்தான் காத்திருக்க நேர்ந்தது. ஆனால் அதுவே அவளுக்கு முடிவே இல்லாத பல நேரம் போல நீண்டு தெரிந்தது.

என்ன நினைப்பான்? எப்படிச் சொல்வது?

தங்கையின் தவறை அடியோடு மறைத்து, எப்படி விளக்கம் கொடுப்பது?

என்ன மாதிரிச் சொன்னால்....

ஜீன்ஸ் அணிந்த நீண்ட கால்கள், தரையில் பதிந்திருந்த பாதை வட்டத்துள் வரவும், திகைத்து நிமிர்ந்தாள்.

இன்னமும் அவனிடம் எப்படி விளக்குவது என்று அவள் கண்டுபிடிக்கவில்லையே.

முறுவலித்து, “பையன் உட்காரச் சொல்லவில்லையா? உட்கார். என்ன மாதிரிப் பானம் பிடிக்கும்?” என்று மீண்டும் சுவைவாக விருந்தோம்பினான் சுதாங்கன்.

இப்போதும் அவள் விருந்தாட வரவில்லைதான். ஆனால், முன்போல முகத்தில் அடித்தாற்போலப் பேச முடியாமல், தப்பு அவள் பக்கம் இருந்தது.

எந்த நேரமும், நாவடக்கம் வேண்டும் என்பது, இதற்காகத்தான் போலும். அப்போது அமைதியாக இருந்திருந்தால், இப்போது, இப்படி, இவ்வளவு குறுகி நிற்கும்படி ஆகாதே.

தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்கிக் கொண்டு “வந்து-உங்கள் செருப்பு. அது தவறுதலாக... வெளியே.. வந்து அந்த அட்டைப் பெட்டியில் இருப்பது என் தங்கையின் பழைய செருப்புகள்... அதுதான் அவள் வந்து சொன்னதும் உங்களுதை எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்...” என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்தாள் அவள்.

ஒரு சிறு வினாடி அம்பரியின் கன்றிச் சிவந்த முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான் சுதாங்கன். “சின்னப் பெண். வேண்டுமானால், அவள் வைத்துக் கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிட வேண்டியது தானே?” என்றான் தணிந்த குரலில்.

நடந்ததை அவன் ஊகித்து கொண்டுவிட்டான். ஐயோ.

கூடவே ‘ஒரு நல்ல பொருளுக்குக் கொடுத்து வைக்காதே’ என்று தங்கை சொன்னது நினைவு வர, அம்பரியின் கண்கள் கலங்கின.

கண்ணீரை வெளிக்காட்டாமல், உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, அவள் பேசாமல் நிற்கவும், “வெறும் செருப்பு ஒன்று மில்லாத சின்ன விஷயம். இதற்குப் போய் இவ்வளவு யோசிக்க வேண்டுமா?” என்றான் தொடர்ந்து.

இன்று செருப்பு. நாளாை? அத்தோடு ஆயிரம் ரூபாய்ச் செருப்பு, அவனுக்குச் சின்ன விஷயமாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு?

விரைவிலே, அவர்கள் நிலைமையும் மாறி விடும்தான். ஆனால் இன்று?

நினைத்ததைச் சொல்லாமல், “அவளது செருப்புகளைக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்” என்றான் அம்பரி.

அவளது செருப்புகளும் மரத்தடியில் போட்டது காணவில்லை. ஆனால் எடுத்தாயா என்று எப்படிக் கேட்பது? அவனுக்கு எதற்கு அந்த பழைய செருப்புகள்? அதிலும் கிட்டத்தட்டப் பிய்ந்து போகத் தொடங்கியிருந்தவை. இரண்டு ஆண்டுப் பழக, மற்றவர்களுக்கு வாங்கிய போதும், இன்னும் ஓர்

ஆண்டு சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று அம்பரி புதிது வாங்கக் கொள்ளவில்லை. இப்போது அதைக் காணவில்லை என்பதாை ஆண்டு ரூபா கழித்த பழைய செருப்பைத்தான் அம்பரி எடுத்து கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒருவேளை அவள் அன்று விட்டுச் சென்ற செருப்புகள் நகலமையை பார்த்து, இரக்கப்பட்டுத்தான், அவன் புது செருப்பு வாங்கி அனுப்பியதோ?

என்ன அவமானம்?

இப்படிக் கூனிக் குறுகுவதற்குத் தரைக்குள்ளேயே பேசுவதில்லை.

“பணத்துக்கு ரொம்பத் தேவையா?” என்று சுதாங்கன் தூல் அருகில் கேட்கவும், அம்பரி திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

கையில் செருப்பு டப்பாவுடன் வந்தவன் விழிகளில் ஒரு உற்சாகம் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாை கேட்கவும் அருகில் நின்று.

“அதை நான் கவனித்துக் கொள்ளட்டுமா அம்பரி?”

தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு அம்பரி பின்னடைந்தாை அவர்கள் வீட்டுப் பணப்பிரச்சினையை இவன் ஏதாவது கவனிக்க வேண்டும்? எதற்காக?

‘வெறும் செருப்புகளுக்காக எவன் வரப் போகிறான் என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கேலி பேசும் இவன் என் நினைத்து...

ஏதோ புரிபட, அம்பரியின் முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

யாரைப் பார்த்து, என்ன கேள்வி கேட்டான்?

அப்போது அவன் பேச்சுக்குச் சிரித்ததால், அவளை அப்படி நினைத்துவிட்டானா?

அவன் கையில் இருந்த பெட்டியைப் பிடுங் செருப்புகளை மாற்றி எடுத்துக் கொண்டு தன் முழு உயரத்துக்கு நிமிர்ந்து சுதாங்கனைப் பார்த்தான்.

“கும்பி காய்ந்தால் குதிரையும் புல் தின்னும்” என்று சொல்வார்கள். ஆனால் ‘புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது’ என்றும் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. எங்கள் குடும்பம் பற்றி ஊரில் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டு, அப்புறம் எதையும் பேசுங்கள்” என்று அழுத்தமான குரலில் கூறியவன், சட்டெனத் திரும்பி நடந்தான்.

இவனிடம் இப்படி முகம் திருப்பி ஓடுவதே வழக்கமாகிக் கொண்டு இருக்கிறது.

ஆனால், முன் இரு முறைகளிலும் போலப் பதில் சொல்லாமல் ஓடி வரவில்லை. நன்றாகக் கொடுத்துவிட்டு வந்தான். அந்த வரை சந்தோஷப்பட வேண்டியதுதான்.

ஊரில் நாலு பேரைக் கேட்கும் போது, இது ராஜ பரம்பரை என்பதும், பெரும் பணத்துக்கு அதிபதிகள் ஆகப் போகிறார்கள் என்பதும் தெரியவரும்.

இனி, இந்தப் பக்கம் முக்கை நீட்ட, அவனுக்குத் தைரியம் வராது.

ஒரு வேளை மன்னிப்புக் கேட்டாலும் கேட்பான், ஒரு சாமானியனாக இருந்து கொண்டு, பெரிய குடும்பத்துப் பெண்ணிடம் இப்படிப் பேசியது குறித்து, வருத்தப்படாமல் இருக்க முடியுமா?

வேலு சொல்வதைக் கொண்டு பார்த்தால் சாமானியத்துக்கும் கீழேயாகத்தான் இருக்க வேண்டும். குடிப்பெருமை நோக்கும்போது, அவன் குடும்பத்தை அண்ணாந்து பார்க்க வேண்டியவன் என்கிறானே.

எனவே கட்டாயம் மன்னிப்புக் கேட்பான்.

அப்படிக் கேட்கும்போது... போனால் போகிறது என்று மன்னித்துவிட வேண்டும்.

அம்பரிக்கு நேரே வீட்டுக்குப் போக மனமில்லை.

குன்றுப் பக்கம் சென்று, காலாற்ச் சற்று நேரம் நடந்துவிட்டு அரை மணி நேரம் கழித்து, அவன் வீட்டை அடைந்த போது வீட்டில் பெரும் களோபரமாக இருந்தது.

அவளைக் கண்டதும், “எங்கே போய்த் தொலைந்தா அம்பரி? உடனே எல்லோரும் கிளம்ப வேண்டும்” என், பார்த்தால் வீட்டில் என்ன, எங்கே இருக்கிறது என்று யாருக்கு தெரியவில்லை. ஒரு வாரம் பத்து நாள் தங்குகிற மாதிரி துணிமணி எடுத்து வை, சீக்கிரம்” என்று விசுவநாதன் விரட்டினார்.

புரியாமல் மகள் விழிக்கவும், “என்ன மசமசவென் றுவித்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்? சீக்கிரம் கிளம்ப ஏற்பாடு செ ளுத்தி. நான் போய்த்தானே, அங்கே எல்லாம் பொறுப்பேற்று செய்ய வேண்டும்? புரியவில்லையா? என் பெரியப் ப சேங்கமலநாதராஜா இறந்து விட்டார். அங்கே போய் கோடிக்கணக்கான சொத்து பணத்துக்கு நான் பொறுப்பேற் வேண்டாமா? சீக்கிரம்” என்று அதட்டியவர் முகத்தில் கர்வமு மகிழ்ச்சியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கூத்தாடின.

ஓர் உயிர் ரத்தத் தொடர்பு உள்ள பெரிய உய் போயிருக்கிறது என்ற எண்ணமே இல்லாமல், அவ ஆர்ப்பரித்த விதம், கூடவே உடன் பிறந்தவர்கள் மகிழ்ந் துதித்த விதம் எல்லாமே அம்பரிக்கு அநாகரீகமாச தோன்றியது.

மனிதத் தன்மை அற்றதாகவும்.

அம்பரியை அதட்டி விரட்டிய போதும், டவுனில் இருந் டசி டாக்ஸி வரச்சொல்லி, அவசரத்துக்குத் தேவை என்

தோன்றிய சில துணிமணிகளை வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பிச் செல்ல மேலும் அரை நாள் ஆகிவிட்டது.

‘இப்படியாகி விட்டது’ என்று கண்ணில் பட்டவர்களிடம் எல்லாம் காரை நிறுத்தி, மகிழ்ச்சியோடு செய்தியைப் பகிர்ந்து கொண்டதில் வேறு தாமதம் ஆயிற்று.

கடைசியாக ஒரு வழியாய்ப் பெரிய தாத்தா வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்தால் அங்கே இவர்கள் செய்வதற்கென்று பெரிதாக எதுவும் இல்லை.

‘உம்’மென்று நீள முகத்துடன் இருந்த வக்கீலும், பெரியப்பாவுடைய பணியாட்களுமாக, எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து வைத்திருந்தனர்.

வழியெல்லாம் விசுவநாதன் அலட்டிக் கொண்டது போல, அவர் சென்று கவனிக்கும்படியாக அல்லோல கல்லோலமாக அங்கே எதுவும் கிடக்கவில்லை. செய்வது அறியாமலோ, உரிமைக்காரர் வந்து அனுமதி கொடுப்பதற்காகவோ, செய்ய வேண்டிய எதையும் செய்யாது விட்டு வைத்திருக்கவுமில்லை.

குடும்பத்தார்தான் செய்தாக வேண்டிய சடங்குகளுக்காக மட்டுமே அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

டாக்சிக்குப் பணம் கொடுக்கச் சொன்னபோது, வக்கீலின் முகம் மாறிய விதம், அம்பரியை உறுத்தியது.

“வவுச்சரில் கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்து விடுங்கள் சார், பின்னாடி கணக்கு முடிக்க வசதியாக இருக்கும்” என்று அவர் சொன்னதும்கூட.

விசுவநாதனுக்கு அதிலெல்லாம் ஒன்றும் தோன்றவே இல்லை. “அப்புறமாக என்னிடம் கணக்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் அல்லவா? அப்போது தொகையில் தகராறு ஆகிவிடக் கூடாது என்று பார்க்கிறார்” என்று கூறிவிட்டு, ரொம்ப உற்சாகமாகச் சடங்குகளில் ஈடுபட்டார்.

பெரியவர் விருப்பப்படி என்று சடங்குகளை எளிமை யாகவும், சுருக்கமாகவும் செய்ததிலும், அவருக்கு ஆட்சேபனை

இருக்கவில்லை. செலவாகாமல் மிச்சமாகிற பணம் அவருக்கு என்ன வரும்?

பதினாறு நாட்கள் நீட்டாமல், சடங்குகளை விரைந்த முடித்ததிலும் திருப்திதான்.

எவ்வளவு சீக்கிரமாக எல்லாம் முடிகிறதோ, அவ்வளவு சீக்கிரமாகப் பணம் கைக்கு வந்துவிடும் அல்லவா? “இந்த இழவையெல்லாம் சீக்கிரமாகவே முடித்துத் தொலைக்கட்டும் என்றார் மக்களிடம்.

மூன்றாம் நாளே உயிலைப் படிக்குமாறு செங்கமலநாதன் சொல்லியிருந்தாராம்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வந்த வக்கீலிடம். “சற்று முன்னே வருவதற்கென்ன? என்னென்ன சொத்துக்கள் எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்பதை முதலில் சொல்லுங்கள்” என்று கால ஆட்டியபடி அமர்த்தலாக விசுவநாதன் கூற, அவரை ஒரே பார்வை பார்த்துவிட்டு, கைப்பெட்டியைத் திறந்தார் வக்கீல்.

படிக்க வேண்டிய பத்திரங்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, “மிஸ்டர் விசுவநாதன் முதலில் நான் ஒரே விஷயத்தைத் தெளிவுப்படுத்திவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் பிள்ளைகள் ஐந்து பேருக்கும், தனித்தனியே அவரவரின் இருபத்து ஐந்தாவது வயதில் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் தவிர, பெரிய செங்கமலநாதன் கிட்டத்தட்ட அவரது சொத்துக்கள் யூராவையுமே தர்மத்துக்குத்தான் எழுதி வைத்திருக்கிற பல்வேறு தரும் நிறுவனங்களுக்கு, இந்த வீட்டைக் கூட அனாதை இல்லம் நடத்துவதற்குத்தான் கொடுத்து இருக்கிற இங்கே வந்து போகிற செலவுக்கு ஓர் ஐயாயிரம் தவிர உங்களுக்கு எதையும் வைத்துப் போகவில்லை. அதில் நீங்கள் இதுவரை வாங்கிய பணம் போக மிச்சம் ஆயிரத்து நூற்று சொச்சம் இருக்கிறது. நீங்கள் போகிற போது கையெழுத்து போட்டு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் தெளிவான குரல்

அந்த கணத்தில் அம்பரிக்குத் தந்தையைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

அவளுக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்திலிருந்து இந்தப் பணம் வரும் வரும் என்று இதற்காகவே காத்திருந்தவர். இந்தப் பணம் வந்தே தீரும் என்ற நிச்சயத்தால் வருமானத்துக்கு என்று வேறு எதையும் செய்யாமல், இலவு காத்த கிளி என்பார்களே, அது போல மிகவும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்.

இப்போது என்ன செய்யப் போகிறார்?

இரக்கத்துடன் தந்தையின் கையை இறுகப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தவளுக்கு, ஒரு விம்மலுடன் எழுந்து ஓடிய தங்கையைப் பார்த்த பிறகே இந்த உயில் தங்கள் அனைவரையுமே பாதிக்கப் போகிறது என்பது புரிந்தது.

அதுகூட முழுமையாக அல்ல.

இனி அவளுடைய குடும்பமும் ஊராரைப் போல உழைத்தாக வேண்டும். உழைத்து சம்பாதித்துச் சாப்பிட வேண்டும். முன்பு அவளுக்குக் கிடைப்பதாக இருந்த வேலை, இப்போது கிடைக்காமலா போகும்? உழைப்பதில் என்ன தப்பு? தேர்வு முடிவு வந்ததும், ரகுவும், ரூபாவும் கூட வேலை தேடிக் கொண்டால் குடும்பமும் நல்லபடியாகவே நடக்குமே.

இப்படித்தான் அம்பரி முதலில் நினைத்தாள்.

ஆனால், பெரிய தம்பி ரகுவின் வெளுத்த முகத்தைப் பார்த்ததும், அவனது கம்ப்யூட்டர் படிப்பு நினைவு வந்தது. சின்னத் தம்பிகளின் படிப்புச் செலவு.

கடைசியாக இன்றுவரை இந்தப் பணத்தை எதிர்பார்த்து, வெகுவாக ஏற்றி வைத்திருந்த கடன். அந்தக் கடனை எப்படி அடைப்பது?

பெரிய தாத்தா ஏன் இப்படிச் செய்தார்?

ஏன் என்பதை வக்கீல் அவளிடம் சொன்னார்.

“அம்மா இந்தக் குடும்பத்தில் நீ கொஞ்சம் புத்திசாலியா தேவதால் உன்னிடம் சொல்லுகிறேன். ராஜா சாருக்கு உன் தாத்தா மீது ரொம்பவும் ஏமாற்றமாகி விட்டது. அதிலும் உன் அப்பாவிடம் ரொம்பவே.

இவ்வளவு காலமும் என் தம்பி விட்டுச் சென்ற சொத்து விற்று, விற்பனை சாப்பிட்டிருக்கிறான். உழைத்துத் தாஜ் சம்பாதிக்கலாம் என்ற எண்ணமே இல்லை. அந்த எண்ணம் வேண்டும் என்று நானும் தேவைக்கு மிகவும் குறைவாகப் பணம் கொடுத்துப் பார்த்தேன். அப்போதும் ஒரு துரும்பு ஓடித்துப் போட்டு, ஒரு காக சம்பாதிக்க அவனுக்கு மனமில்லை.

பெரியப்பா எப்போது சாவான். இந்தச் சொத்து எப்போது கைக்கு வரும் என்று பிணம் தின்னிக் கழுகு போல காத்திருக்கிறான். இவளிடம் கொடுத்தால், என் சொத்து இப்படித்தான் நாசமாகிப் போகும். அதைவிட தருமத்துக் கொடுத்தால், எனக்குக் கொஞ்சம் புண்ணியமாவது சேர என்றாரம்மா, அவர்தான் அப்படி. நீயாவது ஒரு வேலை தேடி கொண்டிருந்தால்..? உங்களது ஐந்து பேருக்கும், வைத்திருக்க ஐம்பதினாயிரம்கூட, தம்பியின் நினைவுக்காகச் செய்தான்.

அப்புறம் இன்னொரு விஷயம். வீட்டை எடுத்துக் கொள்ள அனாதை இல்லத்திலிருந்து எப்போது வரலாம் என்று கேட்கிறார்கள். இங்கேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது என்று எடுத்துச் சொல்லி, “அப்பாவிடம் கூட்டிக் கொண்டு, ஊர்ப் போய்ச் சேர்” என்று வக் முடித்தபோது அம்பரி ரொம்பவும் அவமானமாக உணர்ந்தாள்.

ரோஷமாகவும்.

“இப்படி எண்ணியவர், மாதாமாதம் அனுப்பிய பற்குறை பணத்தையும் நிறுத்தி விட்டிருக்கலாமே” என்று மன எண்ணியது, வாய் வழி வந்துவிட, அதற்கும் வக்கீல் ப சொன்னார்.

தம்பி மகன் நேரில் வந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடி, தொல்லைச் செய்யக் கூடும் என்று அதைத் தடுப்பதற்காகத் தான், அந்தப் பணத்தை அனுப்பினாராம். அத்தோடு கடைசி வரை அந்தக் குடும்பம் திருந்தக் கூடும் என்ற நப்பாசை வேறு இருந்ததாம்.

அவரைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. பெரிய தாத்தா சொன்னதைச் செய்கிறவர்.

பெரிய தாத்தாவையும் குற்றம் சொல்வதற்கு இல்லை. உழைப்பைப் பெரிதாக நினைக்கிற மனிதருக்கு, தம்பி மகனின் போக்கு, வெறுப்பாகத்தான் இருந்திருக்கும்.

மேலும், யாரை என்ன சொல்லி என்ன பயன்?

அன்றைய நிலவரம் இதுதான். பெரிய தாத்தாவின் சொத்து அவர்களுக்கு இல்லை.

இதைச் சொல்லி தந்தையை அங்கிருந்து அழைத்துச் செல்லுமுன், அம்பரி படாதபாடு பட நேர்ந்தது.

ஒரு வழியாக ஊர் வந்து சேர்ந்தால், துக்கம் விசாரிக்க என்ற சாக்கில் கடன் வகுலிக்க வந்தவர்களிடம் என்ன சொல்வது என்றே யாருக்கும் புரியவில்லை.

அதிர்ந்து அமர்ந்திருந்த விசுவநாதனைப் பார்த்துவிட்டு “தானாடாவிட்டாலும், சதை ஆடுகிறது போல, போய்விட்டு இரண்டு நாள் பொறுத்து வருகிறோம்” என்று பொறுமையுடனேயே சொல்லிப் போனார்கள்.

பெரிய தந்தை இறந்து விட்ட துயரத்தில் விசுவநாதன் இடிந்து போய் இருப்பதாக எண்ணினார்கள் போலும்.

எப்படியும் நிச்சயமாக வரப் போகிற பணம்தானே என்ற எண்ணம் இவர்களுக்கு மட்டும் உண்மை தெரிந்தால்?

துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களில் சுதாங்கனும் ஒருவன்.

வேலுக் கிழவன் சொல்லி, விவரம் தெரிந்து வந்திருந்தான்.

லீட்டில் எல்லோர் முகத்திலும் என்ன கண்டானோ, “ஒட்டிஷம் அம்பரி” என்று அவளுடன் தனியே பேச முயன்றாள்.

அம்பரி தந்தையை நோக்க, அவரோ எதையும் கண் கொள்வதாக இல்லை.

உச்சக் கொட்டிவிட்டு, அம்பரி சும்மா இருந்திருப்பா சுதாங்கனுடன் பேச அவளுக்கு என்ன இருக்கிறது?

ஆனால், வேறு நினைத்தவள் போல, ரூபா தந்தையிடம் சென்றாள் அவரது கையைப் பற்றி, “அப்பா என்னே வாருங்கள். பரணில் இருக்கும் ஒரு பெட்டியை என்ன செய்வது என்று சொல்லுங்கள். டேய் நீங்களும் வாருங்களடா. பெட்டி கீழே இறக்கி அப்பாவிடம் காட்ட வேண்டும்” என்று தந்தை அங்கே இருந்த இரு சகோதரர்களையும் உடன் அழைத்து போனாள்.

புருவங்களைத் தூக்கி, “பரவாயில்லையே உன் தங்ங் என்று சுதாங்கன் பாராட்டினான். “விவரம் புரிந்த பெண்.”

இதைப் பாராட்டாக எண்ண அம்பரியால் முடியவில்லை அவளை தனிமைப்படுத்தி விட்டு விட்டு, மற்றவர்களோடு சென்றதும் பிடிக்கவில்லை.

அப்படி இவன் என்ன பெரிய ஆள் என்று அவன் குறி காட்டுமுன் இவனோடு அம்பரி தனியே பேச, அவள் வழிவ செய்வது? அப்படியே பேச வேண்டுமானால், வழியனுப் பாவனையில், வாசல் வரை சென்று பேச அம்பரிக் தெரியாதா?

அப்புறமாய்த் தங்கையிடம் இது பற்றிப் பேச வேண்டு

முதலில் இவன்.

சுதாங்கன் பேசியது காதிலேயே விழாதது போல, “அப் என்னிடம் என்ன சொல்ல வேண்டும்?” என்றாள் அக்கறை குரலில்.

அவளை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு, “பாடி லாங்வேஜ் என்று சொல்லுவார்கள். உன் வீட்டினரின் முகமும், அங்க அசைவுகளும் வெளிக்காட்டும் மொழி, அவ்வளவு சரியானதாகத் தோன்றவில்லை. இங்கே ஏதேனும் தேவை என்றால், என்னிடம் தயங்காமல் கேட்கலாம். என்னை அன்னியனாகக் கருத வேண்டாம். அதைத்தான் சொல்ல விரும்பினேன்” என்றான் அவன்.

அன்னியனாகக் கருத வேண்டாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

அன்னியன் அல்லாமல், இவன் யார்? அன்னியனாகக் கருதாமல், இவனிடம் ஒன்றைக் கேட்டுப் பெறுவதனால், அதற்கு என்ன விலை கொடுக்க நேரும் என்பது அவள் அறியாததா?

இந்த நேரத்தில் கூட இப்படிக்கேட்கிறானே.

அல்லது இதுதான் சரியான நேரம் என்று கணக்கிட்டுப் கேட்டானா?

செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கும் நேரம்.

வக்கீல் சொன்ன ‘பிணம் தின்னிக் கழுகு’ நினைவு வந்தது.

உலகில் பெரும்பாலோர் இப்படித்தானா? அவரவருக்கு வேண்டிய பொருளுக்குக் கழுகு மாதிரிதான் காத்திருப்பார்களா?

வெறுப்புடன் நோக்கி, “சொல்லியாயிற்று அல்லவா? நீங்கள் போகலாம்” என்றுவிட்டு “சிங்காரம்” என்று வேலையாளை அழைத்தாள் அம்பரி.

“என்னங்கம்மா?” என்று அவன் ஓடி வரவும் “இந்த ஐயா கிளம்பிக்கொண்டு இருக்கிறார். அவர் சென்றதும், கதவை உள்ளே தாளிட்டுக் கொண்டு வா” என்றாள்.

முன்னே செல்லுமாறு பையனிடம் கையைக் காட்டிவிட்டு, முறுவலித்தான் சுதாங்கன். “வேலையாளை விட்டுக் கழுத்தைப் பிடித்து, வெளியே தள்ளாத குறையா? ம்?” என்றவன் புன்னகை மாறாமலே விடை பெறும் பாவனையாகத் தலையசைத்து விட்டுக் கிளம்பினான்.

இவனைக் கோப்படுத்துவது கடினம் என்று மறுபடியும் காட்டியிருக்கிறான்.

தான் அசட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டது போல உணர்ந்தாள் அம்பரி.

அவனைப் போலவே, அவளும் நகாசாக ‘ஆகா. ரொட நன்றி. உதவுவதாகச் சொன்னதற்கு ரொம்ப ரொம்ப நன் அப்படி ஒரு தேவை ஏற்படும்போது உதவுவதற்கு தயாமுர்த உங்களை விட்டால், உலகத்தில் வேறு யார் இருக்கிறார்கள் என்று புகழ்வது போலவே மட்டம் தட்டி விட்டிருக்கலாமே.

அதைவிட்டு வந்து ‘மாலு’ சொன்னது போல அம்பரி ஒ பட்டிக்காடாகத்தான் நடந்து கொண்டுவிட்டாள்.

வாயிற் கதவு சாத்தப்படும் சத்தம் கேட்டதுமே ரூபா டு வந்தாள். “என்னக்கா உன்னிடம் தனியாக அவன் என் சொன்னான்?” என்று ஆவலோடு விசாரித்தாள்.

இவனிடம் என்ன சொல்வது?

அசுவாரசியம் போலக் காட்டி, “எல்லோரையும் போல தான், அப்பா ஆடிப்போய் இருக்கிறார். அவரைக் கவனித்து கொள்ள வேண்டும் என்றுதான்” என்றாள் அம்பரி.

சந்தேகமாய் நோக்கி, “அதற்கு உன்னிடம் தனியாக பேசுவானேன்?” என்று கேட்டாள் தங்கை.

“பின்னே? அப்பாவை வைத்துக் கொண்டே, அவை சொல்ல முடியாதல்லவா? அதனால்தான். அதைவிட்டு, இப்பே அப்பா எங்கே? அவரை எப்படியாவது யோசிக்க வை வேண்டும். இப்படியே இருக்க முடியாது” என்று பேச்சை பே பக்கமாகத் திருப்பி விட்டாள் பெரியவள்.

“அப்பாவுக்குத்தான் யோசிக்கிற பழக்கமே கிடையாது என்றாள் விசுவநாதனுடைய இரண்டாவது மகள் அலட்சியம் “அவருக்குப் பதிலாக நாம்தான் யோசித்தாக வேண்டும்.”

அம்பரி பேச்சை மாற்றுவதற்காக, யோசிப்பது பற்றிச் சொன்னாலும் நிஜமும் அதுதான். என்ன செய்வது என்று யோசித்து முடிவெடுத்தே ஆக வேண்டும்.

சுமமா இப்படி உட்கார்ந்திருக்க முடியாது. கடன் கொடுத்தவர்கள் எல்லோரும். எப்போது உண்மை - பெரிய தாத்தா அவர்களுக்கு எதையும் தரவில்லை என்கிற உண்மையை அறிந்து, எப்போது வந்து கழுத்தைப் பிடிக்கப் போகிறார்களோ என்று பயந்து கொண்டே, காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருப்பது எத்தனை நாள் நடக்கும்?

இன்று வரை, அவர்கள் ஏமாற்றுக்காரர்கள் என்று யாரும் சொன்னதில்லை. இனியும் அந்த வார்த்தை சொல்லும்படி விடக் கூடாது என்றாள் அம்பரி.

எப்படி முடியும் என்று நம்பிக்கையற்றுப் பேசினாள் ரூபா. ஆனால், அம்பரி அதற்கு ஒரு வழி வைத்திருந்தாள்.

அவளுடைய தந்தையின் உத்திதான். பல ஆண்டுகளாக, அவளுடைய தகப்பனார் அதே உத்தியைக் கையாளுவதைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவளுக்கும் அதே யோசனை உண்டாயிற்று போலும்.

அவர்கள் வாழும் வீட்டின் மீதும், ஏற்கனவே கடன் இருக்கிறது என்பது அம்பரிக்குத் தெரியும். ஆனால் எந்தப் பொருளின் மீதும், அந்தப் பொருளின் மதிப்பை விடப் பெருமளவு குறைவாகத்தானே கடன் கொடுப்பார்கள்.

இப்போது இந்த வீட்டை விற்று, எல்லாக் கடன்களையும் அடைத்து விட்டு மீதம் இருக்கும் பணத்தை வைத்து, ஏதாவது தொழில் செய்யலாம். இது பெரிய வீடு, நிறையப் பணமே மிஞ்சக் கூடும். அதை வைத்துச் சின்ன அளவில் ஒரு வீடுகூட வாங்கி அதில் வசிக்கலாம்...

“அதெல்லாம் முடியாது” என்று ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டாள் ரூபா. “பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் என்று இந்த

கடனை வைத்துத்தான், நமக்கு கொஞ்ச நஞ்சு மதிப்பு இருப்பே அதையும் நாசமாக்கி விட வேண்டும் என்கிறாயா? வே யோசனை இருந்தால் சொல்லு” என்றாள் வெறுப்பு பேசுமுமாக.

“வேறு நல்ல யோசனை உனக்குத் தோன்றினால், நீதான் சொல்லு” என்றாள் தமக்கை. “பார் ரூபி. பெரிய வீட்டை வைத்துக் கொண்டு, கடன்காரக் குடும்பம் என்று எல்லோரு சொல்லும்படி வாழ்வதை விட, கடனைக் கொடுத்துவிட்டு நம்பமுடியாத வாழ்வது மேல் அல்லவா?” என்று தணிந்த குரல் பேசினாள்.

“அப்போதுதான் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது என்றாள் ரூபா எரிச்சலோடு. “ஒரு பழைய சினிமாவில் வருடே அதுபோல ‘காற்றையுண்டு உயிர்வாழ்வான்’ என்று இருந் விடலாமா?” என்றாள் கிண்டலாக.

அந்தக் கிண்டலின் பின்னிருந்த வருத்தம் புரிந்தவளா “பழைய வேலைக்கு நான் முயற்சிக்கப் போகிறேன் ரூபா சிக்கனமாக இருந்தோம் என்றால்...” என்றவளைக் குறுக்கிட்டு “நானும் என் சினேகிதனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன் அக் ஆயிரம், ஆயிரத்து ஐநூறில் கட்டாயம் வேலை கிடைக்க என்றான் அவன். அதனால், அந்த அளவு வருமானத்தை சேர்த்தே கணக்கிடு. எதற்கும் அவனை இன்னொரு முறை பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று கிளம்பிப் போன ரகு.

அவனை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, “பெரிய ஆயிர ஆயிரத்தைநூறு, ஒரோருத்தர், கால் செருப்புக்கே ஆயிர ரூபாய்க்கு மேல் கொடுக்கிறார்கள்... வெறும் ஐந்து நிமிஷ பேசிக் கொண்டிருப்பதற்கு ஆயிரம் ரூபாய். ஒரு நாளை எத்தனை ‘ஐந்து நிமிஷங்கள்?’ ஒரு வாரத்துக்கு?” எனக் கணக்கிட்ட ரூபாவின் பேச்சில் அம்பரியின் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கே கொதித்துப் போயின.

தன்னைச் சமனப்படுத்திக்கொள்ள, அம்பரிக்கு சற்று நேரம் பிடித்தது.

தாயில்லாதவர்கள்தான்.

ஆனால் 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்' என்று படித்திருக்கிறார்கள்தானே?

பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இந்தத் தந்தைகூட ஒழுக்கம் தவறி நடந்தது இல்லையே.

ஏன்? இன்றையப் பெரும் பிரச்சினையான கடன் இவ்வளவு ஏறிவிட்ட காரணமே பொய், பித்தலாட்டம் செய்யாத குடும்பம் என்று அறிந்திருந்ததால் எல்லோரும் மேலே மேலே பணம் கொடுத்ததால் தானே? தப்புத் தவறு செய்யாத நல்லவர்கள் என்பதால்தானே?

ஆனால், இவள் ஏன் இவ்வளவு அலட்சியமாகப் பேசுகிறாள்?

“தயவு பண்ணி இந்த மாதிரி உளறாதே ரூபா” என்று தமக்கையை அதட்ட முயன்றாள் அம்பரி. “யார் காதிலாவது விழுந்தால் நம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? எதையும் கொஞ்சம் யோசித்தே பேசு.”

“எல்லாம் யோசித்துதான் பேசுகிறேன். நான் ஒன்றும் உளறவுமில்லை. நம்மைப் பற்றி என்ன நினைத்தால் நமக்கென்ன, அவர்களா வந்து இப்போது நம் கடனைத் தீர்த்து, நம்மைக் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்? இல்லையே. அதனால்..”

“கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா இருக்கிறாயா? அப்பா வருகிற மாதிரித் தெரிகிறது. நீ இப்படிப் பேசுவது

தெரிந்தால் உயிரையே விட்டு விடுவார்” என்று தணிந்த குரல் அம்பரி அதட்டவும் தான் ரூபா பேச்சை நிறுத்தினாள்.

மெய்யாகவே விசுவநாதன் வந்து கொண்டதான் இருந்த எங்கோ பரத்தியானமாக, கால்கள் தாமாக நடக்கின்றனவே என்பது போல. இலக்கற்ற பார்வையுடன், தீர்ந்துபோன பாட்டில் செல்லில் ஓட முடியாமல் ஓடும் பொம்மை போல அசைந்து அசைந்து, மிக மெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

தமக்கையின் காதருகே நெருங்கி “அப்பாவின் இன்னொரு புலம்பலைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியாது. தான் என் அறைக்குப் போகிறேன்... நீ ஏதோ சொன்னாயே சீட்டு என்று. அதில் இப்படி ‘என் அறை’ என்று தனியாகப் பேச இருக்க முடியுமா? என்னைச் சொன்னாயே நீயும்தான் கொஞ்சம் யோசி” என்றுவிட்டுப் போனாள் தங்கை.

என்னத்தை யோசிப்பது?

இந்த மாதிரி சுகங்களை நினைத்துப் பார்க்க நினைமையில், இந்தக் குடும்பம் இப்போது இல்லை என்று இவ் அல்லவா, யோசித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என் எண்ணியபடி தந்தையிடம் சென்றாள் அம்பரி.

“பெரியப்பா இப்படி பண்ணிவிட்டாரே அம்பரி...” என் தொடங்கி, அந்தப் பணம் வந்ததும், தான் செய்ய ஆட்பட்டதை எல்லாம் சொல்லிப் புலம்பினார் விசுவநாதன்.

பொறுமையாக கேட்டிருந்த அம்பரி. இந்த வீட்டுச் சமராமத்து செய்வது தொடங்கிய போது “அதெல்லாம் இப்பே எதற்கு அப்பா...” என்று அவர் பேச்சில் மெல்ல உள்ளே புகுந்தன் யோசனையைச் சொன்னாள்.

ஆனால் பேயடித்தாற்போல விசுவநாதனின் முக மாறியவிதம், அவள் சற்றும் எதிர்பாராதது.

“என்னப்பா?” என்று பிடிவாதமாக விவரம் கேட்டு தெரிந்து கொண்டபோது, அவளும் அப்படித்தான் அதிர்ந்து போனாள்.

அந்த வீட்டின்மீது விசுவநாதன் கடன் வாங்கியிருந்தது அம்பரி அறிந்ததே.

ஆனால், வழக்கம் போல அல்லாமல் வீட்டின் பெறுமதிக்கு அதிகமாகவே கடன் வாங்கியிருந்தார். என்பது வயது தாண்டி படுக்கையிலும் விழுந்துவிட்ட பெரிய தகப்பனார். இனி அதிககாலம் வாழ மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை.

அதைச் சொல்லியே அதிகப் பணம் கேட்டு, கேட்ட பணம் கிடைத்தும் இருக்கிறது.

எப்படியும், கிழவர் செத்ததும் திரும்பி வரப் போகிற பணம், அதுவரை வட்டி லாபம் என்கிற நோக்கில், அந்த லேவாதேவிக் காரர் பணம் கொடுத்தும் இருக்கிறார்.

இப்போது, விசுவநாதனுக்குப் பணம் வராது என்பது தெரிந்த மறுகணமே கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு முறுக்கி இழுத்துக் கொண்டுபோய், வெளியே தள்ளி விடுவார்கள். உடுத்தியிருக்கும் துணி தவிர, ஒன்றும் இராது.

லேவாதேவி வேலாயுதம் ரொம்பக் கண்டிப்புக்காரர்.

அப்புறம் ஐந்து பிள்ளைகளோடு, அதிலும் வயது வந்த இரு பெண்களோடு விசுவநாதன் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டியதுதான். அந்த நாளை எண்ணி நடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்.

புலம்பிக் கொண்டும், நடுங்கிக் கொண்டும்.

அம்பரியும் திகைத்துப் போனாள்.

வெகுவாக யோசித்து, அவள் போட்டுவைத்த திட்டத்தால், எந்தவிதப் பயனும் இல்லை.

வேறு என்ன செய்வது?

இது பற்றித் தந்தையும் யோசித்திருப்பார் என்ற எண்ணத்தில் “இனி என்னப்பா செய்வது?” என்று வினவினாள்.

“வரப்போவதை நினைத்து மனது நடுங்கும்போது, அது தவிர வேறு என்னம்மா யோசிக்க முடியும்?” என்று கேட்டார்

பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்காக ஒரே மனப்பயம் எடுத்துப் போட்டறியாத அந்தத் தந்தை! ஆனால் ஒன்று, அப்படிப்பட்ட கேவலம் நடக்கும் போது, ராஜ்யசபரையில் பிறந்த என் உயிர் தானாகப் போய்விடும்.”

ஒரு கணம் அம்பரிக்கே ‘சே’ என்றாகிவிட்டது.

ஆறு பேருமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ளுவோம் என்று அவர் கேட்டிருந்தால்கூட, எல்லோருடைய நிலைமையையும் எண்ணிக் கவலைப்படுகிறார் என்பது அவளுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். ஆனால்

வெகுவாக முயன்று, பெற்றவரின் பிறவிக் குணம் இதுதான் கிடைப்பற்றி நினைத்துப் பயன் கிடையாது என்று தன்னை தோற்றிக் கொண்டு, இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படி மீள்வது என்று அம்பரி வெகு தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

இந்த மாதிரி யோசித்து, யோசித்துத்தான் அவளுடைய தாழ்வு வயதிலேயே செத்துப் போனாளோ? சற்று நேரம் தாளை நினைத்துப் பரிதாபப்பட்டாள்.

ஆனால், இருப்பவர் நிலைமை இன்னும் மோசமாக இருக்கிறதே என்று எதிர்காலம் பற்றி, மூளையைக் கசக்க வேண்டும் யோசித்தாள்.

என்ன யோசித்து என்ன பயன்?

இண்டு இடுக்காக ஏதேனும் சின்னஞ்சிறு வழியேனு இருந்தால்தானே, சிக்கலிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு முடியும்?

இப்போது தந்தை விழுங்கி வைத்திருப்பது கடப்பாடை தல்ல பெரிய ஆள் உயரக் கடப்பாறை, இதை என்ன மருந்து குடித்து, எப்படிச் செரிக்க வைப்பது?

வீட்டில் இருக்கும் அத்தனை பொருளையும் விற்றால்கூட தந்தை சொன்ன கடன் தொகையில் ஐந்து சதவீதத்துக்குக் கூட வராது. அதாவது வட்டி கூடக் கட்டி வராது. அந், வட்டிக்குத்தானே கடன் வாங்கி வைத்திருக்கிறார்.

சொத்து பத்து என்று வேறு எதுவுமே கிடையாது.

நண்பர்கள், உறவினர் என்று உதவுவதற்கும் யாருமே இல்லை.

யாருமே இல்லையா?

நண்பர், உறவினர் என்று யாரும் இல்லைதான். ஆனால்....

தேவை என்றால், அன்னியனாகக் கருதாமல் கேட்கச் சொன்னானே.

சே. ஓர் அன்னியன் தன்னை அன்னியனாகக் கருத வேண்டாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

ஒரு நல்லவன் அப்படிச் சொன்னால், அதற்கு சகோதர பாசம், நட்பு என்று எத்தனையோ அர்த்தங்கள் இருக்கக் கூடும். சதாங்கன் சொல்வதற்கு ஒரே ஒரு பொருள்தான் உண்டு.

அதை அவளால் எப்படி ஏற்க முடியும் என்று ஒதுக்கும் போதே, நெருக்கடி தீர, அவளுடைய தங்கை அந்த வழியை நாடி விடுவாளோ என்ற அச்சத்தில் அம்பரியின் மனம் கலங்கித் தவித்தது.

ஓர் இருபது வயதுப் பெண்ணை எந்த அளவுக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியும்?

ஒன்றும் புரியாமல், அம்பரி தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த போது லேவாதேவிக்காரர் வேலாயுதம் வந்தார்.

அம்பரியைப் பார்த்ததும் அவர் முகம் சற்றே இளகியது.

அவருடைய மகனாடன் கூடப் படித்தவன் அம்பரி. அவளுக்குப் புரியாத படம் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பான். 'அம்பரி பொண்ணு இல்லாவிட்டால் என் மகள் சுமதி ஒரே வகுப்பிலேயே பெஞ்சியைத் தேய்த்துக்கொண்டு இருந்திருப்பாள்' என்பார்.

எனவே, சற்று அமர்ந்த ஆனால் அழுத்தமான குரலில் "பாரம்மா இந்த லேவாதேவி எவ்வளவு பொல்லாதவன் என்று ஊரிலே எல்லோருக்கும் நல்லாத் தெரியும். உன் முகத்துக்காக,

ஒரு வாரம் அவகாசம் தரேன். அதற்கு மேலே என்னைக் குற்றம் சொல்லக் கூடாது. நான் சொன்னேன் என்று உன் அப்பாவிடம் சொல்லிவிடு" என்று தரையைப் பார்த்தபடி சொல்ல முடித்துவிட்டு விடுவிடென்று நடந்து போய்விட்டார்.

அப்பாவிடம் போய் என்னவென்று சொல்வது?

சொல்ல வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன? அவருக்கு கேட்க வேண்டும் என்றுதானே வேலாயுதம் அவ்வளவு அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசியதே.

தலையைக் கையில் தாங்கியபடி, உடல் குலுங்கி கொண்டிருந்த தந்தையின் முதுகைப் பார்க்கையில், அம்பரியி, நெஞ்சு விண்டு விடும்போல வலித்தது.

இதைத் தடுத்தே ஆக வேண்டும்.

பின்னடைத்த கால்களைப் பிடிவாதமாக முன்னே எடுத்து வைத்து, மீண்டும் சதாங்கன் வீட்டுக்கு அம்பரி சென்றாள்.

மீண்டும், அவளுக்கு நல்ல வரவேற்புதான். உட்கா சொல்லி, அவளே உள்ளே போய், இருவருக்குமாவது குளிர்பானம் எடுத்து வந்தான்.

ஆனால், அவளால்தான் முன்னைப்போலப் படபடவென் பேச முடியவில்லை.

"...வவந்து.. வந்து, முழுப்பு சொன்னீர்களே.. நினை இருக்கிறதா அஅதாவது.. தேவைப்பட்டால்.."

உரிமையற்ற ஒருவரிடம் உதவி கேட்பது இவ்வளவு கடினமாக இருக்குமா?

அல்லது அந்த உதவிக்கு அவள் கொடுக்கப் போக விலையை எண்ணித் தவிப்பா?

அந்த நிமிஷத்தில் கடனுக்கு மேல் கடனாக, தந்தை எப்படித்தான் கேட்டு வாங்கினாரோ என்று அவர் மீது ச அம்பரிக்கு அனுதாபம் தோன்றியது. அந்தக் கடனின் விளை ஒரு சொத்தின் இழப்பு என்று தெரிந்துதானே இருக்கும்?

அவளது தவிப்பை உணர்ந்து இரங்கியவன் போல “என்னிடம் உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறாய். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லு. செய்கிறேன்” என்று சுதாங்கன் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“நிநிறைய.” என்றவளுக்குத் திடீரென்று சந்தேகம் வந்தது. “வ... வந்து... உங்களால் முடியும் அல்லவா?” என்று கேட்டாள். “அதாவது...?”

“அப்பாவுக்கு ரொம்ப நிறையவே கடன் இருக்கிறது. எங்கள் வீடு முழுகுகிற அளவுக்கு. அதற்கு மேலும்.”

லேசாக முறுவலித்தான் சுதாங்கன். “அந்த அளவுக்கு என்னிடம் பணம் இருக்கிறதா என்று சந்தேகம் வந்துவிட்டதா?”

“அப்படியில்லை” என்றவளுக்கு மேலே விளக்க முடிய வில்லை. அப்படியும்தான். கூடவே, அதிகப் பழக்கம் அற்ற, அவ்வப்போது பார்த்த வேளைகளிலும் நல்லபடியாகப் பேசாத ஒருத்திக்காக, லட்சக் கணக்கில் செலவு செய்ய, அவனுக்கு மனம் வருமா என்பதும்.

அவள் வாய் மூடி, மௌனமாகி விட்டதும், அவனே மீண்டும் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“கிராமத்து வீடு. ஐந்தாறு லட்சத்துக்கு மேல் இராது பரவாயில்லை. அதற்கும் மேலே இருந்தாலும், கொடுத்து விடலாம். என்னால் முடியும். அப்புறம்?”

“மமளிகைக்கடை...”

“எந்தக் கடை பாக்கி என்றாலும், எத்தனை கடை பாக்கி என்றாலும் கொடுத்து விடலாம்.”

“அப்புறம்...ரகு...” என்றவளுக்குத் தொண்டை அடைத்தது.

“அவனுக்குக் கம்ப்யூட்டர் படிப்புக்கு இரண்டு லட்சம், கட்டி விடலாம்.”

இவனுக்கு எப்படி தெரியும்?

அம்பரி விழி விரித்துப் பார்க்கவும், அவன் மறுபடியு முறுவலித்தான். “வேலு சொன்னான். என் கம்ப்யூட்டரில் வேலை செய்து கொண்டு இருந்தபோது, இந்த படிப்புதான் ரகசிய ஆசை என்றான். உன் குடும்பத்தைப் பற்றிப் பேச தொடங்கினால், அவனுக்கு நிறுத்தத் தோன்றாது. அவ்வளவு விசுவாசம். அப்புறம், ரூபாவுக்கு நகை, துணி என்று சி ஆசைகள் உண்டு. கடைசி தம்பிகளுக்குப் படிப்புச் செலவு இப்படிப் பல தேவைகள் இருப்பதாக, வேலு சொன்னான். இப்போது, இன்னும் எது தேவைப்பட்டாலும் சொல்லு. உனக்கு இல்லாதது என்று என்னிடம் எதுவும் இல்லை. என்னிடம் இருப்பது எல்லாமே உனக்குத் தருவதற்காகத்தான்” என் வெளிப்படையாகச் சொன்னான் சுதாங்கன்.

வெளிப்படையாகவா? அல்லது அலங்காரப் பேச்சா?

அந்த ‘மாலு’விடம் அவளுடைய ‘அடிமை’ என்றோ அந்த மாதிரியோ?

மாலுவின் ஞாபகம், சுதாங்கனிடம் கேட்க வேண்டி இன்னொரு விஷயத்தை கேட்பதற்குத் தைரியமற்ற பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டிருந்த மற்றொரு விஷயத் முன்னே கொண்டுவந்தது.

ஆனால் எப்படிக் கேட்பது? அதிகத்துக்கு ஆசை படுகிறாய் என்று மறுத்துவிட்டால்?

“சொல்லு அம்பரி வேறு என்ன வேண்டும்?”

எதையும் மறுக்கிற குரல் அல்ல இது.

ஒருவாறு நெஞ்சத் திடத்தை திரட்டிக் கொண்டு “வந்து” தொடங்கினாள்.

சுதாங்கனின் புன்னகை விரிந்தது. “முன்பே வந்துவிட்ட என்று நினைத்தேன். ஆனால், இன்னமும் வந்துகொண்டு இருக்கிறாய். முதலில் இதைக் குடி. ‘வந்து’ விட்ட உணர்வு அப்போதுதான் வரும்” என்று ஜூஸ் இருந்த அழகு கண்ணாடி தம்ளரை எடுத்து, அவள் கையில் கொடுத்தான்.

பேச்சு நன்றாகத்தான் இருந்தது.

தன்னை மீறி முறுவலிக்க முயன்றபோது, தொண்டை வறண்டு, நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டு இருந்தது தெரிந்தது. ஆனால் வெறும் பானத்தில் தணிகிற தாகமா இது?

அவளது உயிரை... உயிருக்கும் மேலானதை... என்று எண்ணம் ஓட, 'என்ன நாடக வசனம் மாதிரி?' என்று உள்ளூரத் தன் மீதே எரிச்சலுற்று, அந்த எண்ணப் போக்கை முயன்று நிறுத்திவிட்டு, மேலே நடக்க வேண்டியதை, நடத்துமாறு அவனிடம் கேட்க வேண்டியவிதம் பற்றிச் சிந்தித்தாள்.

அந்த மாலு, அவளுக்கு முன்பு வந்த பெண்கள் எல்லோரும் என்ன மாதிரி வந்தார்களோ, அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்த மாதிரிப் பெயரோடு வாழ அவளால் முடியாது.

எதுவுமே முடியாதுதான்.

ஆனால் வேறு வழியில்லாத போது... வேறு வழியில்லாத இப்போதும், அது போல வாழ முடியாதுதான், முதலும் கடைசியுமாக...

“என்னம்மா? இன்னும் என்ன பிரச்சனை?”

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த போது, சுதாங்கன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

‘வந்து’ என்று சொல்லத் தொடங்கியவள், சமயத்தில் அதை நிறுத்திக் கொண்டு, வேகமாகச் சொல்லலானாள். “பாருங்கள் உங்களுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அப்பாவின்... இங்கே உள்ளவர்களின் திருப்திக்காக...பெருக்கேனும்...”

தொடங்கிய வேகம் இடையிலேயே கைவிட்டுவிட, தயங்கித் திண்டாட வாக்கியத்தை முடிக்காமல், முடிக்க முடியாமல், இடையிலேயே நிறுத்தினாள் அவள்.

ஆனால், முன்னைப் போல, அவள் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கும் போதெல்லாம் கைகொடுத்து, வாக்கியத்தை முடித்து வைத்தவன், இப்போது அவளுக்கு உதவி செய்வதாக இல்லை.

சொல்லி முடி என்பது போலக் கையைக் கட்டிக்கொண் உட்கார்ந்திருந்தான்.

அப்படி அவன் உட்கார்ந்திருந்த தோரணையி அம்பரியின் மனம் அடியோடு சோர்ந்தது.

சுதாங்கனின் வீட்டுக்கு வந்து, இவ்வளவு நேரமு அவளது பேச்சிலும், நடப்பிலும், அவளுக்கு இதம் தரும் பா இருந்தது.

ஆனால், இப்போதோ இவன் அமர்ந்திருந்த தோரணை நேர் மாறாக... இறுகிய கல்லின் தன்மை காட்டியது.

அப்படியென்றால் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை பெயரளவுக்குத் திருமணம் செய்யக்கூட, அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை.

சட்டென அம்பரிக்குக் கண்ணைக் கரித்தது. அவன் மு கண்ணீரைக் காட்டிவிடக் கூடாது என்று விழி நீரை உள்ளிழு முயற்சிக்கும்போதே, இன்னொன்று உறைத்தது.

அவள் இன்னும் திருமணம் பற்றிப் பேசவே இல்லை அதாவது முழுமையாக.

கூடவே, அவளது பேச்சை நிறுத்தும்படியாக அவ சொல்லவுமில்லை. அப்படி முகக் குறிப்பு கூடக் காட்டவில்லை.

சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி முடி என்கிற பாவனைதான் ஒருவேளை என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்று புரிய எரிச்சலோ?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இதுவரை அவ தொடங்குமுன் முடித்தவன், வேலுக்கிழவனின் உபய

அவளுக்கு என்ன வேண்டும் என்று முன்கூட்டியே அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. நீ சொல்லப்போவது எனக்குத் தெரியுமே என்பதிலேயே ஒரு 'தரில்'. தேவை தெரிந்திருந்ததால், செய்வது பற்றியும் திட்டமிட்டு வைத்திருப்பான்.

ஆனால், இந்த விஷயம் அவளைத் தவிர யாருக்கும் தெரியாதே. என்ன கேட்கப் போகிறானோ என்ற பயமா? ரொம்பப் பெரியதாகக் கேட்டுவிடுவானோ என்ற பயமோ? ஆனால் அவன் தருவதாகச் சொன்னவற்றைவிடப் பெரிதாக என்ன இருக்க முடியும்?

ரூபாவின் பத்துப் பனிரெண்டு நெக்லஸ் ஆசை நினைவு வந்தது. பெரியது இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால், அவளுக்கு அதெல்லாம் வேண்டாமே.

ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு "பேருக்கேனும் ஒரு திருமணம் செய்ய வேண்டும்" என்று அம்பரி தன் விருப்பத்தைச் சொல்லி முடித்தாள்.

ஒரு சிறு மௌனத்தின் பின் "அதாவது இந்த ஊரில் உங்கள் ராஜ பரம்பரையின் கௌரவம் காப்பதற்காக, அப்படித்தானே?" என்று கேட்டான் சுதாங்கன்.

அவன் குரலில் என்ன இருந்தது? ஏளனமா? ஏமாற்றமா? அல்லது இரண்டுமா?

அவள் ஒப்புதலாகப் பதில் கூறு முன்பாக "சரி செய்கிறேன்" என்று அவளது கோரிக்கையை அவன் ஒத்துக் கொண்டான்.

அவள் கேட்டது கிடைக்கிறது என்று அம்பரி சந்தோஷப்பட வேண்டும். ஆனால், அவள் மனம் முன்னிலும் அதிகமாகச் சோர்ந்தது.

இல்லை, எனக்குத் திருமணமே இன்னும் ஆகவில்லை என்று சுதாங்கன் சொல்லவில்லையே. அப்படியானால், அவன் மணமானவன்தான்.

தான் ஒரு பெண்ணாக இருந்து, அம்பரி இன்னொரு பெண்ணுக்குத் துரோகம் செய்கிறாளா?

அவள் மட்டும்தானா? இந்த நாலைந்து ஆண்டுகள் இங்கே வரும் அத்தனை பெண்களும் செய்யாததா?

கணவனை இப்படித் தண்ணீர் தெளித்து விட்டுவிட்டு சுதாங்கனுடைய மனைவி என்னதான் செய்கிறாள்?

ஆனால், அதைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க நிலையில் அவள் இல்லையே.

திருமணம் ஆனவனா, இல்லையா என்று கூட தெரியாமல், அவனோடு வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொண்டு அவள் நிலையே அய்யோ, பாவமாக இருக்கையே அடுத்தவரைப் பற்றி எண்ணி இரங்குவானேன்?

அதற்கெல்லாம் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்று அடுத்தவருக்காக பரிதாபப்படுவதற்குக் கூட.

சுதாங்கனை மணப்பது பற்றி வீட்டில் சொல்லுவதற்கு அம்பரி அதிகம் சிரமப்பட நேரவில்லை.

வீட்டுக் கடனை, சுதாங்கன் ஏற்கிறான் என்றது விசுவநாதராஜாவின் மகளை யார் என்று நினைத்துக் கல் பயலும்... என்று தொடங்கிய எதிர்மறைப் பேச்சு, அவ தொண்டைக்குள்ளேயே அடங்கிப் போயிற்று.

"நீ சரியாகச் சொன்னாயா? கடன் ஆறு லட்சம், வட்டி வே எல்லாம் சரியாகச் சொன்னாயா?" என்று அந்த சந்தேகத்தை தான் அவசரமாகத் தெளிய வைத்துக் கொண்டார்.

துணிக்கடை, மளிகைக்கடை, மற்ற சில சில்லடைகடன்கள் அத்தனையையும் சுதாங்கன் தீர்ப்பதாகச் சொன்ன என்றதும் அவரது தலை, பழைய மாதிரியே நிமிர்ந்து விட்டது.

"பின் என்னம்மா? நம் பரம்பரையில் பெண் எடுப்பதில், சும்மாவா விசுவநாத ராஜாவுடைய மகளை மணப்பதில், ஊர் உலகத்தில் அவளது மதிப்பு, பல புகழ்...

விடாதா? என்ன சம்பாதித்தாலும், அந்தக் கௌரவம் கிடைக்குமா? அதற்காகவே இங்கே வீடு வாங்கிக் குடியேறியிருக்கிறான். இப்போதுதானே விஷயம் புரிகிறது...”

ஒரு வகையில் பெற்றவரை நினைத்து, அம்பரிக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

குலப் பெருமை, குடிப் பெருமைக்கெல்லாம் இப்போது ஒரு மதிப்பும் கிடையாது என்று அவருக்கு என்றாகிலும் புரியக்கூடுமா? அப்படிப் புரிகிற போது அவரால் தாங்க முடியுமா?

ஏன், இந்தத் திருமணத்தின் உண்மை அறிந்தாலே, என்ன ஆவாரோ?

தந்தையிடம் போலன்றி, மூத்த தம்பி, தங்கையிடம் சொல்லும்போது, அம்பரி சற்றுச் சிரமப்பட்டாள்.

“ஓகே, உள்ளே இப்படி ஓர் எண்ணம் உனக்கே இருந்ததா? அதனால்தான் சுதா சாரைப் பற்றி நான் வேறு பேசிய போதெல்லாம், எரிந்து விழுந்தாயா? இவ்வளவு கெட்டிக்காரி என்று நான் இதுவரை நினைத்ததே இல்லை அக்கா, நல்ல புளியங்கொம்பாகத்தான் பிடித்திருக்கிறாய். நீ என்பதால் குடும்பத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளுவாய் என்று நினைக்கிறேன், அதனால் நல் வாழ்த்துக்கள்” என்றாள் ரூபவதி.

கஷ்டப்பட்டு இளித்து வைத்தவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான் ரகுநாதன். தமக்கையைத் தனிமையில் பிடித்து “அக்கா நீ ஒன்றும் எங்கள் எல்லோருக்காகவும், உன் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்துவிட வில்லையே” என்று கவலையுடன் வினவினான்.

திடுக்கிடலை மறைத்துக் கொண்டு “ஏன் ரகு இப்படிக்கேட்கிறாய்? சமீபத்தில் பழைய தமிழ் சினிமா எதுவும் பார்த்தாயா? அதன் பாதிப்பா?” என்று கேலி பேசுவது போலவே சமாளிக்க முயன்றாள் அம்பரி.

விடாமல் “அக்கா உன் கொள்கை, கோட்பாடுகள் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அப்பா உழைக்காமல் சும்மா இருப்பது பற்றியே வருத்தப்படுகிறவள் நீ. மிஸ்டர் சுதாங்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றியோ, ஊருக்கே தெரியும். இரண்டு எப்படியக்கா ஒத்துப் போகும்?” என்று கேட்டான் தம்பி.

“ஊருக்குத் தெரிந்தது எல்லாம் உண்மையல்ல ரகும்ம அவர் ஊருக்கு காட்டிய முகம் வேறு. அதனால் தான் இரண்டு ஒத்துப் போயிற்று. ரொம்பப் பெரிய மனிதன் போலச் சும்ம ஏதேதோ கற்பனை செய்து மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளா, உன் அக்கா ஒன்றும் முட்டாளல்ல” என்று அதட்டிப் பேச அவனை அடக்கினாள், அவனுடைய தமக்கை.

சின்னவர்கள் இருவருக்கும், இதுபோல இன்னமு யோசிக்கத் தெரியாது என்பதே அம்பரிக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. பெரிய தம்பி யோசித்தான் என்பதும், அடி மனதுக் ஆறுதல்தான்.

மறுநாள் சுதாங்கள் அம்பரியின் வீட்டுக்கு வந்தாள் அழைப்பு மணியை அழுத்தி ஒலியெழுப்பிவிட்டு, வாயில் காத்து நிற்காமல், நேரே உள்ளே வந்து ஹாலில் அமர்ந்த “அம்பரி” என்று அவன் குரல் கொடுத்த விதம், அவளை ஒவிதமாகப் பாதித்தது.

பணம் கொடுக்கப் போகிறோம் என்பதால், உரிசை பாராட்டுகிறானா?

கூடவே, எதற்கு வந்தான் என்ற திகைப்பையும் மறைத்துக் கொண்டு, அம்பரி அவனை வரவேற்றாள்.

அவளிடம் ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்தான் அவன். “இது கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது. இதை நீ சொன்ன ம கடன்களுக்குக் கொடுத்துவிடச் சொல். வீட்டுக் கடன் எப்ப ஆதாவது, என்ன மாதிரிக் கொடுப்பது என்று கேட்டேன். வாங்கவா? அல்லது பணமாகவா? எப்படி என்று சொன்ன அதன்படி செய்யலாம்.”

“அப்பாவிடம் கேட்டு அப்புறமாய்...” என்று அம்பரி சொல்லும்போதே “என்னது, எதைப் பற்றி அப்பாவிடம் கேட்பது, லேவாதேவிக்குப் பணம் கொடுப்பதா? பாதி கறுப்பாகவும், பாதி வெள்ளையாகவும் தர வேண்டும் என்று வேலாயுதம் முன்பே சொல்லியிருந்தார். அதன் பிரகாரம்...” என்று விசுவநாதன் உற்சாகமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டு போனார்.

அம்பரிக்கு நெஞ்சு கனத்தது.

சரியான நேரத்தில் வந்து, விசுவநாதன் பேசிய விதம், அவள் மனதை உறுத்தியது.

சுதாங்கன் வந்ததை ஏற்கனவே அறிந்து அவர்கள் பேசுவதை மறைந்திருந்து கேட்டுவிட்டுப் பேசினாரோ?

“...எவ்வளவு? ஒன்றே கால் லட்சம் இருக்கிறதா? திருமண நேரத்தில் சாப்பாட்டு மற்ற செலவை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டால் இதில் நகை துணியை ஒரு மாதிரி சமாளிக்கலாம்” என்று சுதாங்கன் கொண்டு வந்த பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார், விசுவநாதன்.

ஐயோ, இதெல்லாம் அம்பரி சுதாங்கனிடம் கேட்கவில்லை.

தேவைப்பட்டது மட்டும்தானே, அவள் சொன்னது?

அவள் அவமானமாக உணரும்போதே மேடை நாடகத்தில் அடுத்த கதாபாத்திரம் வருவதுபோல ரூபவதி வந்தாள்.

“என்னப்பா, உளறுகிறீர்கள்? பட்டுச்சேலை சுரிதார் செட் எல்லாவற்றையும் இதில் வாங்க முடியாதுப்பா. கூட ஒன்றிரண்டு... லட்சத்தைச் சொன்னேன். வேண்டியிருக்கும். சாரி, சார். அப்பாவுக்குப் பெண்களின் தேவைகள் சரியாகத் தெரியாது” என்றாள் இலகுவாக.

கடவுளே, இதை எதிர்பார்த்துத்தானே, நேற்று இவன் முகம் கடுத்தான்? அதே போலத் தொடங்கி விட்டாளே.

முகக் கன்றலைத் தவிர்க்க அரும்பாடு பட்டபடி, “அவ... சுதாங்கனுக்குக் குடிக்க ஏதாவது போய் ஓர் எலுமிச்சம் பழம்

பறித்து வா ரூபி. நாம் இருவருமாக எலுமிச்சைச் சாறு செய்து கொண்டு வருவோம்” என்று அம்பரி தங்கையின் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றாள்.

அவன் கண்ணுக்கு மறைத்து, ‘இழுத்துச் சென்றாள்’ என்றே சொல்லலாம்.

ஹாலில் இருந்தவர்களின் காது கேளாத தூரம் சென்றதும் “ஏய் என்னடி இது அவரிடம் எவ்வளவுதான் கேட்பது என்ற இல்லையா? சொல்லிக் கொண்டே போகிறாயே” என்ற அதட்டினாள்.

அலட்சியமாகத் தலையைச் சிலுப்பினாள் தங்கை “இதையெல்லாம் வாங்கி மகிழ முடியாது என்றால், ஒரு பணக்கார உறவினர் வருவதில் என்ன லாபம்? நீ தடுப்பதைப் பார்த்தால் ஒரு வேளை உன் சொத்து குறைந்து விடுமே என்று இருக்கிறதா?” என்று கோபமாகக் கேட்டாள்.

“சே... என்ன பேச்சுப் பேசுகிறாய், ரூபா. அந்தப் பணம் நட்புடனான திருப்புவதற்காக அவர் கொண்டு வந்தது...”

“எல்லாம் அப்பாவும் நானும் கேட்டுக் கொண்டோம் இருந்தோம்” என்று ரூபா சொல்லவும், அம்பரி அதிர்ந்தாள்.

மெய்யாகவே கேட்டுக் கொண்டிருந்துதான் வந்திருக்கிறா அவர் மட்டுமல்ல. நாடக மேடைப் பிரவேசம் போல ரூப வந்ததும், அப்படித்தான்.

பாவம், வயதுக்குரிய ஆசைகளை அடக்கி அடக்கி ஏங்கி போயிருக்கிற தங்கை என்று பரிதாபப்பட்டபோதும், “அதில்லை ரூபிம்மா. வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று பிடுங்குவதாக சுதாங்கன் நினைக்க மாட்டாரா? அதனால்தான்...” என்று தமக்கை முடிக்குமுன் குறுக்கிட்டு, “யார்? அவரா? போக்கா, மனித உன்னிடம் மதி மயங்கிப் போய்க் கிடக்கிறார். இந்த சந்தர்ப்பத்தை விட்டால், என் ஆசைகள் நிறைவேறுவது எப்படி? செய்யட்டுமே. என் அக்கா வேண்டும் என்றால் அவ

எனக்கும் சிலது செய்துதான் ஆக வேண்டும். இப்போ அப்பா கடனைத் தீர்க்கவில்லை? அது யாருக்காக என்று நினைக்கிறாய்? உனக்காக. உன் மகிழ்ச்சிக்காக அவர் நம் குடும்பத்துக்குச் சந்தோஷமாகத்தான் செய்வார். அத்தோடு அவர் என்ன இல்லாதவரா? நீ அனாவசியமாகக் கவலைப் படாதே” என்று எலுமிச்சை மரத்திலிருந்து மஞ்சள் நிறம் பாயத் தொடங்கியிருந்த ஒரு பழத்தைப் பறித்தாள் ரூபவதி.

‘என்னிடம் இருப்பதெல்லாம், உனக்குத் தருவதற்குத்தான்’ என்றானே. அது வெறும் அலங்காரப் பேச்சு அல்லவோ?

எப்படியோ தங்கை தன்னைவிடப் பெரியவளாகி விட்டது போல உணர்ந்தாள் அம்பரி.

அவளுக்குத்தானே உலகம் தெரிகிறது என்று எண்ணினாலும், ஏனோ அவள் மனம் அமைதி அடைய மறுத்து முரண்டியது.

தங்கை சொன்ன இந்த மோகம் எத்தனை நாள் நிலைக்கும்?

இந்த நாலைந்து ஆண்டுகளில் அவள் கேள்விப்பட்ட அளவில் சுதாங்கனுடைய குழு இங்கு வரும் ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு புதுப் பெண்தான் அவனுக்கு ஜோடியாக வருவாள். கடைசியாக மூன்று தரம் தொடர்ந்து அந்த ‘மாலு’ப் பெண்ணே வந்தது அதிசயம் என்று வேலு சமையல்கார முத்தம்மாவிடம் சொன்னது, அம்பரிக்கும் தெரியும்.

அவளையே கட்டினாலும் கட்டுவான் என்று கூடச் சொல்லியிருக்கிறான்.

அப்படி நடக்கக் கூடும் என்று அம்பரியும் எண்ணியிருக்கிறாள்.

ஆனால் மனைவி இருக்கும்போது மற்றவளை நாடுகிறவன் எதில் நிலைக்க முடியும்?

தன்னையும் ஒரு நாள் தூக்கி எறிந்து விடுவான் என்பது நிச்சயமாக இருக்கையில், அம்பரிக்கு அமைதி எங்கிருந்து வரும்?

ஆனால் அவளே தேடிக் கொண்ட இந்த நிலை யாரிடமும் சொல்லக் கூட முடியாமல் தனக்குள்ளேயே வைத்து குமைந்தாள் அவள்.

சுதாங்கன் அவளிடம் ஒத்துக் கொண்ட அத்தனையும் ஒவ்வொன்றாகச் செய்து கொண்டே வந்தான். ரூப விசுவநாதனால் இன்னமும் அதிகம் செய்தான் எனலாம்.

விசுவநாதன் பார்த்த திருமணத் தேதி வெகு அருகில் பத்தாட்களுக்குள் இருந்தது.

சுதாங்கனின் மனம் மாறிவிடக் கூடாதே என்றிருந்ததே என்னவோ?

மூக்கணாங் கயிற்றை மாட்டி விட்டால் அப்புறம் மா(எங்கே போகும் என்று எண்ணித் திருமணத்தை முடித்து விடுவதில்தான், அவர் தீவிரமாக இருந்தார்.

தனக்கு உறவென்று யாரும் இல்லை என்று சுதாங்கன் சொன்னதை அப்படியே ஒத்துக் கொண்டு இங்குள்ளவர்களை மட்டும் அழைத்து மணவிழாவை நடத்தினார்.

திருமணத்தன்று வீட்டுப் பத்திரம் கைக்கு வந்து சில்லரை கடன்களும் தீர்ந்திருந்தன.

அம்பரியின் கழுத்தில் சுதாங்கன் தாலி அணிவித்தான்.

சுமதியுடைய தாயாரும், இன்னும் சில பழுத், சுமங்கலிகளும் சேர்ந்து வந்து அம்பரியை அவளுடைய கணவன் வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் போனார்கள்.

அந்த வீடு, அவள் பாராதது அல்ல.

சுதாங்கன் சென்றுவிட்டால், அப்பம், அதிரசம் என்ற வீட்டில் செய்கிற பலகாரங்களை வேலுக் கிழவனுக்கு உண்ண கொடுப்பதற்காக அம்பரி அவ்வப்போது வருவதுண்டு அப்போதெல்லாம், வீட்டின் அமைப்பையும் வீட்டின் உடமைக்காரன் புதிதாகச் செய்த மாற்றங்களையும் கவனித்து பார்ப்பாள். நன்றாக இருந்தால், ரசித்துப் பார்ப்பாள்.

ஆனால், இப்போது எதைப் பார்க்கவும் தோன்றவில்லை. மனதில் ஓர் அழுத்தம் தவிர வேறு எதையும் அவள் உணரவில்லை.

எங்கோ, சுதாங்களின் குரல் கேட்டது. யாரையோ வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

இனி உள்ளே வருவான். வருவானே.

இருளடர்ந்த அமாவாசை இரவை, ஜன்னல் அருகே நின்று அம்பரி வெறித்தாள்.

இனி அவளது வாழ்வு இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறது என்பதன் அடையாளமா?

அறைக் கதவு திறந்து மூடி விளக்கு ஸ்விட்ச் ஒலித்து அறையின் வெளிச்சம் மறைய அறையின் உள்ளேயும் இருள் பரவியது.

சுதாங்களின் காலடிச் சத்தம் அவளை நெருங்கி வந்தது.

9

நெருங்கி வந்த சுதாங்களின் அழுத்தமான காலடிச் சத்தம் தொம் தொம் என்று பேரொலியாய்க் காதுகளில் விழ, வேரோடி விட்டாற் போல அம்பரி அசையாது நின்றாள்.

மிகவும் நெருங்கி நின்ற அவனும் சில விநாடி நேரம் அசையாமல்தான் நின்றான்.

மெல்ல, அவனது கைகள், அவளது கழுத்தடியிலிருந்து லேசான அழுத்தத்துடன் வருடிக் கொடுத்தபோது, அவளுக்கு முதலில் இதமாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் அவளைக் கரங்களால் சுற்றி வளைத்து கழுத்து வளைவில் குடான உதடுகளை ஒற்றியபோது அம்பரிக்கு அந்த மாலுயின் நினைவுதான் மனதில் வந்தது.

அவனிடமும், இப்படித்தானே நடந்து கொண்டிருப்பான்?

முகம் பாராது நிற்கும் இந்த நிலையில் அந்தப் பெண்ணுடைய கண்களும் அவனுக்கு ஒன்றுதான். ஏதோ ஒரு பெண் அவளவே.

“விளக்கை அணைத்து விட்டால், ஓர் ஆணுக்கு எல்லா பெண்களும் ஒன்றுதான்” என்று எதிலோ படித்த அநியாயத்துக்கு அப்போது நினைவு வந்து, அவன் தொடர்ச்சியும் எரிந்தது.

நடத்தை கெட்ட அந்தப் பெண்ணும், அவளும் ஒன்றாக இருக்கிறாள்.

சட்டெனத் திமிறி, அவனிடமிருந்து விலகிப் போக நினைத்தாள் அம்பரி.

ஜன்னல் திரையை இழுத்து மூடும் சிறு ஒலியை அடுத்த அறையினுள் ஒளி வெள்ளம் பாய்ந்தது.

“என்ன விஷயம், அம்பரி?”

என்னவென்று சொல்வது? அவள் எண்ணியதை சொன்னால் தெரிந்துதானே வந்தாய் என்று அவனது அடுத்த கேள்வி வருமே. அதற்கு ஒரு பதிலும் சொல்ல முடியாதே.

அவள் பேசாமலே நிற்கவும், “இப்போது நாம் இருவருக்காவன் மனைவி. இன்று நமக்கு முதல் இரவு என்று எனக்கு ஓரளவு உனக்கும் மறந்திருக்க வழியில்லை. இப்படிப் போகின்றால் என்ன அர்த்தம்?”

உரிமையை விலை கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறவர்களுக்கும் அதுவும் லட்சக்கணக்கில் கொடுத்து, கேட்கத்தான் செய்வார்களே.

எல்லாம் தெரிந்து அவளேதானே முன் மொழிந்து ஏற்பாடு செய்தாள்? அப்புறம் பின் வாங்கினால் அவன் கேளாமல் எப்படி விடுவான்? கேட்டுவிட்டான்.

ஆனால் அவளால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

“அது... வந்து...”

“ஆகா, திரும்பவுமா? இன்னமும், ‘வந்து’ சேரவில்லையா?”

அவன் ஏன் கிண்டல் செய்ய மாட்டான்? கொடுத்து உயர்ந்து நிற்பது அவன் கை ஆயிற்றே. ஆனாலும் அவளால் முடியாதே.

முடிந்தவரை சமாளித்து, “பாருங்கள் இதெல்லாம் எனக்கு... எனக்குப் புதிது. கொஞ்சம்கூடப் பழக்கம் இல்லாதது...” என்று தொடங்கினாள் அம்பரி.

“அதாவது நான் உட்பட?”

“ஆ...மாம்?”

“அட்டா, பழகிக் கொண்டு திருமணம் செய்கிற அதிநாகரீகம், நம் நாட்டில் இன்னமும் பழக்கத்துக்கு வரவில்லை என்றல்லவா, இத்தனை நாள் விலகி இருந்தேன். உன் கருத்தை நீ கொஞ்சமேனும் கோடி காட்டியிருக்கலாமே.”

கிண்டலா? எகத்தாளமா?

இதற்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

“ஓ.கே இப்போது அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய், அம்பரி?”

நல்லவேளை, அமைதியாகத்தான் கேட்கிறான். கொஞ்ச நாள், மனது நிலைப்படும்வரை, அந்த வாழ்வை ஏற்க மனதைத் தயார் பண்ணும்வரை தள்ளி போடலாம்.

சற்றே ஆறுதலுற்றவளாக அம்பரி, “கொ...கொஞ்சம் அவகாசம்... கொஞ்ச நாட்கள் ஆன பிறகு...” என்று மெல்லத் தொடங்கவும், சுதாங்கன் சட்டென சிரித்தான்.

உரக்கச் சிரித்தான்.

எதற்குச் சிரிக்கிறான்? கூடச் சேர்ந்து சிரிக்க முடியாதபடி, அவளை ஒதுக்கி சிரிக்கிறானே.

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவன் சிரித்து முடிந்திருந்தான்.

“சிரித்ததற்கு மன்னித்துக் கொள். ஆனாலும் இது கொஞ்ச கொஞ்சமென்ன, நிறையவே பழகிப் போன வாசகமா உனக்கே தெரியவில்லை? ‘இன்று கடன்... நாளை ரொக்கம்’ எப்போதும், சொல்லிச் சொல்லிப் பழகிப் போன அது உனக்கு படுக்கையறை வரை வந்து விட்டதே என்று நினைத்தேன் அடக்கமுடியாமல் சிரிப்பு வந்து விட்டது. மன்னித்துக் கொள் என்றான் சுதாங்கன்.

அவன் குரல் மன்னிப்பைச் சிறிதும் வேண்டவில்லை. மாறாக அவளை அவமதித்தது.

அம்பரியின் முகம் குப்பென்று வியர்த்து, குடகிக்கை காந்தியது.

அவளை என்னமாய் அவமானப்படுத்தி விட்டான்.

ஊரெல்லாம் கடன் வாங்கிப் பணத்தைச் செலவு செய்விட்டுத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தவணை கேட்டதை அவசம்மாவா சுட்டிக் காட்டினான். அவளுடைய குடும்பத்துக்கு பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் எண்ணமே இல்லாத போலல்லவா, கூறினான்?

இப்போது அவனிடம் பணத்தை வாங்கி நன்றாகச் செலவு செய்து தீர்த்துவிட்டு விலை கொடுக்காமல் ஏமாற்ற முனைவதாக அல்லவா? சொல்லாமல் சொல்லி விட்டான்.

‘இன்று கடன், நாளை ரொக்கமா?’

கடவுளே, எந்தக் கடனையும் என்றைக்குமே திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடாது என்று அவளுடைய குடும்பம் நினைத்திருக்கையாதே.

அதை இப்போது சொன்னால் இவன் நம்புவான்? நிச்சயமாட்டான்.

வாங்கிய கடனை ஏமாற்ற எண்ணுகிறவன், தன்னை விலை பேசுவாளா? தன்னை விலை பேசிப்பதே கடனை திருப்புவதற்காகத்தானே? அதைக் கூட பேசியாமல் விட்டானே.

உடல் விறைப்புற்று நிமிர், 'நான் ஒன்றும் ஒரு போதும் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லையே. இப்போது சில நாட்கள் என்று தான் கேட்டேன்? அப்படி நான் உங்களை ஏய்க்க எண்ணுவதாக உங்களுக்குத் தோன்றினால்... இதோ இப்போதே உங்கள் பணத்தின் விலையை வசூலித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று முகம் இறுக, தன் கைகளை அவன் புறமாக நீட்டினான் அவன்.

அம்பரி நீட்டிய கரங்களை அவன் பற்றவில்லை.

மாறாகப் பக்க வாட்டில் இருந்த அலமாரியைத் திறந்து உள்ளிருந்த சிகரெட் பெட்டியை எடுத்து ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அதன் பிறகே அவளைப் பார்த்தான்.

"ஆக, பலிக்குத் தயார் என்கிறாய்" என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

ஏதோ பயங்கரமாகத் தோன்ற, "அப்படி ஏதும் நான் சொல்லவில்லையே. நான் கேட்டது, ஒரு சிறு அவகாசம்தான். அதை நீங்கள் தவறாக நினைப்பதானால், அந்த அவகாசம் எனக்கு வேண்டாம். ஆனால்..." என்றவன், சட்டென மௌனமானான்.

"ஆனால் என்ன?" என்று கேட்டான் சுதாங்கன்.

"ஒன்றுமில்லை."

ஆனால் அவன் விடுவதாக இல்லை. "என்ன ஆனால்?" என்று மீண்டும் கேட்டான்.

குத்தலாக, இவன் மட்டும்தான் பேசலாமா?

விழி உயர்த்தி அவனைப் பார்த்து "அப்படிப் பார்த்தால் நீங்களும் தான் என் கோரிக்கைகளை முழுவதுமாக நிறைவேற்றி முடிக்கவில்லை" என்றான் மிடுக்காக.

சொல்லும் போதே அவன் மனம் இடித்தது. அவன் கேளாததையும் சுதாங்கன் செய்திருக்கிறானே. அப்பாவும், ரூபாவும் சேர்ந்து திருமணத்துக்கே அவனை எவ்வளவு செலவு செய்ய வைத்து விட்டார்கள்.

ஆனால் சுதாங்கன் பேசியதும் அதிகப்படிதானே அதற்கொரு பதில் தேவைதானே?

தன் மனதோடேயே அவள் வாதாடிக் கொண்டிருந்தபே சுதாங்கன் பேசினான். "அதாவது நான் ஏமாற்றி விடுவே என்று எண்ணிப் பாதுகாப்புத் தேடினாய் போல. வேறு முடிந்ததும், வண்டு பறந்து விட்டால் என்ன செய்வது? சரிய சந்தேகம் தான்..."

அவள் பேச்சுக்கு விளக்கம் இப்படியும் சொல்லல் ஆனால் அவள் இந்த அளவுக்கு நினைக்கவுமில்லை. அது சொல்லும்போது கேட்கச் சகிக்கவும் இல்லை.

அவள் குறுக்கிட முயற்சிப்பதைக் கவனியாதவன் டே அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

"உன் வீட்டுக் கடன் தீர்ந்து விட்டது. ஆனால் : தம்பியின் படிப்பு தங்கையின் எதிர்காலத்துக்குப் பாதுகா சின்னத் தம்பிகளின் படிப்பு எதிர்காலத்துக்கு என்று நினை செய்யாமல் பாக்கி இருக்கிறதே. கவலை இருக்கத்த செய்யும்."

"தம்பி படிப்பும் கடனும் மட்டும்தான் நான் கேட் அத்தோடு நீங்கள் சொல்லுகிற மாதிரியெல்லாம் ; நினைக்கவே இல்லை. உங்கள் பேச்சுக்கு..."

அவளது விளக்கத்தை அலட்சியம் செய்து அவன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

"பரவாயில்லை, இதெல்லாம் உன் கடமைகள் எ எண்ணியவைதானே? செய்து விடுகிறேன். அனால் நீ அனைத்தையும் நான் செய்து முடிக்கிற நாள் உன் கடன் மு ரொக்கம் கொடுக்கிற நாள். எல்லாக் கடனையும் நீயும் தீர் வேண்டும். எந்தவிதச் சாக்குப் போக்கும் சொல்ல பலியாகியே தீர வேண்டும். ஒத்துக் கொள்கிறாய் அல்லவ

"இதை இவ்வளவு மோசமாகத்தான் சொல்ல வேண்டு என்று அம்பரி முகம் கன்றக் கேட்டாள்.

“மோசமானதை மோசமாகத்தானே சொல்ல முடியும்?” என்று திருப்பினான் அவன்.

அம்பரி பேசாமல் பார்க்கவும். “அப்பட்டமான உண்மை அப்படித்தான் வலிக்கும். நாகுக்கு நகாக பார்ப்பதற்கு இது ஒன்றும் இரு மனங்களின் சங்கமம் அல்லவே. கொடுப்பதும், பெறுவதுமாக வெறும் வியாபாரம்தானே? வியாபாரம் என்றால், ‘வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு’ என்று கணக்கும் கறாருமாகத் தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இது பற்றிய விவாதம் இப்போது அநாவசியம். நமது இந்த வியாபார ஒப்பந்தத்தை நீயும் ஒத்துக் கொள்கிறாய்தானே?” என்று சுதாங்கன் வினவினான்.

ஒத்துக் கொள்ளாமல், அம்பரி வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

அவள் தலையாட்டவும். “ஆனால் ஒன்று. இது நம் கடைசி ஒப்பந்தம். இரு தரப்பும் முழு மனதாய் ஒப்புக் கொள்ளும் ஒப்பந்தம். அதுவும் சரிதானே?” என்று மீண்டும் கேட்டான்.

“ஆமாம்.”

“சந்தோஷம். இப்போது ஒப்பந்தம் பற்றி இருவரும் கை தலுக்கி கொள்ளலாமா? அல்லது அதுவும் ஒப்பந்த மீறல் ஆகி விடுமா?”

கிண்டலா? குத்தலா?

ஒன்றும் பேசாமல் அம்பரி கையை நீட்டினாள்.

சுதாங்கனின் பெரிய கை, கதகதப்பாய், அவளது பஞ்சக் ரத்தை மூடியது.

ஒருதரம், சற்று அழுத்தியப் பின், அவள் கையை விடுவித்துவிட்டு அவன் அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறிய பாது ஏதோ பாதுகாப்பிழந்தது போல, அம்பரி உணர்ந்தாள்.

கூடவே, அவளுக்குக் காரணம் புரியாத வகையில் பெரும் மாற்றமாகவும்.

அவன் வீடு இவளுக்குப் புது இடம் என்பதால் பயம் தான்றலாம்.

ஆனால் ஏமாற்றம்? என்ன எதிர்பார்த்து, எது நடக்க வில்லை என்று இந்த ஏமாற்றம்?

ஒருவேளை, அவளது கன்னிமையின் கூச்சம் உணர்ந்து தானே கௌரவமாக விலகிக் கொள்வான் என்று எதிர்பார்த்தானா? அது போலப் பெருந்தன்மை அவனுக்கு இல்லாதது ஏமாற்றமாகி விட்டதா?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் மனதைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல் ‘கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்’ என்று வாழும் இவனிடம் அதைப் போன்ற நாகுக்கு நாகரீகங்களை எதிர்பார்த்தது, அவளது முட்டாள்தனம்தானே?

அன்று முதல் நாள் கொடுக்காய்ப்புளி மரத்தடியிலேயே அவளுக்கு அது புரிந்திருக்க வேண்டாமா?

அங்கே கிடந்த பெரிய நாற்காலி ஒன்றில் அம்பர் சோர்வுடன் சாய்ந்தாள்.

எவ்வளவு சோர்வுற்றிருந்த போதும், அம்பரியால் தூங்க முடியவில்லை.

சுதாங்கனின் பேச்சும் அதை அவன் கூறிய விதமும் அவளை வெகுவாக வாட்டின. வாட்டி வருத்தின.

வருத்தப்படுத்த வென்றே சொன்ன வார்த்தைகள். குற்றவறாமல் இலக்கைத் தாக்கி விட்டன.

இந்தக் குறி தவறாத் தன்மை, அவளது தொழில், வெற்றி காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அடிபட்டுப் போனவளாக தாங்க முடியவில்லை.

தன்னை மீறிக் கண்ணீர் விட்டவளுக்கு வெகு நேரம் வேறு எதையும் நினைக்க முடியவில்லை. இனி இப்படியேதான் எப்போதும் பேசுவானா?

சுதாங்கன் அவளைத் தவறாக நினைத்தது மட்டுமின்றி அவள் அவனை அதேபோல நினைத்ததாகவும் கருதி விட்டானே.

அந்தக் கோபத்தில்... கோபத்தில்தான், அவளும் சொன்னாள். அவள் எண்ணாத குற்றத்தைச் சுமத்திய கோபத்தில், அவளும் அவளைப் போலவே பேசி விட்டாளோ?

என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, மறுநாள் காலையில் அம்பரி சுதாங்கனைத் தேடிச் சென்றாள்.

பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவன், நிமிர்ந்து பார்த்து, உதட்டால் முறுவலித்து, “குட்மார்னிங்” சொன்னான்.

அம்பரி நேராக விஷயத்துக்கு வந்தாள்.

“பாருங்கள் நேற்றிரவு...” என்று தொடங்கியவள். அவன் ஏதோ சொல்ல வருவது போலத் தோன்றவும், “ப்ளீஸ் நான் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். நேற்றிரவு, நிஜமாகவே நான் உங்களை ஏமாற்ற நினைத்து அவகாசம் கேட்கவில்லை. மற்ற எந்தக் கடனையும் கூடத் திருப்பிக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் நாங்கள் வாங்கியது கிடையாது. அப்படி எண்ணியிருந்தால், இந்த ஊரில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இருந்த எங்கள் சொத்து இப்படி ஒரு வீட்டின் அளவில் சுருங்கியிராது. பெரிய தாத்தாவின் சொத்தை எதிர்பார்த்தது, தப்பாக இருக்கலாம் ஆனால்... அது பற்றியும் உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“வேலு சொன்னான்” என்றான் அவன் சுருக்கமாக.

“ஆனால் எப்படியும் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்தாக வேண்டும் என்றுதான். நான் உங்களிடம் உதவி கேட்டு வந்தது, ஆனால் நேற்று...”

அவன் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு அவளே தொடர்ந்தாள்.

“நேற்று நான் பின்னடைந்தது தப்புதான். நீங்கள் சொன்னது ரளவு உண்மையாக முடிந்தவரை தள்ளிப் போட்டுத் தள்ளிப்போட்டு, அந்தப் பழக்கத்தினாலும், நான் அவகாசம் கேட்டிருக்கலாம், ஆனால் உங்களை ஏமாற்றிவிட வேண்டும் என்று நான் ஒரு போதும் எண்ணியதில்லை. பாருங்கள், நான்

எண்ணாத குற்றத்தை நீங்கள் என் மேல் சுமத்தவும், அந்த கோபத்தில்... கோபத்தில் உங்களை மட்டும் தட்டிப் பேசினேனே தவிர, நீங்கள் ஏமாற்றக் கூடும் என்ற எண்ணம் எனக் ஏற்பட்டதே கிடையாது. தவறாகப் பேசியதற்கு மன்னித் விடுங்கள்” என்று சொல்ல நினைத்ததை ஒருவா கோர்வையாகவே சொல்லி முடித்தாள்.

சிறு அமைதியின் பின் பேசிய சுதாங்கனின் குரலு இலகுவாக இருந்தது.

“இப்போது விளக்கம் கூறி மன்னிப்புக் கேட்பது எ முறைபோல. நேற்று ஓர் ஆணாக இருந்தாலன்றி நேற்றைய எ நிலை புரிவது கடினம். நீ ஏமாற்ற எண்ணாவிட்டாலும் உதயக்கம் எனக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகிவிட்டது. அது வேகத்தில் நான் ஒன்று சொல்ல, பதிலுக்கு நீ பேச அதற்கு நான் திருப்பிக் கொடுக்க என்று ஆங்கிலத்தில், ‘ஸனோ பாலி என்பார்களே, அதுபோலக் கடுகுமலையாகி விட்டது. ஒருவர் ஒருவர் நோகடிக்கப் பேசியதை இருவரும் மறந்து விடுவேம்’ மற்றபடி...”

அவளது விரிந்து நோக்கிய விழிகளை நேராகப் பார்த்த அவன் சொன்னான். “மற்ற நம் முடிவுகளை மாற்ற வேலையில்லை என்று நினைக்கிறேன். நீ சொன்னது பே உனக்கு எல்லாம் புதிதுதான். நான் உட்படத்தான். என் மனை என்கிற இந்தப் புதிய நிலைக்கு நீ உன்னைப் பழக்கப்படுத்த கொள்ள அவகாசம் தேவை என்றதையும் ஒத்துக் கொள்கிறேன். இந்த அவகாசம் ஒரு கால வரையறை உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதால், ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைகளை நான் முடிக்கிற தினமே, நாம் இணைகிற நாள இருக்கட்டும், இப்போதைக்கு நாம் இருவரும் சாதாரணப் இருக்கலாம். இந்த விஷயமும், நமக்குள்ளேயே இருக்கட்டு என்றான்.

அவளும் மறுப்பின்றி தலையாட்டினாள். மறுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?

கண்ணில் சிரிப்புடன் அவளை நோக்கி, “இதுவும் அடிப்படையில் அதே ஒப்பந்தம்தான். ஆனால் வாசகம் மாற்றி அமைக்கப்பட்ட ஒப்பந்தம். இதற்காக ஒரு தரம் கை குலுக்கிக் கொள்ளலாமா? கூடாதா?” என்று சுதாங்கன் கேட்ட தினுசில் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

கூடவே முந்தைய நாள் கதகதப்பும் நினைவு வர, புன்னகையுடன் கையை நீட்டினாள்.

பற்றிக் குலுக்கியவன் அவள் கையை உடனே விடவில்லை. மெதுவாகத் திருப்பி அவளது உள்ளங்கையில் லசாக முத்தமிட்டான்.

உள்ளங்கையில் தொடங்கி, உடல் முழுவதும் ஒரு சிலிர்ப்பு மடுவதை அம்பரி உணர்ந்தாள்.

சுதாங்கனோடு அங்கே வந்த பெண்கள் எல்லோரும் ணத்துக்காக மட்டும் வந்தவர்கள் அல்லவோ என்று அம்பரிக்குத் தோன்றியது.

யோசனை அத்தோடு நில்லாமல் மேலே தொடர்ந்தது. அந்தப் பெண்களைப் போல அம்பரியும் அவன் காலில் விழாததுதான். சுதாங்கன் ஆத்திரப்பட்டதன் காரணமோ என்றும் அவளுக்குத் தோன்றியது.

10

அன்று காலை உணவிற்போது, தன்னோடு வெளியே ருமாறு சுதாங்கன் மனைவியை அழைத்தான். “டவுனில் ஒரு வலை இருக்கிறது. இங்கே வீட்டில் தனியாக உட்கார்ந்து ருப்பதற்கு என்னோடு வாயேன்” என்றான்.

“வீட்டிற்குப் போகலாம் என்று...”

“எங்கே? எங்கே போகலாம் என்று?” என்று வினவின சுதாங்கன்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டே சொன்னதில், சரியாகக் காதில் வ வில்லையோ என்று எண்ணி, “வீட்டிற்கு வீட்டிற்குப் போகல என்று...”

“எப்படி முடியும்?”

திகைப்பினூடே யோசித்துவிட்டு, “அப்பா வீட்டுக் என்றாள் அம்பரி.

“பரவாயில்லை. சீக்கிரம் புரிந்து கொள்கிறாய். நேற்று வ அப்பா வீட்டில்தானே இருந்தாய்? இன்றும் காலையிலே போக வேண்டுமா? முதலில் என்னோடு வா. பி வேண்டுமானால் அங்கே போய்க் கொள்ளலாம். உடை மாற் கொள். ஏதாவது அடர்ந்த நிறத்தில் சேலை கட்டிக் கொண்டு என்று அவளைக் கிளம்பச் சொல்லி அனுப்பினான்.

கரும் பச்சை வண்ணத்தில் ஒரு சேலையை எடுத்த கட்டும் போது, அவள் மனம் வேகமாக சிந்தித்தது.

அது அப்பா வீடு என்றால் இது அவன் வீடா? சற்று கூட மனைவி என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். பெயருக் வேனும் ஒரு தாலியைக் கேட்டது அவள்தான். ஆனால் த கட்டியதாலேயே மனைவி ஆகி விட முடியுமா?

அதுவும் ஏற்கனவே மனைவி இருக்கும் போது?

மனைவி இருக்கும்போது இன்னொருத்திக்குத் த கட்டினால் சட்டப்படி அது செல்லாது என்று அறியாதவள் அ அம்பரி. ஆனால் அவளை அறிந்த சிறு வட்டம் அவளுள் குடும்பத்தை மதித்துப் பழகும் கிராமத்து மக்களு இரண்டாவது திருமணம் பழக்கமானதே. சுமதியுடைய தா கூட, அவளுடைய தந்தைக்கு இரண்டாவது மனைவிதான்

‘லேவாதேவியோட இரண்டாவது சம்சாரம்’ எ அவளை மரியாதையாகத்தான் நடத்துவார்கள்.

படிப்பறிவே இல்லாத பாமர ஜனங்களாக இல்லாவிட்டாலும் அந்த ஊர் மக்களிடம் ஓரளவு கிராமிய மணம் இருக்கத்தான் செய்தது. தாலி என்பதற்கு ஒரு தனி மரியாதையும் உண்டு. அவர்களது மரியாதையை அடியோடு இழந்துவிட மனமற்றுத்தான் அர்த்தமற்றது என்று தெரிந்தும் தாலி கட்டும்படி சுதாங்களிடம் அம்பரி கேட்டதே.

கூடவே பரம்பரை பரம்பரை என்று கௌரவம் பார்க்கும் தந்தைக்காகவும்.

இன்னும் சொல்லப் போனால் கழுத்தில் தாலி என்று ஒன்று இருந்தால் சுதாங்களின் உறவை சகிப்பது, அவளுக்குமே இலகுவாகவே இருக்கக் கூடுமோ என்ற நப்பாசை.

அவனும் இதையெல்லாம் உணர்ந்துதான் ஒத்துக் கொண்டானோ என்னவோ? ஆனால் உண்மை நிலவரம் அவனும் அறிந்ததுதானே? பிறகு எதற்காக இந்த 'மனைவி,' 'அப்பா வீடு' என்பதெல்லாம்?

ஒருவேளை, நிஜ மனைவியாக உணர்ந்தால் அவனது நெருக்கத்தை அம்பரி ஆவலாக ஏற்பாள் என்று அவனும் எண்ணினானோ?

அதாவது அவனுடைய மற்ற நண்பிகளைப் போல.

ஆனால் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளில் தன்னை மறந்துவிட, அவள் அவ்வளவு முட்டாளா? அத்தோடு அவள் கடன் பட்டவள், பட்ட கடனைத் திருப்பும் உறுதியும் உள்ளவளே. அதற்கு மேல் ஆவல், கீவல் எல்லாம் இந்தப் பிறவியில் அவளுக்கு வரப் போவது இல்லை.

மனதில் உற்சாகம் இல்லாவிட்டாலும் மறுத்து விவாதிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே அம்பரி சுதாங்களோடு கிளம்பிச் சென்றாள்.

அவளை அவன் அழைத்துச் சென்றது ஒரு நகைக் கடைக்கு.

சற்று முன்னர் எண்ணமிட்டது நினைவு வர, "இப்போது எனக்கு நகைகள் தேவையில்லையே" என்றாள் அவள்.

"நகையும் துணியும் வாங்க, என் மனைவிக்குத் தேவை வேண்டுமாம். உங்கள் ஊரில், இப்படியும் ஒரு பெண்ணா பாருங்கள், சார்" என்று கடைக்காரரிடம் சொல்லிச் சிரித்தாள் சுதாங்கள்.

"கிடைக்கும்போது வாங்கிக் கொள்ளுமா, தங்கம் விலை கூட ஏறப் போகிறதாம்" என்றார் முன்னரே அம்பரியுடைய குடும்பத்துக்கு அறிமுகமானவரான நகைக் கடைக்காரர்.

"பார்த்தாயா? நீ சொன்ன தேவையும் வந்துவிட்டது. தங்க விலை ஏறப் போகிறதாமே. சீக்கிரம் வாங்கிக் கொள் இல்லாவிட்டால் பில் போடுவதற்குள் விலை ஏறினாலு ஏறிவிடும்" என்று சிரிப்பும் விளையாட்டுமாகவே அவளை வற்புறுத்தி வாங்கி, அணிய வைத்தான்.

தமது வழக்கம் போல நகையுடன் மஞ்சள் குங்கும கொடுத்து ஆசீர்வதித்து அனுப்பிய கடைக்காரரின் முகம் இந்நேரம் செய்தி, ஊரெங்கும் பரவப் போவதை அறிவித்தது.

அதில் என்ன லாபம்? ஏற்கனவே ஊர் அறியத் தரக் கூடியனானதானே?

அல்லது... இந்த நகைகள் அவளது கடன் சுமையை ஏற்றுவதற்காக வாங்கப்பட்டவையா? அவள் ஏமாற் போவதில்லை என்ற நம்பிக்கை, இன்னமும் அவனுடைய வரவில்லையா?

எப்படியும், புதுக் கணவனாக ஆசை மனைவிக்கு வாங்கப் பரிசளிக்கவில்லை என்பது மட்டும் அவளுக்கு நிச்சயம்.

மேலே யோசிக்கப் பிடிக்காமல் பார்வையைச் சுழற்றின அந்தப் பிரிவில் விற்பனைப் பொறுப்பில் நின்று கொண்டிரு இரு பெண்களும், சுதாங்கனைத்தான் வெறித்துப் பார்த்து கொண்டிருந்தனர்.

நகைக் கடைக்காரருடன் அவன் இலகுவாகப் பேசிச் சிரிப்பதைப் பார்க்கும்போது அம்பரிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவனது உயரம், நிமிர்வு, திருத்தமான முகத் தோற்றம், கம்பீரம்... எல்லாமே இப்போதுதானே கண்ணில் படுகிறது.

வடிவழகன் என்பார்களே, அதுபோலச் சொல்ல முடியாது. அந்தப் பெயரில் உள்ள இளக்கம், இவனிடம் இல்லை.

ஆனால் சுதாங்கனை யாராலும் பத்தோடு பதினொன்று என்று அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட முடியாது. அந்தப் பத்திலுமே, அவன் தனிதான்.

அந்தப் பெண்களைப் போலவே தானும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ என்று தோன்றவும், அம்பரி அவசரமாகப் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

பாங்கில் அவளை உட்கார வைத்துவிட்டுத் திரும்பினால், ப்யூன் ஓடி வந்து சுதாங்கனை நிர்வாகியிடம் அழைத்துச் சென்றான். குளிர்பானம் அவளுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்.

அந்தக் காலத்தில், 'கற்றோருக்குச் சென்றயிடமெல்லாம் சிறப்பு' என்று எழுதி வைத்தார்கள். இப்போது 'செல்வம் உள்ளோருக்குச் செல்லுமிடமெல்லாம் சிறப்பு' என்று எழுதலாம், என்று சற்று ஏளனமாக எண்ணிக் கொண்டான் அம்பரி.

சுதாங்கனின் கணக்கில் உள்ள பணத்துக்காக இல்லாமல் பாங்க் நிர்வாகம் அவனுக்கு வேறு எதற்காக இவ்வளவு மரியாதை கொடுக்க வேண்டும்?

ரகு படித்த கம்ப்யூட்டர் சென்டர் உரிமையாளர். அதன் விஸ்தரிப்புக்கு கடன் வாங்க, இந்த பாங்குக்கு நாயாய் அலைகிறாராம். நிர்வாகியைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று அவர் வருத்தப்பட்டதாக ரகு சொல்லியிருக்கிறான். இங்கானால் கூட வந்தவன் வரைக்கும், குளிர்பானம் விநியோகித்தாகிறது.

அந்தக் கடன் கிடைத்தால், ரகு வேலை செய்து கொண்டு பாதிச் செலவும் மேல் படிப்பும் படிக்கலாம் என்று அவர் சொன்னதுண்டு. ஆனால் அந்தக் கடன் கொடுக்கப்படவே இல்லை.

அவனது வேலை முடிந்து கிளம்பியபோது, நிர்வாகி வாயி வரை கூடவந்து வழியனுப்பி வைத்தார். அவனிடமும் இரண் வார்த்தை, உபசாரமாகப் பேசினார்.

அந்த பாங்கைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு, மகிழ்ச்சியா நன்றியாம்.

தேர்ந்தெடுத்து அதில் கணக்கு வைத்திருப்பது சுதாங்கன நன்றி அவளுக்கா? வேடிக்கைதான்.

ஒருவேளை, கணவனுக்காகத் தாயாக, தாசியாக, ம மந்திரியாக இருப்பவள் மனைவி என்பதன்படி, சுதாங்கனுடை மதி மந்திரியாக, இந்த பாங்கில் பணம் போடச் சொன்ன அம்பரிதான் என்று எண்ணிவிட்டாரா?

மெய்யாகவே வேடிக்கைதான்.

அறியாதவள் போல ஏதாவது மாட்டி விடலாமா என் அவள் யோசிக்கும் போதே அவள் கையைப் பற்றி லேசா அழுத்தத்துடன் இழுத்தவாறு, "நேரமாகிறது, மிஸ்டர் மாதவ் நாங்கள் வருகிறோம்" என்று சுதாங்கன் கிளம்பி விட்டான்.

உதற முடியுமா?

"வருகிறோம்" என்ற முணுமுணுப்புடன் அம்பரிய செல்ல லேண்டியாயிற்று.

கார் நகர்ந்ததும், "அடடா" என்றாள் அவள்.

"என்ன? எதையாவது விட்டு விட்டாயா?"

"எதையும் விடவில்லை. ஆனால் அந்த மாளேஜர், அவ் பெயரென்ன. மா..." மாதவன் அவரிடம் நம் குடும்பக் கதை அவரிடம் கொட்டி அளக்க வேண்டும் என்று ரொம்பவ

ஆசைப்பட்டேன். கெடுத்து விட்டீர்களே. உச்சச்சு” என்று வருத்தப்பட்டாள் அம்பரி.

போகலாமா என்றால் கிளம்பியிருக்கப் போகிறாள். அவரோடு அப்படியென்ன பேசிவிடப் போகிறாள்? பழைய கற்காலம் போல, அதென்ன இழுத்து வருவது என்பது, அவளுக்கு.

பதில் சொல்லாமல் காரைத் திருப்பினான், சுதாங்கன்.

“என்ன? நீங்கள் எதையாவது மறந்து விட்டுவிட்டு வந்தீர்களா?”

“இல்லை, இவ்வளவு ஆசைப்படுகிறாயே. உன் ஆசையை நான் கெடுப்பதா? கூடாது என்று தான் பாங்குக்குக் காரைத் திருப்புகிறேன். மிஸ்டர் மாதவன் முன்னே உன்னைக் கொண்டு போய் விட்டு விடுகிறேன். சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிக்கொள்.”

“ஐயய்யோ” என்று திகைப்புடன் சிரிப்புமாகத் தலையைத் திருப்பி அவனைப் பார்த்தாள் அம்பரி.

அவன் முகத்தில் ரசனையோடு கூடிய புன்னகையைக் காணவும், அதுவரை இருந்த இறுக்கம் மறைந்து அவளது உள்ளம் துள்ளிற்று.

“பாங்கில், அந்த நிர்வாகி ‘என்ன திரும்பி வந்திருக்கிறீர்களே’ என்று கேட்டால் என்ன சொல்லுவீர்கள்?”

“நீதானே... ஏதோ அட்டா... அப்படியானால் நீ ஒன்றும் சொல்லப்போவது இல்லையா? தேஷ்டா, அநாவசியமாகப் பத்து ரூபாய்ப் பெட்ரோலை வீணாக்கி விட்டேனே” என்று மீண்டும் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் காரைத் திருப்பினான், சுதாங்கன்.

தன்னை மீறி அம்பரிக்குச் சிரிப்பு வர, அவனும் சேர்ந்து சிரித்து விட்டுச் சொன்னான். “நீ சிரிக்கும் ஒலி, கேட்க இனிமையாக இருக்கிறது.”

மீண்டும் சிரித்துக் காட்டும் ஆவலைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் அம்பரி.

அவர்கள் வீட்டை அடைந்த போது ரூபா வந்த காத்திருந்தாள்.

“சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கக் கூடாதா? எவ்வளவு நேரமாக காத்திருக்கிறேன், தெரியுமா?” என்று எரிச்சல் பட்டாள்.

“ரொம்ப நேரமாயிற்றா, ரூபி?” என்று அம்பரி பரிவுடனே கேட்கும்போதே “நீயும், இங்கே வரப் போவதை முன்னாலேயே தெரிவித்துவிட்டு வந்திருக்கலாமே” என்றான் சுதாங்கன்.

அவனுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல், “இவ்வளவு காலையில் அப்படி எங்கே போனீர்கள்?” என்று ரூபா வினவினாள்.

“நகைக் கடைக்கு, இதோ பார்” என்று சேலை மடிப்பிலுட பார்டரிலுமாக மறைந்திருந்த நகைகளை வெளியே எடுத்து காட்டினாள் தமக்கை.

“ஹை” என்று வியந்தாள் ரூபா. “எங்கே, கழற்றிக் கொடுத்தான் போட்டுப் பார்க்கிறேன்” என்று கேட்டாள்.

நகைகளைக் கழற்றப் போன அம்பரியை சுதாங்கன் தடுத்தான்.

“இன்றைக்கே கழற்றாதே, அம்பரி. அத்தோடு நான் உனக்கு என்று வாங்கித் தருவதை நீ மட்டும்தான் அணிய வேண்டும் என்றான், தணிந்த குரலில்.

தணிந்த குரல் என்றாலும் தட்ட முடியாத குரல்.

ஏதோ ஒரு வகையில் அம்பரிக்கும் அவன் சொன்ன சரியென்றே தோன்றியது.

தப்புத் தவறுகள் எல்லாம் அவளோடு போகட்டு அவளுடைய அருமை தங்கையின் மீது இத்தோ சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் பட வேண்டாம்.

ஆனால் அவளுடைய தங்கை வேறு சொன்னாள். “அக்காவின் எல்லாவற்றையுமே நான் அணிந்திருக்கிறேன். இப்போது நீங்கள் இப்படிச் சொன்னால் எப்படி? அப்படியானால் அம்பரிக்குக் கொடுக்கும் எல்லா நகை போலவும், எனக்கும் ஒரு செட் செய்து விடுங்கள்” என்று துணிச்சலாகக் கேட்டாள். வெட்கமற்றும்.

முகம் சிவப்பதைக் கட்டுப்படுத்த அம்பரி முயன்று கொண்டிருந்த போது ஒற்றை விரலால் அவளது கழுத்தில் தொங்கிய தாலிச் சங்கிலியைத் தொட்டுக் காட்டி “அது போலத் தர முடியாதே” என்று விளையாட்டுப் போல மறுத்தான் சுதாங்கன்.

“ஏன் அதையும் தான் தாருங்களேன். யார் வேண்டாம் என்றார்கள்?” என்று ரூபா விடாமல் கூறவும், அம்பரிக்கு மூச்சடைத்தது.

எந்த அளவுக்குத்தான் பேசுவது என்று இவளுக்கு விவஸ்தையே வராதா?

சுதாங்கன் முன்னிலையில், தங்கையைத் திட்டவும் பிடிக்காமல் அவள் திண்டாடிய போது, “ஒரு பிரம்பை எடுத்துவா, அம்பரி” என்றான் அவளுடைய கணவன். “அளவு தெரியாமல் உளறுகிற பெண்ணுக்கு ஒங்கி ஒன்று போட வேண்டும். கையால் அடித்தால், இவளுக்கு உறைக்காது. நல்ல உருட்டுத் தடிதான் லாயக்கு.”

விளையாட்டுப் போலவே சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் என்றாலும், இரு பெண்களுமே சற்று திகைத்துப் போயினர்.

விளையாட்டுக்குக் கூட, என் தங்கையைப் பிரம்பால் அடிப்பேன் என்பதா என்று அம்பரி உள்ளூரப் பொருமிய போதும், ரூபாவின் அநாகரீகப் பேச்சினால் அதை வாய்விட்டுச் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை.

அக்காவைப் போலவே அதிர்ந்து போயிருந்த போதும், தங்கை சீக்கிரமே சுதாரித்துக் கொண்டாள். “பிரம்பா? சரியான

திண்ணைப் பள்ளிக்கூட வாத்தியாராக இருந்திருப்பீர்கள் போல இருக்கிறதே. அத்தான், நீங்கள் இவ்வளவு பழங்காலமாக இருப்பீர்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. அக்கா தயவு பண்ணி இவரைச் சீக்கிரமாகத் திருத்திவிடு. திருந்தாவிட்டால் அந்தப் பிரம்பால் அத்தானுக்கே ஒன்று போட்டுவிடு” என்ற விளையாட்டாகவே பேசிச் சமாளித்தாள்.

“உன் அக்கா கையால் அடிபட, நான்தான் காத்து கொண்டிருக்கிறேனே” என்று சுதாங்கனும் சிரிக்க, நிலைமை இலகுவாகவே சீராகிப் போயிற்று.

ஆனால் அம்பரியின் மனதில்தான் ஒரு நெருஞ்சி முளைத்துவிட்டது.

11

தங்கை ரூபவதிக்கு நல்ல துணி, நகைகள் என் ஆசைகள் உண்டுதான். பெரிய தாத்தாவின் பணத்தினைப் பன்னிரண்டு நெக்லஸ் வாங்கத் திட்டம் போட்டவ ஆயிற்றே. அந்தப் பணம் இல்லை என்று ஆனதும், நல் புத்தியோடு யோசித்து, அதையெல்லாம் துறந்து மறந்து விட்டாள் என்று அம்பரி நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் என்னதான் அக்கா கணவன் என்று அவ நினைத்தாலும் சுதாங்கனிடம் நகை வாங்கிக் கொடுக்க என்கிறாளே. அதுவும் அந்த அளவுக்கு.

இந்தப் பேச்சு எவ்வளவு தப்பு என்று உணர் முடிய அளவுக்கு நகை ஆசையா?

அல்லது இவன் கொட்டுகிற பணத்தைப் பார்த்ததும், த சரி கூட மறந்து போகிறதா?

அவனே பிரம்பால் அடி என்கிற அளவுக்கு ரூபா இறங்கி விட்டாளே.

இது பற்றித் தங்கையிடம் பேசவும், அம்பரிக்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

இன்னொரு தரம், 'உனக்காக, உன் சந்தோஷத்துக்காக எதையும் செய்யும் அத்தான்' என்று ரூபா ஏதாவது பேசினால் அவளுக்குத் தாங்காது.

அத்தோடு இது தந்தைக்குத் தெரிய, அவர் அவளை ஒரேயடியாகத் திட்டும்படியாகவும், நேர்ந்துவிடக்கூடாது. ஏனெனில் திட்டத் தொடங்கினால் அவருக்கு நிறுத்தவே தோன்றது. சொன்னதையே சொல்லி அவர் கண்டிப்பதில் ரூபா திருப்பிக் கொள்ளவும் கூடும்.

அப்படி நேர்ந்துவிட்டால் அதன்பின் அவளைக் கட்டுப்படுத்துவதும் கடினம்.

எனவே, இவன் யார் என் தங்கையை மட்டும் தட்ட என்று எரிச்சல் பட்டாலும் சுதாங்கன் விளையாட்டுப் போலக் கொடுத்த சூடே இப்போதைக்கு போதும் என்று எண்ணிப் பேசாதிருந்து விட்டாள் அம்பரி.

ஆனால் நெருஞ்சிமுள் மட்டும், அவ்வப்போது அவளை உறுத்திக் கொண்டு இருந்தது.

அதற்கான சம்பவங்களும், நேர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

தந்தை வீட்டுக்கு அம்பரி சென்றாலே என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்பதுதான் எல்லோரின் கேள்வியாகவும் ஆயிற்று.

அதன் மூல காரணமும் சுதாங்கன்தான்.

நிறைய சாக்லெட் பார்களை கொணர்ந்து, "அப்பா வீட்டுக்கு செல்லும்போது, சின்னவர்களுக்காக இவற்றில் வேண்டியது எடுத்துச் செல். ராசுவிடம் சொல்லி ஏதாவது நல்ல பதார்த்தம் செய்யச் சொல்லி எடுத்து போ. ராசு பிரியாணி வகைகள்

தன்றாகச் செய்வான்" என்று எதையாவது எடுத்து போ சொன்னவன் அவன்தான்.

ஐந்தாறு பேருக்கும் அதிகமாகச் சமையல் பண்ணும்படியாகவை ஏவ முதலில் அம்பரி மிகவும் தயங்கினாள்.

சுதாங்கனே, சமையல்காரனிடம் நேரடியாகச் சொன் பிறகும் முத்தம்மாவுக்குச் செய்தது போல, ராசுவுக்கும் உத முன் வந்தாள்.

ஆனால், "எதுக்குங்கம்மா? வெங்காயத்தை உரி மிசினிலே போட்டா வேண்டிய மாதிரி வெட்டிப் போடுதான் மத்த காய்கறிங்களும் அதைப் போலதாங்க. அய்யாதான் ந மிசின் வாங்கித் தந்திருக்காகல்ல?" என்றான்.

எஜமானி உதவ வந்ததில் வாய்ப்பூட்டு அகல, "இத் சொல்லுறீங்களேம்மா. மின்னாடி, அப்பப்போ வருவோ அவங்க அவங்க கேட்கிறதச் செய்துப் போடண சாப்பாட்டிலே மட்டும் ஒரு குறை வந்திரப்பாது. அல்லா என்னவெல்லாம் கேட்பாங்க, தெரியுமா? அசராமச் செ போட்டா திருப்பிப் போகிறப்போ கையிலே ஆயிரம் ரூப தந்து பிள்ளைங்களோட நாலு நாள் இருந்திட்டு வா ராசு அனுப்பிவிட்டு ஓட்டலிலே சாப்பிடுவாக. அய்யா ம தங்கம்மா" என்று ஏகத்துக்கு சுதாங்கனைப் புகழ் தள்ளினான்.

ஒருவேளை, புது மனைவியான அம்பரிக்கு உவப் இருக்கும் என்று சொன்னானோ, என்னவோ?

ஆனால் அவ்வப்போது சுதாங்கன் வந்தபோது இவ் கூட வந்தவர்கள் யார் என்று அம்பரிக்குத் தெரியாதா என்

முக்கியமாக அந்த மாலு.

அய்யா மனசு தங்கமாம். அப்படியானால் அந்தத் தங்க கலந்த பித்தளை, மாலுவா?

தங்கமாம், தங்கம்.

ஆனால் அவள் எடுத்துச் சென்ற உணவு வகைகளை, “ஆகா” என்று எல்லோரும் உண்ணுவதைப் பார்க்கும்போது, அம்பரிக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

அதைச் சொல்லி, சுதாங்கனுக்கு நன்றி கூடத் தெரிவித்தாள்.

இதென்ன பெரிய விஷயம் என்பது போல, சிறு முறுவலுடன் அவன் தலையசைத்தது, பார்க்க எவ்வளவு நன்றாயிருந்தது.

அவ்வப்போது, அவனது அந்தத் தோற்றம் நினைவு வந்து அவள் முகத்தை மலர வைப்பது உண்டு.

சுதாங்கனின் வல்லியும் வனப்புமான உருவம் குறித்து அவள் பலமுறை பெருமையாக நினைக்க நேர்ந்தது.

எப்படி மணமான மறுநாளே இவளை, டவுனுக்கு அழைத்துச் சென்று பாங்க், நகைக்கடை என்று எல்லோர் முன்னிலையிலும் இணைந்து காட்சி கொடுத்தாளோ, அதே போல ஊரிலும் அடிக்கடி அவளோடு சேர்ந்து வெளியே சென்றாள்.

கடை கண்ணி என்று அந்தச் சிறிய ஊரில் எதுவும் கிடையாது. எனவே அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு குன்றுப் பக்கம் உலாவப் போனாள்.

குன்றுப் பக்கம் உலாவுவது அம்பரிக்கு பிடித்தமான ஒன்று.

உடன் பிறந்தவர்களோடு சேர்ந்து அங்கே வந்து ஓடிப் பிடித்தும் ஒளிந்தும் விளையாடும் இடங்களை அவனுக்குப் பெருமையோடு காட்டினாள். அவள் தனியாக வந்தால் அமரும் கல் சிம்மாசனம், மற்றும் அழகான கற்கள் பொறுக்கும் இடங்கள் என்று அவள் காட்டியவற்றை அவனும் ஆர்வத்துடனேயே பார்த்தான்.

தினமும் இப்படிச் சென்று வரும்போது பருத்திக் காட்டில் வேலை செய்வோர், மூலிகை பறிக்கிறவர்கள் என்று பலரையும் பார்க்க நேரும்.

தம்பதியரின் பொருத்தமான தோற்றம் பற்றிய, அவர்க் பாராட்டான பார்வையும் பேச்சும், அம்பரிக்கு இதமாக இருந்

முத்தம்மாவுடைய தம்பி மனைவி போலச் சில வய பெண்கள் அருகில் வந்து திருஷ்டிக் கழித்துவிட போவார்கள்.

அந்த நாட்களில் இரவின் தனிமையில், இது மட்டும் நேரான உண்மைத் திருமணமாக இருந்தால் எவ்வளவு ந இருக்கும் என்று அம்பரி ஏங்குவாள்.

கணவனைப் பற்றிய இன்னொன்று அம்பரியின் மன கசியவே வைத்தது எனலாம்.

ஒருநாள் சிங்காரம் வந்து அம்பரியின் சிறு புதைப்படங்களைக் கொடுத்து விட்டுப் போனான். ப கிடந்த பெட்டிகளை எடுத்த போது, போட்டோக்கள் இ பெட்டியைப் பார்த்தார்களாம். ‘அக்காவிடம் கொடு’ அம்பரியின் படங்களை ரகு கொடுத்து அனுப்பினான்.

அம்பரி, சிறு வயதிலும் சற்று ஒல்லி வாகுதான். குழந்தை முகத்தில் கண்கள் மட்டும் பெரிதாகத் தெரியு அவ்வளவு அழகென்று சொல்ல முடியாது.

ஆனால் இப்போது வீட்டில் இருந்த சுதாங்கன் படங்களை வெகு ஆவலாகப் பார்த்தான்.

ஒரு வயது இரண்டு வயது என்று ஆண்டு அவளுடைய தாயார் இருந்தவரை ஸ்டீடியோவில் எடுத்திருந்தார்கள்.

ஒவ்வோர் ஆண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை சுதாங்கன் வியந்து கூறியபோது, “உங்கள் படங்க பார்க்கும் போதும், இதே மாற்றங்கள்தானே தெரிக் அம்பரி.

அந்தக் கணத்தில் அவனது சிறு வயதுத் பார்க்க வேண்டும் போல ஓர் ஆவல் அவன் போல எழுந்தது.

கேட்கலாமா? கேட்டால் அவளுக்குக் காட்டுவானா? காட்ட வேண்டும் என்று அவன் எண்ணினாலும் அந்தப் படங்கள் இந்த வீட்டில் இருக்கின்றனவோ, அல்லது... என்று அவன் தயக்கத்துடன் யோசிக்கும்போதே சுதாங்கன் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான்.

பொதுவாக வீட்டுக்குள் அவன் புகை பிடிப்பது கிடையாது. சும்மாவும் அவன் புகை பிடித்துப் பார்ப்பது அபூர்வம்.

எனவே அம்பரி வியந்து நோக்க, ஒரு தரம் ஆழப் புகைத்துவிட்டு “அது போலப் படங்கள் எல்லாம் என்னிடம் கிடையாது. அம்பரி” என்றான் சுதாங்கன்.

அம்பரியால் நம்ப முடியவில்லை.

கிராமம் என்றாலும் அடி மட்டத்து ஜனங்கள் தவிர மற்றவர்கள் பக்கத்து டவுனுக்குப் போயாவது ஒன்றிரண்டு புகைப்படங்கள் எடுக்காமல் இருப்பது இல்லை.

இவ்வளவு வசதியோடு சென்னையில் வாழ்கிறவன் எப்படிப் படம் பிடிக்காமல் இருக்கக்கூடும்? படங்கள் இங்கே இல்லை என்றால், ஒத்துக் கொள்ளலாம்.

இங்கே இல்லை என்றால், எங்கே இருக்கின்றது என்று பேச்சு வரும். அதை தவிர்க்கத்தான் இப்படிச் சொல்லுகிறானா?

ஆனால் தன் பழைய வாழ்வு பற்றி அவளோடு பேச விருப்பம் இல்லை என்றால் அதை அப்படியே சொல்லிவிட வேண்டியதுதானே? அவன் என்ன நோகப் பேசாதவனா? ‘இன்று கடன் நாளை ரொக்கம்’ என்று கூறியவன்தானே? அதன் பிறகு அப்படிப் பேசியது இல்லை என்றாலும், அவன் சொன்னது இல்லை என்று ஆகுமா?

உள்ளடக்கிய ஆத்திரத்துடன் பார்த்தால், அவன் ஜன்னல் பக்கம் போய் வெளியே வெறித்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றே விறைப்புற்றிருந்த தோள்கள் ஏதோ ஒரு விதமாய் அவளைப் பாதித்தன. கோபமும் தானாக மறைந்தது.

என்னவாக இருக்கும் என்று அவள் யோசிக்கும் (அவன் பேசினான் “நான் வளர்ந்த அனாதை இல்லத்த் போலெல்லாம் படம் எடுப்பது இல்லை அம்பரி” எ ஆழ்ந்த குரலில்.

அனாதை இல்லமா? அங்கேயா வளர் மெய்யாகவா? அவள் காதுகளில் சரியாகத்தான் விழுந்த

மெல்லத் திரும்பியவன்.. அவளது திகைத்த முக பார்த்ததும். லேசாக முறுவலித்தான். உதட்டளவேயான “உண்மைதான் அம்பரி. உன் கணவனுக்கு அ பெற்றோர்கள் யார் என்று இதுவரையும் தெரியாத கோத்திரம் என்பார்களே. அதுவும் தெரியாது. மூன்று பையனாக, யாரோ கை தவறி விட்ட உ பொட்டலத்துக்காக ஓடிக் கொண்டிருந்த ரயிலுக்கடியில் போனேனாம். என் உயிர் கெட்டி என்பதால் அந்த இத் தலைவர் அந்த நேரத்தில் அங்கே இருந்து ரயிலுக் கூழாகாமல் என்னை காப்பாற்றினார். எனக்கு யாரும் என்று கண்டு இல்லத்திற்கே அழைத்து போய்விட்டா பிறகு, ‘அய்யா’ எனக்கு பசிக்க விட்டது இல்லை. எ கேட்டாலும் சாப்பாடு போடச் சொல்லி விடுவார். நானு வாங்கி நிறைய சாப்பிட்டு அத்தனையும் செரித்து வளர்ந்தேன். எனக்குப் பெயர்கூட அய்யா வைத்த தன்னைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறவனாம். கட போல.”

மூன்று வயதில், வயிற்றில் தீயாக எரியும் உணவில்லாமல் அலைவது என்றால்?

கண்முன்னே, ஆறடி உயரத்துக்குக் கம்பீரமாக அந்த சோகத்தை அனுபவித்திருப்பான் என்று யார முடியும்?

முத்தம்மா செய்து வைத்த உணவு பிடிக்கவில்ல தூக்கி எறிந்துவிட்டு, டவுனுக்குப் போய், ஹோட்டலில்

தம்பிமாரை நினைத்த போது அம்பரிக்கு அவமானமாக இருந்தது.

எதையும் மறைக்க விரும்பாதவன் போல, அவன் தொடர்ந்தான். “ஆனால் தீர்க்கதரிசியாக அய்யா வைத்த பெயர் பலித்தது. என்னை நானே உருவாக்கிக் கொண்டேன். முனைந்து படித்தேன். அதனால் பல்வேறு உதவித்தொகைகள் கிடைத்தன. படித்துக் கொண்டே, சம்பாதிக்கவும் தொடங்கினேன். இன்றைக்கு அம்பானி, ஷிவ்நாடார், அசிம்ஜி போலப் பெரும் கோடிசுவரன் ஆகாவிட்டாலும், நினைத்ததைச் செய்யக் கூடிய ஒரு நிலைக்கு உயர்ந்துதான் இருக்கிறேன். ஆனால்...” என்று நிறுத்தி அவனை நேராகப் பார்த்தான்.

“ஆனால் என்ன?”

“என் பெற்றோர் யார், எப்படிப்பட்டவர்கள், என்ன தொழில் செய்தார்கள் என்று எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் என்னவாக இருந்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு நான் வேண்டியிருக்கவில்லை. நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டார்கள். என் தாய், என்னை முறை தவறிக் கூடப் பெற்றிருக்கலாம். நம் திருமணத்தில் எத்தனையோ சிக்கல்கள் இருக்கலாம். ஆனால் உன் தந்தை சொல்வது போல, ராஜ பரம்பரையைச் சேர்ந்த உனக்கு தாய் தகப்பன் பெயர் கூடத் தெரியாத என்னை மணந்தது. அருவருப்பாக... அவமானமாக இருக்கிறதா, அம்பரி?” என்று கேட்டான் சுதாங்கன்.

மீண்டும், அம்பரிக்குத் திகைப்புதான்.

இவனை மணந்தது குறித்து அவமானமா?

சாம்பலில் இருந்து உயிர்த்து வந்து வானளாவ வளர்ந்து நிற்கும் ஃபினிக்ஸ் பறவை மாதிரி, ஒன்றுமே இல்லாத நிலையில் இருந்து இவ்வளவு உயர்ந்திருக்கும் இவனை மணந்ததில் குறையா? இது மட்டும் ஒழுங்கான திருமணமாக இருந்தால் எவ்வளவு பெருமைப்பட்டிருப்பான்.

ஊரறிய மேடை போட்டு முரசறைந்து கூறலாமே.

இப்போதும் தன் உழைப்பால் உயர்ந்த இந்த ம அறிய நேர்ந்ததே பெருமைதான்.

சுதாங்கனை நோக்கி முறுவலித்து, “உங்களுடைய அய்யா எங்கே இருக்கிறார்? இப்படி ஒரு மனிதனை உ விட்டதற்காக அவருக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் அம்பரி கூற, அவன் முகம் லேசாக வாடியது.

“அவர் இப்போது இல்லை அம்பரி. ஆனால் இல் முறையில் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது” சுதாங்கன், சற்று அழுத்தம் கூடிய குரலில்.

தலை சரித்து அவனை நோக்கிவிட்டு, “நல்ல நடக்கும்படி செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள் சொல்லுங்கள். அப்படித்தானே?” என்றாள் புன்னகை

லேசாக முகம் சிவந்த போதும் அவனாலும் புன்னகையை அடக்க முடியவில்லை. “நீ சொல்வது அம்பரி, கைக்கு மிஞ்சிய பணம் இருக்கும் திமிர் வகையில் எப்படியெல்லாமோ நடந்தாலும், விஷயத்தில் நான் ரொம்பவும் கவனம். கொஞ்ச அங்கே இட நெருக்கடி, பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை மேலாகி விட்டதால் அதற்குச் சரியாகக் கட்டி விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டும். இந்த இடத்தைக் கூட அந்த எண்ணத்தில்தான் வாங்கினேன். ஆனால் பெ பக்கமாக இருப்பது நல்லது என்று எண்ணி அங்கே வாங்கி கட்டுமானப் பணி நடக்கிறது. இப்போது லின்ட வந்துவிட்டது. இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் ரொம்பவும் போரடித்துவிட்டேனா? இல்லத்துப் எடுத்தால் என்னால் நிறுத்த முடிவது இல்லை. மீண்டும் என்று அசடு வழிந்தான் சுதாங்கன்.

அம்பரிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எப்போதும், சுதாங்கனின் பேச்சில் தடுமாற்றம் பிறரை நிறுத்திக் கேட்க வைக்கும்படி ஓர் அ

தெளிவும் இருக்கும். இப்போது சின்னப்பையன் போலத் திணறுகிறானே.

அவன் கையைப் பற்றி அழுத்தி. “என்ன நீங்கள்? இந்த விஷயம் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் போரடிக்கவில்லை. சொல்லுங்கள். நூறு பிள்ளைகள் என்றால் எந்த வயதிலிருந்து எந்த வயது வரை இல்லத்தில் வைத்திருப்பீர்கள்?” என்று இல்லம் பற்றி அம்பரி மேலும் விசாரித்தான்.

பார்வை தானாக அவளது கை மீது படிந்து மீள: “பன்னிரண்டு வரை பொது இடம். பிறகு பதினெட்டு வரை தனித்தனியே அப்புறம் அவரவர் பொறுப்பு என்றவன் அவள் கை மீது தன் இன்னொரு கையை வைத்து அழுத்தி விட்டு. “போதும். அம்பரி, நீ இவ்வளவு கேட்டதே எனக்குத் திருப்திதான். இதற்கு மேல் உன்னைக் கஷ்டப்படுத்த எனக்கு இஷ்டமில்லை. கொஞ்சம் வேலையும் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது. எப்படியும் இதுவரை பொறுமையாகக் கேட்டதற்கு என் நன்றி” என்று விட்டுப் போனான்.

அம்பரிக்கு உள்ளூர் ரொம்பப் பெருமையாக இருந்தது.

தன் முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவன், அவளுடைய கணவன். ஒரு கணமும் அவன் உட்கார்ந்து சாப்பிட விரும்ப வில்லை. படிக்கும்போதுகூட உழைத்து சம்பாதித்து இருக்கிறான். வரத் தொடங்கிய வருமானத்தை அயராது உழைத்துப் பெருக்கியும் இருக்கிறான்.

இப்போது கூட, வேலை என்று அவன் சொல்லிச் சென்றது மேற்கொண்டு பேச்சைத் தவிர்ப்பதற்காக மட்டுமாக அல்ல. மெய்யாகவே வேலை செய்யத்தான்.

இரண்டொரு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை நாலைந்து நாட்கள் இறுக்கம் தளர வந்தவன் இரண்டு மாதங்களாக இங்கேயே இருக்கிறானே. அவனது தொழில் என்ன ஆகும் என்று அம்பரி யோசித்தது உண்டு.

அவனுடைய ‘உண்மையான மனைவி’ தொழிலை கவனித்துக் கொள்கிறாளோ என்று உள்ளூர் வேதனையுட எண்ணமிட்டும் இருக்கிறான்.

ஆனால் மாடியில் ஓர் செல்போன். இன்டர்நெட் தொடர்புடன் கம்ப்யூட்டர் எல்லாம் வைத்திருந்தான். தினசரி மணி நேரம் அங்கே அமர்ந்து வேலை செய்வான். அப் வேலை செய்யும் போது, அவனை யாரும் அணுகக் கூட என்பது எழுதாத விதி.

எனவே வருமானத்தைப் பாராமல் அவன் சும்மா இருப் கிடையாது.

அப்படி சம்பாதித்த பணத்தில் நன்றி மறவாது அவ ளார்ந்த இல்லத்துக்கும் கொடுக்கிறானே. இவனைப் பே உலகத்தில் எத்தனைபேர் இருப்பார்கள்?

பேச்சு வாக்கில் தப்புத் தவறு செய்ததைக் கூட ஒப் கொண்டானே.

இவனைப் போல யார் இருப்பார்கள் என்று பெருமைப் போதே அவன் சொன்ன தப்புகளில் தன்னை மணந்ததை ஒன்றாகக் கருதுகிறானோ என்று சந்தேகம் வந்தது.

இருக்கும் என்று எண்ணியபோது அவமானமாக இரு

இவ்வளவு சொன்னவன். அவனது இன்னொரு வயதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே என்றிருந்தது.

சொல்லத் தகுதியில்லை என்று எண்ணினானா?

அல்லது சொல்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லாமல் முன் திருமணமே ஆகவில்லையா?

ஒரு விநாடி ஜிவ் வென்று சிறகடித்து, வானில் பறக்க மறுகணமே தலை குப்புறக் கீழே விழுந்து மண்ணில் அப்படித் திருமணம் ஆகவில்லை என்றால் அதை அவ் சொல்லியிருப்பானே.

ஆனால் ஒன்று. அவனது சொந்த வாழ்வு எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும் மற்ற வகையில் அவன் உயர்ந்தவன்தான்.

சமையல்காரன், பணியாள் என்று பந்தாவாக வருவதாக நினைத்தாலே ஒரு சமயம் உணவுக்குப்பட்ட கஷ்டம் அல்லவா, உணவு விஷயத்தில் அவ்வளவு கவனம் செலுத்த வைத்திருக்கிறது. தனக்கு மட்டும் அல்லாமல், தன் கூட வந்தவர்களுக்கும், தங்கை, தம்பிகளுக்கு நல்லதாக உண்ண எடுத்து போகச் சொன்னதில்கூட, அம்பரிக்கு இப்போது புது அர்த்தம் தெரிந்தது.

ஆனால் அதை உண்டு மகிழ்ந்தவர்களுக்கு அதன் அருமைத் தெரியவில்லையோ என்ற சந்தேகமும் அவளுக்கு உண்டாயிற்று. இவ்வளவுதானா என்பது போலத் திருப்தியற்ற தன்மை, தன் வீட்டாரிடம் தென்படுவது போல அம்பரிக்குத் தோன்றத் தொடங்கியது.

இன்னெனக்கும் கோழி பிரியாணிதானா? வான்கோழி செய்யச் சொல்லக் கூடாதா?

சைடு டிஷ் இன்னும் இரண்டு செய்திருக்கலாம்.

ஏதாவது பார் சாக்லெட்டே கொண்டு வருகிறாயே, நட் சாக்லெட் டின்னாக வாங்கேன். அப்படி ஒன்றும் அதிக விலை கிடையாதே.

இதையெல்லாம் கேட்கும்போது ஏன் இந்தப் பழக்கம் தொடங்கினேன் என்று கூட, ஓரிரு சமயம் அவளுக்குத் தோன்றியது. இந்தப் பழக்கத்தை தொடங்கச் சொன்னவனின் பெருந்தன்மை நினைவு வந்தது.

கூடவே, பாவம் எப்படி நாக்குச் செத்துப் போய்க் கிடக்கிறார்கள். நம்மை தவிர, இவர்கள் வேறு யாரிடம் இப்படி உரிமையோடு கேட்க முடியும் என்று பரிதாபமாகவும் இருந்தது.

மொத்தத்தில், அம்பரிக்கு மனதில் அமைதியற்ற நிலைதான்.

இத்தனைக்கும், அவள் கேட்டது எல்லாமே நடந் கொண்டு இருந்தது பெற்றவருக்கும் தங்கை தம்பிகளுக்கு தலைக்குமேல் கூரை அசையாமல் இருந்தது.

அவளுக்கும் நிர்ப்பந்தம் எதுவும் இல்லை.

ஆனால் ஒன்றுமே திருப்பித் தராமல் சுதாங்கனிட கிடைப்பதை எல்லாம் அள்ளிப் போட்டுக் கொள்வது அவளுக்கு நாகரீகமாகத் தோன்றவில்லை.

‘கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான் இலங்ங வேந்தன்’ என்று மேலே மேலே கடன் சுமையை ஏற்றி கொண்டு போனால், குறைந்த பட்சமாக நன்றிக் கட தாளாமலேனும், அவள் தானாக வந்து காலில் விழுவாள் என் எண்ணினானோ?

ஒரு விதத்தில் நல்லவனாக இருந்ததாலேயே, அவ எல்லா வகையிலும் உத்தமன் என்று முத்திரை குத்த முடியாது அதிலும், இந்த வகைத் தப்புகள் அவளே ஒத்துக் கொண்டன அவளும் நேரடியாக அறிந்தவைதானே?

12

அன்று சுதாங்கனைத் தேடி, ரூபா வந்திருந்தாள்.

எப்போது சென்றாலும் உண்பதற்கும், விளையாடுவதற்கும் என்று பல பொருட்களை வாங்கிச் சென்றாலும் சுதாங்கன பார்ப்பதற்கு என்று அவனது வீடு தேடி அம்பரியை சகோதரர்கள் வருவது இல்லை.

சின்னவர்கள் இருவருக்கும், தங்களைவிட சில பெரியவனான சுதாங்கனிடம் பயம் கலந்த மரியாதை அம்பரியின் கணிப்பு, ரகு... பொதுவாக சுதாங்கனே

அம்பரி செல்லும்போது ஒரு நேரமும் வீட்டில் இருப்பதே இல்லை. அவன் வேலைக்குப் போய் கொண்டிருந்ததால், அவனைக் கண்ணில் காண்பது எல்லோருக்குமே அரிதாகத் தான் இருந்தது என்றார்கள்.

எனவே பிறந்த வீட்டு உறவாக ரூபா வந்தது அம்பரிக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது.

“வாவாவா” என்று அம்பரி உற்சாகமாக வரவேற்க, “அத்தான் இல்லையா?” என்று ஏமாற்றத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

இவள் சுதாங்கனைப் பார்க்கத்தான் வந்தாளா? எதற்காக?

நெருஞ்சியின் லேசான உறுத்தலை அலட்சியம் செய்து, “ஏன்? என்ன விஷயம்? என்னிடம்தான் சொல்வேன்” என்று விளையாட்டாக வினவினாள் தமக்கை.

“ச்சு. உனக்கு இது ஒன்றும் புரியாது அக்கா. அத்தான் எப்போது வருவார்? அதைச் சொல்லு” என்று எரிச்சலோடு விசாரித்தாள் தங்கை.

‘அத்தான்’ விஷயத்தை ஒதுக்கி, “சொல்லித்தான் பாரேன். எனக்குப் புரிகிறதா இல்லையா என்று பார்ப்போம்” என்று இலகுவாகவே பேசினாள் அம்பரி.

“சொல்கிறேனே. இது உனக்கு புரியாது என்று. எனக்கும் அப்பாவுக்கும் பாஸ்போர்ட், விசா எடுக்கிற விஷயம். இது பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும் சொல்லு.”

“பாஸ்போர்ட்? விசா? உங்களுக்கு எதற்காக?”

“பார்த்தாயா? உனக்கு அது கூடத் தெரியாது. சொல்லு, சொல்லு என்றால் என்னத்தைச் சொல்லுவது?”

“நீ முன்பே சொல்லியிருந்தால் எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் அல்லவா? போகட்டும். இப்போதுதான் சொல்வேன். அதெல்லாம் வெளிநாடு போகிறவர்களுக்கு அல்லவா, தேவை?

உங்கள் இருவருக்கும் எதற்காக?” என்று பொறுமையாக மீண்டும் விசாரித்தாள் அம்பரி.

ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, “கல்லூரியில் சிங்கப்பூருக்கு ஒ சின்ன உல்லாசப் பயணம் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். அதற்காகத்தான்” என்றாள் ரூபா.

“ஆனால் அப்பா? அவரும் உன் கல்லூரியில் படிக்கிற என்று எனக்கு இதுவரை தெரியாதே. எப்போது சேர்ந்தார் என்று கேட்டுச் சிரித்தாள். அம்பரி.

தானும் முறுவலித்துவிட்டுக் கண்ணை உருட்டி, “வயது பெண் நான். சிங்கப்பூர் மாதிரி பொல்லாத இடத்துக்கெல்ல வீட்டுப் பெரியவர்கள் துணையில்லாமல் போகலாம் அதனால்தான், அப்பாவும் கூட வருகிறார்” என்றாள் ரூபா கேலிக்குரலில்.

மகளுக்குக் கண்காணிப்பாளராக, ஆனால் தனிய அந்தக் கல்லூரிக் குழு செல்லும் இடத்துக்கெல்ல அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து போகப் போகிறார் பாவம் ரூபா.

இதில் இன்னும் ஒரு விஷயம் தெளிவுப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் அம்பரியால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

இந்தப் பயணத்துக்கான பணம்.

சுதாங்கனைத் தேடி ரூபா வந்திருப்பதன் காரணம் அது.

மற்றபடி கல்லூரி மூலமாய்ப் பயணம் செல்வதான பாஸ்போர்ட் விசாவும் அவர்களே ஏற்பாடு செய்வார்கள். ஆனால் பணம் மட்டும் செல்லுவோர் பொறுப்பாகும்.

பாவம், ஆசையில் பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு பணம் கிடைப்பதற்கான ஒரு வழியை நாடி வந்திருக்கிறாள்.

விகவநாதனும், திடீர் திடீர் என்று மிகவும் கனம் தகப்பனார் ஆகிவிடுவார். அன்று கொடுக்கப்பட்டன கொட்டிய மாதிரி, ஏதாவது பண்ணுவார். இப்போது ரூபா

கட்டிக் காக்க அவளோடு கூடப் போகிறார். இல்லாவிட்டால் அவளது பயணத்தைக் கூட நிறுத்தி விடுவார்.

சுதாங்கனுக்கும், இது பெரிய விஷயம் அல்ல. ஆனால் அம்பரிக்கல்லவா கடன் சுமை ஏறுகிறது. இது யாருக்காவது புரியக் கூடுமா? அவளுடைய கணவன் உட்பட.

ஆனால் சின்னப் பெண். உடன் பயிலும் தோழிகளோடு செல்ல ஆசைப்படுகிறாள். தடுப்பது இந்தச் சின்னப் பெண்ணுக்கு வேதனை.

பெருமூச்சை அடக்கிக் கெண்டு, “எப்போது பயணம்?” என்று விசாரித்தாள் அம்பரி.

“அடுத்த புதன் கிழமை” என்று ரூபா தெரிவிக்கவும். அவளுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

அன்றும் புதன்கிழமையே. இன்னும் ஏழு நாட்களே இருக்கின்றன.

மனதில் ரொம்பவே உறுத்த. “திடீரென்று எப்படியடி. இந்தப் பயணம் கிளம்பினாய்?” என்று தங்கையிடம் அம்பரி விசாரித்தாள்.

ஓரக்கண்ணால் தமக்கையைக் கணக்கிடுவது போலப் பார்த்துவிட்டு தலையைச் சிலுப்பினாள் ரூபவதி. பிறகு, “திடீர் என்று என்ன? கல்லூரியோடு சேர்ந்து என் தோழி சுகந்தி போகிறாளாம். ரொம்பவும் பீற்றிக் கொண்டாள். அதனால் அத்தானிடம் கேட்டேன். அனுப்புகிறேன் என்றார்.”

“அவரிடம் நீயேவா கேட்டாய்?”

“பிறகு?” எனக்காக நான்தானே கேட்டாக வேண்டும்? உன்னிடம் கேட்கச் சொன்னால் அவரிடம் இவ்வளவு கேட்பதா? கூடவே கூடாது என்று கேட்கவே விடாமல், என்னையும் தடுத்திருப்பாய். இதோபார் அக்கா, உன் கொள்கை, கோட்பாடுகளை எல்லாம் இப்போது என்னிடம் அவிழ்த்து விடாதே. ஒரு பணக்கார அத்தான், அதுவும் அக்காவிடம்

பயக்கத்தில் தலை சுற்றிப் போயிருக்கிற அத்தா கிடைத்திருக்கிறபோது, முடிந்தவரை பயன்படுத்திக் கொள் வேண்டாமா? அப்பாக்கூட, வெளிநாடு போக இது ஒரு வாய் என்று தான் வருகிறார்.”

தவித்துப் போனாள் அம்பரி.

அவன் என்ன நினைப்பான்? அவளைக் காட் உறிஞ்சுகிறார்கள் என்று எண்ண மாட்டானா? என்ன அசிங்க

இதில் இன்னும்கூட, ஒன்று இருக்கிறது. இன்னும் ஓ வாரத்தில் கிளம்புவது என்றால், இந்தப் பயணம் முன் திட்டமிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

“ஆமாம்.” என்றாள், ரூபா.

திருமணம் நிச்சயமான இரண்டு நாட்களில் கேட்டாளா

இந்தப் பக்கம் கூடப்பிறந்த தங்கை இப்படிக்கேட்க, வீட கடனும் தம்பி படிப்பும் தான், தான் கேட்டது என்று ரொ எடுப்பாக அம்பரி சொல்லிக் கொண்டாளே.

அவள் வேஷம் போட்டதாகத்தானே எண்ணியிருப்ப அதனால்தான் அவ்வளவு கோபப்பட்டானோ? அ அத்தனை அடுக்கியதெல்லாம் குத்தலாகவா?

ஆனால் இவளை யார் பெட்டி நிறையப் பணத்தை கொண்டு அங்கே வரச் சொன்னார்கள்? அவ்வளவு பண மொத்தமாகப் பார்த்ததால்தானே, இந்தச் சின்னப் பெண் மனம் இப்படியெல்லாம் அலை பாய்ந்து விட்டது?

மற்றபடி, இந்த ஆண்டு தொடக்கத்திலிருந்தே சிங்கப்பூர் உல்லாசப் பயணம் அவர்கள் கல்லூரியில் வெ வந்ததுதானே? நம்மால் முடியாது என்று ரூபாவே ஒ விட்டது.

அவளே வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்ட பயண கல்லூரியோடு முடியாவிட்டாலும், தனியாகவேனும் செ

என்று அவள் நினைக்கக் காரணமே, சுதாங்கன் செய்த தப்புதான்.

அம்பரி மனம்மாறி விடுவாளோ என்று அவளைப் பிரமிக்க வைத்து, ஒரு மறை முகத்தளையைப் பூட்டுவதற்காக அவ்வளவு பணத்தை மொத்தமாக எடுத்துக் கொண்டு அவசரமாக வந்திருக்கிறான்.

ஆனால் பிரமித்தவள் ரூபா. அந்த பாதிப்பில் தான் அன்று அவள் நகை கேட்டதும். இந்தப் பாதிப்பிலிருந்து, இந்தச் சிறு பெண் எப்படி மீள்ப் போகிறாள்.

தன்னால் ஆன முயற்சியாக, “ரூபிம்மா, இப்போது எதற்காக இந்தப் பயணம் நம் நிலைக்கு ஒத்து வராது என்று நீயே ஒதுக்கியதுதானே...” என்று அம்பரியின் பேச்சில், ரூபா ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

“இப்படியெல்லாம் நீ உபதேசம் பண்ணத் தொடங்கி விடுவாயே என்றுதான் உன்னிடம் சொல்லவே இல்லாமல் வைத்திருந்தேன். ஏன் அக்கா, உனக்கு ஏன் இந்தக் கெட்ட புத்தி? நீ மட்டும் அத்தானிடம் நகையும் துணியுமாக வாங்கி அணிந்து மினுக்கவில்லை? நான் ஒரு பயணம் போனால், உனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. சேச்சே, நீ இப்படி சுயநலம் பிடித்தவளாக மாறுவாய் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை.

தன் தங்கை வாயிலிருந்து, இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் வரக்கூடும் என்று சற்றும் எதிர்பார்த்திராத அம்பரியால் சற்று நேரம் பேசவே முடியவில்லை.

பிறகே, “என்ன ரூபா, நீ... நீயா இப்படிப் பேசுகிறாய்? இருந்திருந்து என்னைப் பார்த்தா, இப்படிச் சொன்னாய்? நான்...” என்றவளுக்கு மேலே எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

என்ன சொல்வது? எதைச் சொல்வது?

சிறு வயதிலிருந்து மனதில் உறுதியாக வளர்த்து வந்த நல்ல கொள்கைகளைக் கைவிட்டுவிட்டு, நம் குடும்பத்துக்காகத்தான்.

இந்த வீட்டில் வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியும் எதிர்காலமே இல்லாத உறவை ஏற்றிருக்கிறேன் என்றுதான் சொல்ல முடியுமா?

அத்தோடு வீர, தீர சாகசம் என்று வெளியில் சொல்ல பெருமைப்பட்டு கொள்ளும் விஷயமா? இது?

இந்த விவரம் எதுவும் சொல்லாமல் சுதாங்கன் குடும்பத்துக்காகச் செலவு செய்யும் ஒவ்வொரு காசும், அமைத்து ஏறும் கடன் சுமை என்று சொன்னால் அறியாப் பெண்ணா இந்தச் சின்ன தங்கைக்கு எப்படிப் புரியும்?

விவரம் சொன்னாலுமே புரிவது சிரமம்.

“என்ன பேச்சு பேசுகிறாய் ரூபி? நீ அறிந்த உன் அப் பிடிப்பட்டவளா என்று யோசிப்பது இல்லையா? நான் சொன்னால் அதற்குக் காரணம் இருக்கும் என்று...”

ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு ரூபவதி தன் தமக்கை பார்த்து முறுவலித்தாள். “அக்கா உன்னைப் பற்றி நான் தப்பி நினைப்பேனா? ஆனால் இந்த ஒரு தடவை ஒன் குறுக்கிடாமல் விட்டுவிடு. அக்கா நான் வேறு எல்லோரிடம் பெருமையடித்துவிட்டேன். பயணம் இல்லை என்று தெரிந்தால் என் சிநேகிதிகள் எல்லோரும் கை கொட்டிச் சிரிப்பார்கள். அப்பீ...ஸ் அக்கா” என்றாள் கெஞ்சதலாக.

அதே சமயத்தில் சுதாங்கனும் வந்துவிட, அந்தங்கையின் தனிப் பேச்சு அத்தோடு நின்றது.

கூடவே தங்கையின் பார்வையின் பொருளைப் பார்த்து கொண்ட அம்பரி மற்ற இருவரின் பேச்சில் குறுக்கிட இல்லை.

“அங்கே அமெரிக்க டாலருக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிற அதை மாற்றுவது எளிது. ஆளுக்கு ஐந்து தடவை அதற்குள் செலவை முடித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்ற கம்மாதான் இருந்தாள்.

அதன் பரிசாக ரூபா கிளம்பும்போது தமக்கையை ஒருதரம் தோளோடு அணைத்து விட்டுப் போனாள்.

தங்கைக்குப் பணத்தாசை பிடித்துவிடக் கூடாதே என்று அம்பரியின் மனம் தவித்தது.

ரூபா சென்றதும் கணவனை ஆத்திரத்துடன் நோக்கி, “எதற்கு இந்த அநாவசியச் செலவெல்லாம்? இதைப் பார்த்துத் தலை கிறுகிறுத்து, எல்லோரையும் போல நானும் உங்கள் காலடியில் விழுவேன் என்றா?” என்று வெறுப்புடன் கேட்டாள்.

உணர்ச்சியற்ற பார்வையால் அவளை ஒரு தரம் அளந்துவிட்டு, “அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்” என்றான் சுதாங்கன்.

வைத்துக் கொள்வது என்ன?

அப்படியேதான்.

அடித்தளமாக ஒன்றுமே இல்லாமல் இவ்வளவு சம்பாதிக்க வேண்டும் என்றால், அதே குறியாக எவ்வளவு திட்டமிட்டு ஜெயித்திருப்பான். அதையே வாழ்க்கையிலும் காட்டுகிறான்.

என்ன, இப்போது அவனது குறி அவளாகி விட்டதுதான் பரிதாபம்.

எண்ணும்போதே உள்ளிருந்த நேர்மை, ஒரு முரண் பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டியது.

இந்த நிலை அவளாக உருவாக்கியதுதானே? அவளாகத் தானே, அவனிடம் சென்று ‘என்னைத் தருகிறேன். அதற்குப் பதிலாக என் குடும்பத் தேவையை, நீ பூர்த்தி செய்’ என்று விற்பதும் வாங்குவதுமாக வியாபாரம் முடித்தது.

அப்புறம் சுதாங்கனைக் குற்றம் சொல்வது என்ன நியாயம்?

ஆனால் அவன் மட்டும் துக்கம் விசாரிக்கிற சாக்கில் தூண்டில்போட வரவில்லையா?

பிணம் தின்னிக் கழுகு மாதிரி என்று கூட நினைத்தாளே.

சேச்சே, சுதாங்கனைப் போய்ப் பிணம் தின்னிக் கழுகுள் எண்ணுவதா? அவன் அப்படிப்பட்டவனாக இருந்திருந்த திருமணத்தன்று அவளது தயக்கத்தைப் பொருட்படு இருக்க மாட்டாளே.

சே. அன்றோடு தீர்ந்திருக்கும். அவளது தயக்கத்தை அவ மதித்தது தப்பு. முதலில், அன்று அவள் தயங்கியது தவிர அதற்குமுன் இந்த திருமண ஏற்பாட்டிற்கு அவள் ஒத்த கொண்டது தப்பு. இப்படி ஒரு திட்டத்தோடு முதல் முதல் அவனிடம் அவள் சென்றது, மிகப் பெரிய தப்பு.

எல்லாமே தப்புகள்தான். அதனால் வந்த துன்பம்தான்.

இந்தத் தப்புகளை எல்லாம் செய்து இந்த வேதனை படுவதைவிட, எதற்கு பயந்து என்ன நேரும் என்று அசுதாங்கனைத் தேடி அம்பரி சென்றாளோ அதை செய்திருக்கலாம்.

குடும்பத்தோடு நடுத்தெருவில் நின்று பிச்சு எடுத்திருக்கலாம்.

நினைவு தெரிந்ததில் இருந்து செய்தறியாததாக, கைக்குகத்தை புதைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள் அவள்.

13

எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும், அம்பரிக்குத் துன்பமாக தோன்றியது.

சின்ன வயதில் இருந்தே அவள் ஒன்றும் சுகத் முக்குளித்தது இல்லை என்றாலும், வீட்டில் இருந்த பெரியரிச்சனை பணம் மட்டும்தான்.

பெரிய தாத்தாவின் பணம் வந்துவிட்டால், அதா நிறையப் பணம் மட்டும் இருந்துவிட்டால் வாழ்

பிரச்சனையே இராது என்று முன்பு எண்ணியதை நினைக்கும் போது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வேதனைச் சிரிப்பு, ஆங்காரச் சிரிப்பு.

இப்போது அவள் சொன்னால் எவ்வளவு செலவு செய்யவும், ஒருவன் தயாராக இருக்கிறான், அவளிடமே நிறையப் பணம் கொடுத்தும் வைத்திருக்கிறான்.

ஆனால் முன்னிருந்த சிரிப்பு சந்தோஷம் வேடிக்கை விளையாட்டு நிம்மதி... எதுவும் இப்போது மருந்துக்கும் கூடக் காணக் கிடைக்கவில்லை.

இது வைரம். இது வைநீரியம் என்று கூழாங்கல் பொறுக்கிய நாட்களை நினைத்தால், கண்ணீர் வந்தது.

தங்கை, தம்பிகளோடு கவலையற்றுச் சுற்றிய அந்த நாட்கள் திரும்பவும் வருமா? அந்தப் தம்பிகளும் தங்கையுமே இப்போது அன்னியராகத் தெரிகிறார்களே. ஆசை அதிகம்தான் என்றாலும் அக்காவுக்கு மறைத்து ரூபா இப்படி ஒரு காரியம் முன்பு செய்வாளா?

‘அம்பிம்மா சொன்னால் சரியாக இருக்கும்’ என்ற தந்தை எங்கே போனார்?

பிறந்த வீடுதான் அப்படி என்றால் தாலி கட்டியவன் எப்படி?

அவன் எப்படி என்றே தெரியாத நிலை.

பழுது என்று தள்ளவும் முடியாமல் பாம்பென்று பயந்து ஒதுங்கவும் முடியாமல் அது வேறு சித்திரவதை.

சுதாங்களின் சிறு வயதை நினைக்கையில், அவளை அணைத்து ஆறுதல் அளிக்க அவள் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அதை உரிமையோடு இன்னொருத்தி ஏற்கனவே செய்யவில்லை என்று என்ன நிச்சயம்? செய்தானோ என்று எண்ணும்போதே அம்பரியின் அங்கமெல்லாம் எரிந்தது.

மனைவியா என்று தெரியாமல் மனைவியாக இருப்பது ஒரு கொடுமை என்றால் அதைத் தானாக முன்வந்து ஏற்றாள் என்பது இன்னொரு வேதனை.

அதிலும் அரைகுறை.

அதன் காரணம் அவளே அல்லவா? குற்றவாளி.

சுதாங்கன் கணக்கின்றிச் செலவு செய்யச் சென்றதின் சுமை கூடி, அது வேறு தவிப்பு.

ஒட்டகப் பாரம் போல அத்தனையும் சேர்ந்து கொள்ளுதல் சுதாங்களின், அப்படியே வைத்துக் கொள்ளேன் கனதும்பாகிவிட, அம்பரி அன்று கண்ணீரில் கரைந்தாள்.

ஒரு மூச்சு அழுது தீர்த்த பிறகே ஏதோ ஒரு வளை மனப் பாரம் குறைத்து, அவளால் சாதாரணமாக இருக்க முடிந்தபது நடக்கட்டும்.

இந்தப் பிரச்சனை எல்லாம் ஒருநாள் ஓயும். அன்று அருகில் சுதாங்கன் இருப்பானோ என்னவோ, அவளுக்குடும்பம் இருக்கும். தந்தை, தங்கை, தம்பிகள் அவள் அன்புக்குரிய எல்லோரும் இருப்பார்கள். தன்னை கேவலப்படுத்திக் கொண்டு காப்பாற்றும் அளவுக்கு அன்பு வைத்திருக்கும் உறவுகள்.

சுதாங்கனை இழப்பது கைகாலைப் பறி கொடுப்பது ஒரு பெரிய ஊனம்தான். ஆனால் எந்தக் குடும்பத்துக்காவது விலை பேசினாளோ, அந்தக் குடும்பம் அவளுக்கும்தான் அது போதும், போதும் என்று திருப்தியடையப் பழகி வேண்டும்.

என்னதான் குளிர் நீர் அடித்து முகம் சுழலி சுற்றிலும் ஃபவுண்டேஷன் போட்டு, பவுடர் ஒத்தி செய்து கொண்ட போதும் கண்ணின் சிவப்பை அது மறைக்க அவளால் முடியவில்லை.

சுதாங்கன் அதைக் கண்டானா, இவ்வளவு அவளுக்குத் தெரியாது.

ஆனால் அன்று இரவு உணவின் போது அவ்வாழ்வில் நிகழ்ந்த வேடிக்கையான சம்பவம்

நகைச்சுவை ததும்ப அவன் விவரித்த விதத்தில், அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியாது போயிற்று.

உணவு முடிந்த பிறகும், நிலவின் ஒளியையும், தூரத்துக் குன்றுகளில் இருளான வரி வடிவத்தையும், குன்றுகளின் மீது அங்கங்கே ஒளிக் கோடாய்க் காட்டுத் தீ எரிவதையும் ரசித்தபடி, தோட்டத்தில் வெகு நேரம் உலாவியது, அவளுக்கு ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆறுதலாக இருந்தது.

திரும்பி வந்து உடல் கழுவிவிட்டுப் படுத்த அம்பரி, வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அன்று அயர்ந்து உறங்கினாள்.

மறுநாளும், டவுனுக்குச் செல்லும்போதும், சுதாங்கன் அம்பரியைத் தன்னோடு அழைத்துச் சென்றான்.

இருவருமாக, அங்குள்ள தியேட்டரில் ஒரு பழைய சினிமா பார்த்தார்கள்.

படத்தைப் பற்றி அவ்வப்போது சுதாங்கன் கொடுத்த வர்ணனையில் அடக்க மாட்டாமல் சிரித்த போதுதான், முந்தையநாள் கண்ணீரைக் கணவன் அறிந்திருக்கிறான் என்று அம்பரிக்குத் தோன்றியது.

அழுகிற குழந்தைக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கிக் கொடுக்கிற ஐடியா.

அவள் ஒன்றும் குழந்தை அல்லதான். ஆனால் உள்ளிருந்த வலிக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தாற்போல, சுகமாக இருக்கவே மேற்கொண்டு அதைப் பற்றி ஆராயவும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சும்மா, அதிக அலையற்ற நேரத்தில் கடலில் குளிக்கிற மாதிரி அவன் இழுக்கிற பக்கம் சுகமாகப் போய் வந்தான்.

அவனும், அவளை யோசிக்க விடவும் இல்லை.

சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொன்ன கதைகளுக்குப் பிறகு அந்தப் பகுதியில் அவன் தொடங்க இருக்கும் தொழிலைப் பற்றிச் சொன்னான்.

மழை மறை பிரதேசமாகவும், கரிசல் மண்ணாகவு இருப்பதால் அங்கே பொதுவாகப் பருத்திச் சாகுபடிதான் அந்தப் பஞ்சை வாங்கி நூற்பு ஆலைகளுக்கு ஏற்றபடி, திரித்து கொடுப்பது.

இந்த வருமானம் முழுவதையும், இல்லத்துக்குக் கொடுக்கப் போகிறான்.

இந்தச் சங்கதி, அம்பரிக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சியளித்தது.

இந்தப் பக்கம் அவன் எப்போதுமே வந்துபோய் இருப்பா அல்லவா? அவனது தொடர்பு அடியோடு விட்டுப் போகா அவன் எண்ணிக் கலங்கிய இழப்பு நேராது.

ஆனால் தனிமையில் இருந்து யோசிக்கும் போது தான் எப்போதோ ஒருமுறை சுதாங்கன் எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போவதைக்கூடத் தன் மனம் ஏற்கத் தயாராகி விட்டதை அவ் உணர்ந்தது.

பல நாளுக்கோ, மாதங்களுக்கோ, ஒரு தரம் அவன் வ இரண்டு நாட்கள் தங்கி விட்டுப் போவதும், அவன் அடு முறை வரும்வரை, 'எப்போ வருவாரோ...' என்று அம் காத்திருப்பதுமாக, அவளது கற்பனை உருவாக்கிய கா அவளுக்குக் கொஞ்சமும் உவப்பாக இல்லை.

தரையில் கிடந்து புழுதியில் புரளுவது போல, ரொம்ப நிலை இறங்கித் தோன்றியது.

இல்லை. அது கூடாது. பிரிவது என்றால் முழுசாகப் பிரி விட வேண்டும்.

அவனது கடன் தீர ஒரு நாளோ, ஓர் ஆண்டோ எத்த நாள் என்றாலும் அத்தோடு அவர்கள் உறவு முடித் வேண்டும். கொடுப்பதும் பெறுவதுமாகப் பாக்கியின்றி உ வியாபாரம் முழுமையாக முடிந்துவிட வேண்டும்.

அவனே சொன்னதுதானே, வெட்டு ஒன்று துண்டு இர என்று கண்டிப்பும் கறாருமானது வியாபாரம் என்றானே.

அதை விட்டு இந்த ஜவ்வு மிட்டாய் மாதிரி நூல் இழுக்கிற சமாச்சாரமே கூடாது. அப்படி ஏதும் நடக்காமல் அவனே வெட்டி விடுவான். நிம்மதி.

சுதாங்கனை அடியோடு பிரிவது வருத்தமாகத்தான் இருக்கும். ஆனாலும் அவளுக்குக் கொஞ்சமேனும், சுய கௌரவம் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

அன்று விசுவநாதன், ரூபாவின் பார்ஸ்போர்ட், விசாக்கள் வந்து சேர்ந்தன. கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு வர, சுதாங்கன் கிளம்ப, அம்பரியும் கூடச் சென்றாள்.

முன்பின் யோசிக்காமல், அவளுடைய தந்தையும் தங்கையும் இன்னும் பெரிய செலவு எதையாவது இழுத்து வைக்கக் கூடாதே.

இந்த எண்ணத்தில்தான் அம்பரி, கணவனுடன் சென்றது.

ஆனால் அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு பெரிய படிப்பினை கிடைத்தது.

பொதுவாக சுதாங்கன் எப்போதும் காலில் செருப்பு அணிந்திருப்பான். வீட்டுக்குள் ஒன்று வெளியே தோட்டத்திற்குச் செல்லும்போது இன்னொன்று, டவுன் மாதிரி இடங்களுக்குச் செல்லும் இடத்துக்குத் தக்கபடி அணிய வேண்டும் என்று அம்பரிக்கும் அதேபோல வாங்கிக் கொடுத்திருந்தான்.

ஜப்பானியர் பழக்கம், கால் எப்போதும் சுத்தமாக இருக்கும், வீடும் சுத்தமாக இருக்கும் என்று அவளையும் அதே போல அணியச் சொல்லுவான்.

சுத்தத்தில் விருப்பம் உள்ள அம்பரியும், அதைப் பின்பற்றினாள்.

இருவருக்குமே, 'டக் டக்' கென்று காலணி ஒலியெழுப்புவது பிடிக்காது எனவே அவர்கள் அணிந்திருந்த

செருப்புகளும் அதற்கேற்றபடி, மிருதுவான ரம் அடிப்புறத்துடன் இருந்தன.

அதனாலேயே அவர்கள் இருவரும் சென்றதை வீட் உள்ளவர்கள் அறியாது போயிருக்கலாம்.

கொடுக்காய்ப்புளி மரம் இருந்த நிலப் பகுதியைக் கட விசுவநாதனின் வீட்டுப் பகுதியுள் சென்று வீட்டை ஒட்டிய முன் வாயிலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சாதாரணப் பேச்சுக்குரல் சளசளவென்று கேட்க அம்பரியின் மனம் ஏங்கியது.

இப்படித்தானே, அவளும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பாள்?

அதைப் பற்றி, சுதாங்கனிடம் சொல்ல எண்ணி, அவ அவள் நிறுத்தியபோது, விசுவநாதனின் குரல் உரத்து ஒலி: "நாம் சிங்கப்பூரிலிருந்து வருமுன், எல்லா வேலைகளை முடித்து வைக்கச் சொல்ல வேண்டும். எல்லாம் குறித்து வை கொள், ரூபிம்மா. பெரிய முற்றம் உள்ள முன் கட்டுக்குப் பெ டிவி. உங்கள் எல்லார் அறையும் தவிர, இன்னும் இர அறைகளுக்கும் சேர்த்து ஏசி பண்ணச் சொல்ல வேண்டு

அம்பரி திகைத்து நின்றாள்.

பெரிய டிவி. ஏழு அறைகளுக்கு ஏசி. எல்ல செலவாகும்?

இதைச் செய்யும்படி, யாரிடம் சொல்லப் போகிறார்கள

ஒரு சந்தேகம் நெஞ்சில் பயங்கரமாக உறுத்த உத விரல் வைத்து காட்டி, அசையாது நின்றாள்.

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த சுதாங்கனும், ஆத்திரமாக அவன் வாயைப் பொத்தி உறுத்து தோளைக் குலுக்கி விட்டுப் பேசாமல் நின்றான்.

அடுத்துக் கேட்டது ரகுவின் குரல். "அதெல்ல வேண்டாம் அப்பா" என்றான் அவன்.

“ஏண்டா? பார். இப்போதே வியர்க்கத் தொடங்கி விட்டதே. இன்னும் போனால் நம்மால் வெக்கை தாங்க முடியாதும்மா. சென்ட்ரல் ஏசியே பண்ணைச் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த மாதிரி முற்றம், சுற்றுக் கட்டுத் தாழ்வாரங்கள் உள்ள வீட்டில் பண்ணை முடியாது.”

“நான் அதைச் சொல்லவில்லை. அந்த சுதாங்கன் சாரிடம் இதையெல்லாம் செய்யும்படிச் சொல்லக் கூடாது என்றேன்” என்றான் ரகு அழுத்தமான குரலில்.

கேட்டுக் கொண்டு நின்ற அம்பரிக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது. அவளது சந்தேகம் மெய்யாகிவிட்ட போதும். ஏதோ இவனுக்கேனும் நல்ல புத்தி இருக்கிறதே. மற்ற தம்பிகளும்... என்று அவள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த போதே மற்ற அனைவரும் அவன் மீது பாய்ந்தனர்.

“அண்ணா, சும்மாயிரு. ஏசி போட்டால் நானும் ராமுவும் எங்கள் சினேகிதர்களைக் கூட்டி வந்து பெருமையாகக் காட்டுவோமே. என்னடா, ராமு?” என்றான் சின்னத் தம்பி.

“ஆமாம். நானும் நீயும் ஊட்டியிலும், ஏற்காட்டிலும் படிக்கப் போவதற்கே கிரிக்கெட் டீமில் எல்லோரும் வாயைப் பிளக்கிறார்கள். இன்னும் ஏசியும் இருந்தால் அவ்வளவுதான். ஏசி கட்டாயம் வேண்டும். ரகுண்ணா, மேலும் அத்தான் தானே செலவு செய்யப் போகிறார்? பிறகு என்ன? ஆனாலும் என்ன கேட்டாலும் செய்வதற்கு இப்படி ஓர் ஏமாந்த அத்தான் கிடைத்ததற்கு நாம் ‘லக்கி’ இல்லை?” என்று சந்தோஷப்பட்டான் அடுத்தவன்.

“ஏமாந்த அத்தான் என்னடா, ஏமாந்த அத்தான்? இந்த ராஜ பரம்பரையில் பெண் எடுக்க, அந்த அனாதைப் பயல் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்...” என்று விசுவநாதன் உறுமவும், அம்பரிக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

சுதாங்கன் உழைத்து முன்னேறியதைப் பெருமையாய் அவள் சொல்லப் போக, இவர் எப்படிப் பேசுகிறார்.

இத்தனைக்கும், உழைத்து ஒரு காச சம்பாதித்து அறியாத மனிதர்.

“அப்பா ஜாக்கிரதையாகப் பேசுங்கள். அவர் மட்டும் இல்லை என்றால் நாம் சாப்பாட்டுக்குக் கூட நடுத்தெருவில் நின்று பிச்சைதான் எடுத்துக் கொண்டிருந்திருப்போம். அதை மறக்காதீர்கள். நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்றான் ரகு கோபமாக.

“அட, யாரடா இவன் முட்டாள் வேண்டாததை யெல்லாம் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு மடையா சற்று யோசி. குலம் கோத்திரம் இல்லாத, தகப்பன் பெயர் கூடத் தெரியாத பொறுக்கி. அவனுக்கு உன் அக்காவைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். அதற்காக அந்தப் பயலே, அவன் சொத்தைக் காணிக்கையாகக் கொணர்ந்து, என் காலடியில் வைத்திருக்க வேண்டும். இப்போது நாம் சொல்லிச் சொல்லி செய்கிறான். அவனுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். குலம் பத்தாது அல்லவா?”

கணவன் கையை அம்பரி இறுகப் பற்றினாள்.

அவளை இழுத்துக் கொண்டு திரும்பும்போது, “அப்பா இது அத்தனையையும், அத்தானோடு அக்கா இல்லாத நேரம் பார்த்துக் கேட்க வேண்டும். அவளுக்கு முதலிலேயே தெரிந்தால் எதையும் செய்ய விடாமல், அத்தானைத் தடுத்த விடுவாள். நம் சிங்கப்பூர் பயணத்துக்குக் கூட அவளைக் கொஞ்சிக் கெஞ்சி, ஒரு விதமாகத்தான் சமாளித்த வைத்திருக்கிறேன். அதனால் அவளுக்குத் தெரியாமலே காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டும்.” என்று ரூபவதி மற்றவர்களை உஷார்ப்படுத்தினாள்.

“ஆமாம். அவள் தன் சொத்துக் குறைந்து விடும் என்ற யோசிப்பான்” என்றார் விசுவநாதன்.

அம்பரியின் காதில் விழுந்தது இவ்வளவுதான்.

விறுவிறுவென்று வேகமாகக் கணவனை இழுத்துக் கொண்டு சென்றவன். அவர்கள் வீட்டு மாடிக்குப் போய்த்தான் நின்றான்.

பேச முடியாமல், மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கிற்று அவளுக்கு.

அவள் முதுகை லேசாக வருடி, “ஈஸி. அம்பரி ஈஸி” என்றான் சுதாங்கன்.

ஈஸியா? இவனால் எப்படி. இவ்வளவு சாதாரணமாகப் பேச முடிகிறதா? இவனை என்னென்ன சொன்னார்கள்?

“நீங்கள்... நீங்கள்...” என்றவன் சற்று மூச்சு வாங்கிவிட்டு, “நீங்கள் அங்கே ஏசி போட்டுக் கொடுக்கவே கூடாது. டீவியும் வாங்கக் கூடாது” என்றான்.

“ஆனால் நம் வீட்டில் இருக்கிறதே. இதைக் காட்டிக் கேட்டால், எப்படி மறுப்பது? அத்தோடு இதில் அப்படி என்ன ஆகிவிடும்?” என்றான் அவன் நிதானமாகவே.

“எது எப்படியோ? அங்கே ஏசி, டீவி வாங்கிக் கொடுத்தால் அப்புறம் என்னை உயிருடன் பார்க்க முடியாது” என்று படபடத்தான் அம்பரி.

சட்டென்று அவளை இழுத்து இறுக அணைத்து, “என்ன பேச்சு பேசுகிறாய்?” என்றான் சுதாங்கன்.

“பின்னே? அவர்கள் உங்களை என்ன பேச்சுப் பேசினார்கள்?” என்று சீறிய அம்பரி மறுகணமே மனம் உடைந்து அழத் தொடங்கினாள்.

மார்பில் புதைந்திருந்தவளின் தலையையும், முதுகையும் ஆறுதலாக வருடி விட்டவன் அத்தோடு நின்றிருக்கலாம்.

தகுதியற்றவர்களுக்காக மனைவி கண்ணீர் விடுவது பொறுக்காமல், “சரி சரி போதும். அழாதே அம்பரி. அவர்கள் தணம் அவ்வளவுதான். விடு” என்று அவளைத் தேற்ற முயலவும், விலுக்கென்று நிமிர்ந்தாள் அவள்.

அவனை உதறித் தள்ளி விலகி நின்று “இல்லை” என்று வீறிட்டாள் “அவர்கள் யாரும் மோசமானவர்கள் அல்ல. அவர்களை அப்படி ஆக்கியது நீங்கள் தான். நீங்களே தான்” என்று ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள்.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு, விழி இடுங்க மனைவியை நோக்கினான் சுதாங்கன்.

பாக்கெட்டில் இருந்து சிகரெட்டை எடுத்தபடி “எப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று நிதானமாகக் கேட்டான்.

ஈற்றும் சலனமற்றவனாக, நிதானமாக சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்த கணவனை அம்பரி ஆத்திரத்துடன் பார்த்தாள்.

அவள் பெருமையாகப் போற்றிய அத்தனையையும் நாசம் பண்ணிவிட்டு இவனுக்குக் கேள்வி வேறா என்று அவள் மனம் கொதித்தது.

“ஆமாம், அப்படித்தான். என் குடும்பம் கெட்டது அல்ல. பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப்படும் பேராசை, அவங்க யாருக்கும் கிடையாது” என்று கத்தினாள்.

“கிடையாது?” என்று சுதாங்கன் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கவும், அம்பரியின் முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

“நீங்கள் பெரிய தாத்தா பணத்துக்காகக் காத்திருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அது வேறு, முழுக்க முழுக்க வேறு விதம். பெரிய தாத்தாவுக்கு உரிமை உள்ள வாரிசுகள் நாங்கள் மட்டும் தான். அதனால்தான் நாங்கள் அந்தப் பணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தோம். ஆனால் ஊரார்

பணத்தை விழுங்கி ஏப்பம் விடும் ஆசை எங்களில் யாருக்கும். கிடையவே கிடையாது. இது சத்தியம். அதேபோல எங்களிடையே எப்போதும் ஒற்றுமை உண்டு. ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கவே மாட்டோம். அப்பா ஒருவரைத் திட்டினால் கூட அடுத்தவர் உடனே தாக்கிப் பேசுவோம். இப்போது எல்லோர் குணமும் மாறி விட்டதே. நான் எப்படியோ போகிறேன். மற்ற எல்லோரும் ரகு தவிர். அவன் கூட என்னிடம் நின்று பேசி எத்தனையோ நாட்கள் ஆகிவிட்டன. எங்கள் பாசம், ஒற்றுமை, நேர்மை ஐயோ... எல்லாவற்றையும் நாசம் பண்ணி விட்டார்களே” என்று கதறினாள் அவள்.

மனைவியை நோக்கி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்த சுதாங்கள் அவள் பின்னடையவும் அப்படியே நின்று, “இதில் என் பங்கு என்ன அம்பரி” என்று வினவினாள். “எனக்குப் புரிய வில்லையே” என்று கேட்டாள்.

செய்வதையும் செய்துவிட்டு அவளையே முட்டாளாக்கப் பார்க்கிறானா?

வெட்டுவது போல நோக்கி “உங்கள் பணத்தைக் கொண்டு வந்து கொட்டி எல்லோரையும் பிரமிக்க வைத்தீர்கள். சின்னப் பிள்ளைகள் அல்லவா? லட்சம் அது இது என்று பெரும் பணத்தைப் பார்த்த பிரமிப்பில், எல்லோர் மனமும் குழம்பி விட்டது. நல்லதெல்லாம் மறந்து பணம் மட்டுமே பெரிதாகத் தோன்றத் தொடங்கி விட்டது” என்று வேகமாகப் பேசினாள் அம்பரி.

நிதானமாகப் புகையை விட்டுவிட்டு, “சின்னப் பிள்ளைகளா? நான் அறிந்த வரையில் உன் தங்கை உன்னை விட இரண்டு வயதுதானே சின்னவள்?” என்று கேட்டாள் சுதாங்கள்.

பல்லைக் கடித்தாள் அம்பரி. “வருஷத்தைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டுதான். இருபத்து நாலே மாதங்கள்தான். ஆனால் வீட்டுப் பொறுப்பு, வரவு செலவுக் கணக்கு எதையும்

அவள் பார்க்க நேர்ந்தது இல்லையே. அதனால் அனுபவத்தில் அவள் அறியாப் பெண்தான்” என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

பாதி புகைத்த சிகரெட்டை ஜன்னல் வழியே விட்டெறிந்தாள் சுதாங்கள். “பாசம் கண்ணை மறைப்பது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் ஆனால்...” என்று லேசாகத் தோளைக் குலுக்கினாள். “சரி அதெல்லாம் முடிந்த கதை. இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?” என்று அவளிடமே கேட்டாள்.

ஆத்திரமாய் உறுத்து இரு கைகளையும் கூப்பினாள் அம்பரி. “உங்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறேன். தயவு பண்ணி மேலே மேலே பணத்தைக் கொண்டு போய்க் கொட்டாதீர்கள். ஏன் கொட்ட வேண்டும்? என்னை முழுக் கடனாளி ஆக்கத்தானே? தேவையில்லை. நீங்கள் இதுவரை கொடுத்த கடனே போதும். அதிகம். இன்றே இப்போதே அந்தக் கடனைத் தீர்த்து விடுகிறேன். என்ன செய்ய வேண்டும்? எனக்கு எனக்கு... உங்கள் காதலிகளைப் போல நடக்க எனக்குத் தெரியாது. ஆனால்...” என்று தோளில் கிடந்த துப்பட்டாவைத் தூக்கி எறியப் போனாள்.

மின்னலின் விரைவில் அவன் கை நீண்டு அவளைத் தடுத்தது.

“வேண்டாம் அவசியம் இல்லை” என்றான் அடே வேகத்துடன்.

“அவசியம் இருக்கிறது. இன்னமும் பணத்தைக் காட்டி, என்னுடைய குடும்பத்தை அடியோடு கெடுக்குமுன், இந்த வியாபாரத்தை முடித்து விடுங்கள்” என்றாள் அம்பரி வெறுத்த குரலில்.

துப்பட்டாவை அவள் தோளில் நேராகப் போட்டுவிட்டு ஜன்னலை நாடிப் போனாள் சுதாங்கள்.

இருவரின் பெரிய மூச்சுகள் மட்டும் கேட்ட. ஒரு சி அமைதியின் பின் சுதாங்கள் பேசினாள். “நீ எப்படி என்ன இன்னும் என்னால் கணிக்க முடியவில்லை அம்பரி. ஆனால்

நான் சொன்ன சொல் மாறுவது இல்லை. நான் ஒத்துக் கொண்டதில், உன் தம்பி ரகுவின் படிப்புக்குப் பணம் கட்ட வேண்டியது பாக்கி இருக்கிறது. அதை...”

“அதற்குப் பதிலாகத்தான் நீங்கள் வேறு நிறையச் செய்திருக்கிறீர்களே.” என்றான் அம்பரி குறுக்கிட்டு.

“வியாபாரத்தில் குறிப்பிட்ட பொருளுக்கு விலை பேசி விட்டால் இலவசம் என்று எத்தனையோ சேர்த்துக் கொடுக்கலாம். ஆனால் பேசிய பொருளின் அளவைக் குறைத்துக் கொடுக்க முடியாது” என்றான் அவன். “அப்படிக் கொடுத்து எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை.”

சொல்வது அறியாது அவனது பரந்த முதுகை வெறித்துப் பார்த்தான் அம்பரி.

அவன் திரும்பினான். “உன் தங்கை ரூபாவின் திருமணத்துக்காக பாங்கில் ஐந்து லட்சம் வைப்பு நிதியில் போட்டிருக்கிறேன். சின்னத் தம்பிகளின் படிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். வீட்டுக் கடன் தீர்ந்தது உனக்கே தெரியும்...”

சட்டென நினைவு வர, “ரூபா. அந்த வைப்பு நிதிக்காகத்தான், பாங்க் நிர்வாகி என்னிடம் நன்றி தெரிவித்தாரா?” என்று அம்பரி வினவினான்.

அப்போது வேகமாகத்தான் வேலை செய்திருக்கிறான். ஆனால் அதை ஏன் அப்போதே சொல்லவில்லை? அவனுக்குச் சாதகமான விஷயம் தானே? அத்தோடு அந்தப் பணத்தை அவ்வளவு வேகமாக டெப்பாசித் செய்தவன் ரகு விஷயத்தை இப்படி ஆறப் போட்டது ஏன்?

ஏதோ புரியாமல் மனதைக் குழப்ப, அந்தக் குழப்பத்தினுடே, அவன் குரல் கேட்டது.

“ஆ...ஆமாம். ஆனால் பண விவரம் உன் தங்கைக்குத் தெரிய வேண்டாம். என்று எண்ணினேன். அந்த ஐந்தைப் பதினைந்தாக்க முயற்சிப்பாள். உன்னிடம்.. அவளைப் பற்றிச்

சொல்லாமல், பண விஷயம் ரூபாவிடம் தெரிவிக்க வேண்டாம் என்று உன்னிடம் சொல்ல முடியாது. அவளைப் பற்றிச் சொன்னாலும், உனக்குப் பிடிக்காது. அதனால்தான் உனக்குப் தெரிவிக்கவில்லை.”

ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, “முதலில் நீங்கள் பெட்டி நிறையப் பணம் காட்டியதால்தானே, அவளும்...” என்ற தொடங்கியவளின் பேச்சு தானாக நின்றது.

சற்று நேரம் நிலவிய மௌனம். அவனது பேச்சில் உண்மையை அடிக்கோட்டிட்டு எடுத்துக் காட்டியது.

ரூபாவின் பேச்சை அப்படியே விட்டு, “ஆனால், ரகு அப்படிச் செய்ய மாட்டானே” என்றான்.

“ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் அவன் வேலை செய்ய இடத்துக்கே போய்ப் பேசிப் பார்த்தேன். ஆனால் அவன் பி கொடுத்துப் பதில் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறான். எவ்வளவு எங்கே யார் பெயருக்குக் கொடுப்பது என்று எந்த விவரமும்தராமல் நழுவுகிறான்.”

“எவ்வளவு என்று எனக்குத் தெரியும். இரண்டு லட்சத்த் பத்தா...யிரம்...” என்று சொல்லும்போதே அவளது நாக் உள்ளிழுத்தது.

எத்தனை லட்சங்கள்.

அவளுக்காக ஒருவன் இவ்வளவு செலவு செய்கிறான் என்றால்... என்று அவளுள் ஏதோ மலைத்து மிரண்டது.

ஆனால் இனி இந்தப் பணத்தை வேண்டாம் என்று மறுக்கவும் முடியாது.

தம்பிக்காக இல்லை என்றாலும், கணவனிடம் வாங்க கொட்டிக் கொண்ட மற்றக் கடன்களை தீர்வதற்காகவே இதையும் கொடுக்கச் செய்தாக வேண்டுமே.

இத்தோடு இவனது கடனைத் தீர்த்தும் ஆக வேண்டும்

அவசரமாக யோசித்து, “நீங்கள் செக்கை எழுதுங்கள். அவனிடம் நேரே கொண்டு போய்க் கொடுத்து விடலாம். நானும் கூட வந்து சொன்னால் அவன் கேட்பான்” என்றாள்.

சுதாங்கன் சொன்ன மாதிரி ரகு முதலில் நழுவத்தான் முயன்றான்.

வேலை செய்து கொண்டு இருப்பதால் இடையில் விட்டு விட்டு வந்து பேச முடியாது. அப்படி இப்படி என்று அலுவலகப் பையனிடம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு இருக்க முயன்றான்.

முதலாளியிடம் அனுமதி பெற்றாயிற்று என்ற போதும் அதே கதைதான்.

கடைசியாக எவ்வளவு நேரமானாலும் காத்திருக்கப் போவதாகத் தெரிவித்த பிறகுதான், அவனது இடத்திலிருந்து எழுந்து வந்தான்.

இருவருமாகச் சேர்ந்து மடக்கவும், கடைசியாக ரகு தன் மனதில் உள்ளதைச் சொன்னான்.

“இந்த ஒரு தடவை முதலும் முடிவுமாக, இந்த ஒரு முறை என் கருத்தைச் சொல்லி விடுகிறேன். இது மெய்யா, பொய்யா என்பது கூட எனக்கு உறுதியாகத் தெரியாது. ஆனால் என் மனதில் இருப்பது என்ன என்று சொல்லுகிறேன். அதற்குப் பிறகு இந்தப் பேச்சு இனி என்னிடம் யாரும் பேசக்கூடாது” என்று கூறி, சுதாங்கனைப் பார்த்தான்.

“என் அக்காவை நாங்கள் விற்கவில்லை. சார். மற்றவர்கள் எப்படியோ எனக்காக அவள் கொஞ்சமும் விலை போகக் கூடாது. இப்போது நான் வேலை பார்க்கிறேன். அந்த படிப்பை நான் படித்துதான் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று ஒரு கட்டாயமும் இல்லை. அப்படியே படிக்க வேண்டும் என்றாலும், அதற்குத் தேவையான பணத்தை நானே சம்பாதித்துக் கொள்வேன். வேறு எந்த வகையிலும் வேண்டாம்” என்றவன் தமக்கையிடம் திரும்பினான். “என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே அக்கா.

அந்தப் படிப்புக்கான உபகாரச் சம்பளத்துக்காக ஒரு டே நடத்த ஏற்பாடு நடக்கிறதாம். இதுவரை படித்ததன் ப் பெண்ணையும் அதில் சேர்ப்பார்களாம். அதில் எனக்கு ம் யாரும் மதிப்பெண் பெற்றதும் இல்லை. இனி வாங்க முடியாது. அதனால் எனக்கு வேறு யாருடைய உதவ் தேவையும் இராது...” என்று அவன் அழுத்தமான குர சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒருவன் காபி கொ வந்தான்.

“உங்கள் இருவருக்குத்தான் கொண்டு வரச் சொன் குடித்துவிட்டுக் கிளம்புகிறீர்களா? நான் வேலையைப் பார் போகிறேன்” என்றவன் பதிலுக்காகக் காத்திராமல் எ சென்றான்.

“ரகு-நில்லுடா...” என்று அவன் பின்னோடு செல்ல மு அம்பரியை அவளுடைய கணவன் கை பற்றித் தி நிறுத்தினான்.

“வீட்டுக்குப் போய் நாம் பேசலாம்” என்று அவ் எழுந்தான்.

“சார் காபி” என்று பையன் குரல் கொடுக் “கொண்டாப்பா” என்று பேப்பர் கப்புகளை வாங்கிக் கொ அவனை அனுப்பினான்.

மறுப்பாய்த் தலையசைத்தவனிடம், “உன் தம்ப் விருந்தோம்பல். நாம் மதிக்க வேண்டாமா?” என்று கேட்கவும் மறுத்துப் பேசாமல் வாங்கிக் கொண்டான்.

வீட்டிற்குப் போய்ப் பேச என்ன இருக்கிறது?

இந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் அவர் வியாபாரம் முற்றுப் பெறப் போவது இல்லை. சுதாங்க முற்றுப் பெறாது, என்கிறானே.

ஆனால் ரகு பணத்தை வாங்கிக் கொள்ள மறுக்கும் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

பரவாயில்லை, விதிகளைத் தளர்த்திக் கொள்ளுகிறேன் எனப் போகிறானா?

பின் என்ன, இவ்வளவு பணம் போட்டவன், வெறுங்கையை வீசிக் கொண்டா போவான்?

திகைப்புடன் நினைத்த போதும், எப்படியோ? ஒரு விதத்திலும் திருப்பப் படாமல் இருக்கும் இந்தக் கடன் தீர்ந்தால் சரி என்றும் அம்பரிக்குத் தோன்றியது.

இந்த மாதிரி கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஏறிக் கொண்டே போகும் சுமையின் சுனம் தாங்காமல் தவிப்பது முடிந்து போகும்.

ஆனால் இப்போதும் முடியாது என்றால்?

ஆனால் அதற்காக இப்படியே வாழவும் முடியாது. ஒரு வழிப் பாதையாக அவனிடம் வாங்கி வாங்கி முழுங்கிக் கொண்டு... நிச்சயமாக வேண்டாம்.

வீட்டை அடைந்து தனிமை கிடைத்ததும், “ரகு வேலை முடிந்து வந்ததும் நான் அவனிடம் பேசுகிறேன்” என்றாள் அம்பரி.

“வேண்டாம்” என்றான் சுதாங்கன் ஒற்றைச் சொல்லாக.

திகைப்புற்று, “என்னது?” என்று விழித்தாள் அவள்.

“ரகுவின் தன்னம்பிக்கையைக் கெடுக்க வேண்டாம். அவனுக்குத் தேவையான பணத்தை அவனே சம்பாதித்துக் கொள்ளட்டும்.”

“அதெப்படி முடியும்? நான் எப்படித் திருப்பிக் கொ...”

“கொடுக்க வேண்டாம். அதாவது நீ எனக்கு ரொக்கம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. அது ‘நாளை ரொக்கமா’கவே இருக்கட்டும்” என்றான் சுதாங்கன் மெதுவாக.

தன் காதுகளில் விழுந்ததை நம்ப முடியாமல் அம்பரி மீண்டும் திகைத்தாள்.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? எவ்வளவு பண நிறையச் செலவு செய்து விட்டீர்களே. அதை எல்லாம்...”

“நான் எதையும் திருப்பிக் கேட்கவில்லை விட்டு விடு.”

“அதெப்படி விட முடியும்?” என்றவளின் குரல் உயர்ந்த “பட்ட கடனைத் திருப்ப வேண்டும் என்று எனக்கு மட்டு இராதா? நீங்கள் எதற்காக இந்தச் செலவுகள் அனைத்தைய செய்தீர்களோ அதை...”

“நான் எதற்காகச் செலவு செய்தேன் என்று உனக்கு என் தெரியும்?” என்றான் அவன் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

அந்தக் குரலில் என்ன இருந்தது? கைப்பு? கசப்பு? கோப வெறுப்பு?

புரியாததாலேயே அம்பரி சற்றுத் திகைத்துப் போனாள்.

பிறகு, “அன்றைக்கு நாம் இருவரும் பேசி முடித்தானே? நீங்களும் நானும் நம் ஒப்பந்தம்...” அன்று அதற்கு வெளிப்படையாகப் பேச முடியாமல் தவித்துத் திணறினாள்.

“ஒப்பந்தம் காலாவதி ஆகிவிட்டது” என்றான் அவ் பிசிரற்று.

எவ்வளவு தெளிவாகப் பேசுகிறான். அவளுக்குத் தொண்டையை அடைக்க வேண்டும்?

தலை நிமிர்ந்து “புரியவில்லை” என்றாள் அவள். “என்னைப் பொறுத்த வரைவில் உங்கள் விருப்பத் திறைவேற்றுவதில் இப்போது எனக்கு மறுப்பு இல்லை” என்று முடிந்தவரை தெளிவாகவே அம்பரியும் சொன்னாள்.

“முழுப் பொருளையும் கொடுக்காமல், அதற்கு விலையை வசூலிப்பது எனக்குப் பழக்கம் இல்லை என அப்போதே சொன்னேனே.”

“ஆனால் அதற்குத்தான் இப்போது வழியே இல்லை! நீங்கள் கொடுத்த பணம்? எவ்வளவு பணம்? விருதாவாக, முடியுமா?”

தோளைக் குலுக்கினான் அவன்.

“வீடு, நிலம் வாங்கும் போது, முன் பணம் கொடுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் முழுப் பணம் கொடுத்துப் பத்திரம் முடிப்பதாக ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளுவார்கள் வாங்குகிறவர். அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் முழுப் பணத்தையும் கொடுக்காவிட்டால் அந்த ஒப்பந்தம் காலாவதி ஆகிவிடும். முன் பணமும் திருப்பப்படுவது இல்லை. அந்த மாதிரி நினைத்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் அவன், சற்று அக்கறையற்ற குரலில்.

நெஞ்சக்குள் தீப்பிடித்தாற்போலக் காந்தியது அவளுக்கு. இவ்வளவு சாதாரணமாக அவன் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன?” என்றான் ஆத்திரத்தோடு, “ரொம்ப லேசாகச் சொல்லி விட்டீர்களே. நான் மட்டும் கடனாளியாகவே இருப்பதா?”

“அம்பரி, ப்ளீஸ்...” என்றான் சுதாங்கன் சிறு சலிப்புடன்.

“இதைச் சொல்ல வேண்டாம் என்று நினைத்தால் விடமாட்டேன் என்கிறாயே. இதைக் கவனி, அம்பரி. நான் இங்கு வந்த புதிதில் உன் குடும்பத்தைப் பற்றி எனக்கு ஒரு பிரமிப்பு இருந்தது. நான் அனாதை இல்லத்தில் வளர்ந்தவன் என்பது, உனக்குத் தெரியும். குடும்பம் என்பதே எனக்கு அதிசயம். அதிலும் நீங்கள் ஐந்து பேரும் கலகலவென்று பேசிச் சிரிப்பதைப் பார்க்கும்போது... ராஜ பரம்பரை என்று கேள்விப்பட்டதால் நெருங்கிப் பேசிப் பழகும் தைரியம் வரவில்லை. ஆனால் ராஜ குடும்பத்துப் பெண் என்கிற மோகம் எனக்கு ரொம்பவே இருந்தது. நீயே வந்து கேட்டதும், என்னைப் போன்றவன் வாய்ப்பை விடுவானா?”

“பின்னே?”

“‘எட்டாக்கனி’ என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா? ஒரு பொருள் கிடைக்காது எனும் போது, அதன் மீது ஆசை அதிகம்

இருக்கும். ஆனால் அதுவே கைக்குக் கிட்டி விட்டால் இவ்வளவு தானா என்று ஆகிவிடும். எனக்கும் அப்படித்தான் ஆகிவிட்டது என்று வைத்துக் கொள்ளேன். நீயும்... நீயே என்மேல் நேசத்தில் என்னை நாடி வந்தவள் அல்ல. அதன் இருவருக்கும் பிடித்ததும் அற்ற இந்த உறவை இத்தோடு விட்டுவிடுவோம். நான் என் போக்கில் போகிறேன். பலிய வேண்டிய நாள் பற்றிய கவலையின்றி நீயும் நிம்மதியாக இரு என்றான் சுதாங்கன்.

ஊழிக்காலப் பிரளயம் போலப் புயல், மழை, குறாவ் எல்லாம், அம்பரியின் மனதில் சேர்ந்து அடித்தன.

சுதாங்கன் நீளமாகப் பேசியது எதுவுமே சற்று நேரம் அம்பரிக்கு புரியவில்லை.

‘ஹோ’வென்று காதுகளில் ஒரே இரைச்சல்.

அதனிடையே சுதாங்கன் சொன்ன அத்தனை வார்த்தைகளிலுமாக அவன் மனதிற்குப் புரிந்தது ஒன்றுதான். இப்போது சுதாங்கனுக்கு அம்பரியிடம் ஆ இல்லை.

பாசம் நேசத்தை எதிர்பார்க்கும் தைரியம் அவளுக்கு என்றுமே இருந்தது இல்லை. ஆனால், ஆசையும் இல் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வது மிகவும் கடினமாகப் பட்டது.

எப்படி முடியும்? எப்படி முடியும்?

கடவுளே, எவ்வளவு ஆசையாகப் பார்த்தான். இப்பே வேண்டாம் என்கிறானே. எப்படி முடியும் என்று அவ உள்ளம் தவியாகத் தவித்தது. அவனது ஆசையின் ஆ இவ்வளவுதானா?

ஐயோ, அவனது ஆசை அனைந்து விட்ட பிறகு ஏற்றுக்கொள், ஏற்றுக் கொள் என்று அவனைத் தொல்லை செய்திருக்கிறாள் என்ன கேவலம்.

அவளை இப்படித் தவிக்க வைத்துவிட்டு, 'நிம்மதியாக இரு' என்கிறானே?

எப்படி முடியும்? அவளுடைய கணவன் அவளை வண்டாம் என்று விலகுகிற போது, அவளுக்கு நிம்மதி எப்படி வந்திருந்து வரும்?

திடுமெனத் திகைத்தாள் அம்பரி.

சுதாங்கன் அவளை விட்டு விலகுகிறபோது நிம்மதி வராது என்றால் அந்த நிம்மதியைத் தருவது எது?

அவனது அருகாமையா? அன்பா? அணைப்பா?

கடவுளே, இதில் எதுவுமே இனி அவளுக்குக் கிட்டாதே.

'கண் கெட்ட பின் குரிய நமஸ்காரம்' என்பது போல அவளை இழந்தபின் அவன் மேல் வைத்த நேசம் புரிகிறதா? சமே தோன்றி விட்டதா? இதுவரை புரியாமல் போயிற்றே.

அவன் என்ன சொன்னான்?

ஒரு பொருள் எட்டாக்கனி என்று இருக்கும்போது அதன் அளவு அதிக ஆசை இருக்கும். அதுவே கைக்குக் கிட்டினால், ஆசை மறைந்து விடும் என்று ஏதோ சொன்னானே.

அதே போலவே அவளுக்கு ஆகி விட்டதா?

ஆசையுடன் ஒருவன் காத்திருந்த போது, அவனது நமை புரியவில்லை. இப்போது அவனே 'எட்டாக்கனி'யாகி வளை வெறுத்து விலகுகிறபோது அவனுக்காக குகிறானே.

சும்மாவா? உயிரையே பிரிவது போல அல்லவா, தனையாக இருக்கிறது?

சட்டென நிமிர்ந்து கணவனைப் பார்த்தாள் அம்பரி. அவளது முக பாவனை அவனுக்கு ஒன்றையுமேயா, தெரிவிக்க வில்லை? அவளது வேதனை அவனுக்கு கொஞ்சமுமா புரிய வில்லையா?

அவளது உணர்ச்சிகளைப் பற்றிய அக்கறையோ கவனமோ இல்லாமல் கையிலிருந்த புத்தகத்தைத் திருப்பியபடி அவன் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்படி என்ன புத்தகம் இது? கண்ணராவி அவளுக்காகவே வரவழைக்கப்படும் வாரப் பத்திரிகை என்றாலும், புத்தகத்தைப் பார்க்கையிலே அவளுக்கு அப்போது எரிச்சல்தான் வந்தது.

"இனி நீ உன் விருப்பம் போல இருக்கலாம். உன் தந்தை வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்றால், டவுன் பாங்கில் உன் பெயரிலும் பணம் இருக்கிறது நிறையவே. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்..."

பிரிந்த பிறகும் அவள் சுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறானே. இவனா, அவன் பிரியமற்றுப் பிரிய நினைக்கிறவன்?

இருக்காது. இருக்காது என்று கூத்தாடியது ஆசை கொண்ட மனம்.

ஆனால் அவனே அப்படிச் சொல்லுகிறானே.

ஒருவேளை, அவளது பிறந்த வீட்டு உறவு தன்னால் கெட்டு விட்டது என்ற கழிவிரக்கத்தில் ஐயோ பாவம் என்று இதையெல்லாம் செய்கிறானோ?

பிரியம் இல்லாமல் பரிதாபத்தில் செய்கிறான் என்றால் இன்னும் வேதனையாக இருந்தது.

ஆனாலும் நப்பாசை மனதை விட்டு மறைய மறுத்தது.

இல்லை, யோசிக்க வேண்டும்.

என்னதான் பணக்காரன் என்றாலும், அவன் அள்ளி இறைத்தது நிறையப் பணம். இவ்வளவு பணத்தை வெறும் சில நாள் உறவுக்காகக் கொடுப்பார்களா? அந்த உறவு வேண்டாம் என்று தோன்றிய பிறகும்? ஒரு வேளை அவனுக்கு உண்மையிலேயே பிரியம் இருந்து... 'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க' என்கிற மனோ பாவத்தில்...

“அம்பரீ...”

அவள் திடுக்கிட்டு நிமிரவும்: “நான் சொன்னதை எல்லாம் கவனித்தாய் அல்லவா?” என்று கேட்டான் சுதாங்கன்.

பிசிரற்ற குரல்.

மனம் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் இப்படித் தெளிவாகப் பேச முடியுமா? அவளால் சீராக யோசிக்கவே முடியவில்லையே. மாற்றி, மாற்றி மனம் அங்கும் இங்கும் அலை பாய்கிறது.

அப்படியானால், அவன் பேச்சு அவ்வளவும் மெய்தானா? மெய் என்று அவனே உணர்ந்து சொல்வதுதானா?

‘ஐயோ’ என்று நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு அம்பரிக்கு அழுகை வந்தது. ஆனால் விலகுவது குறித்துத் தனக்கு ஒன்றும் இல்லை என்று வெகு சாதாரணமாகப் பேசும்போது தன் பாதிப்பை அவனிடம் காட்டிக் கொள்ள, அவளுக்கு அவமானமாக இருந்தது.

காட்டக் கூடாது. அந்த அளவு சுய மதிப்பாவது மிச்சம் இருக்கட்டும்.

ஆனால் பிரிவது பற்றி இயல்பாகப் பேசவும், அவளால் நிச்சயமாக முடியாது.

எனவே அப்போதைக்கு முடிந்தவரை சமாளிப்பதற்காக, ‘வெளியே போய்விட்டு வந்தது. எனக்கு கொஞ்சம் தலைவலியாக இருக்கிறது. இதை அப்புறமாகப் பேசுவோமே. நான் கொஞ்ச நேரம் படுத்திருந்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று எழுந்தாள்.

அவன் பேசாமல் தலையாட்ட “தாங்க்ஸ்” என்று முணுமுணுப்புடன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

அறைக்குள் சென்றால், அங்கேயும் அவளுக்கு மூச்சு முட்டியது.

இது அவன் வீடு. இந்த அறையும், அவனது சொந்தம். அந்த அறைக்குள் வந்து உட்கார்ந்து பேசியிருக்கிறான். சிரித்திருக்கிறான்.

ஓத்த மனமாகத்தான் பேசிச் சிரித்தார்கள்.

வெளேர் என்று வரிசைப் பல் சிரிப்பை ரசித்தவளுக்குத் தன் மனம் அவனை ஏன் ரசிக்கிறது என்று யோசிக்கத் தெரியவில்லையே.

அப்போதே தெரிந்திருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாமே என்று மனம் ஏங்கிப் போயிற்று.

சுதாங்கன் மணமானவனாக இருக்கக்கூடும் என்பதை சிரமப்பட்டு நினைவு படுத்திக் கொள்ள முயன்றான்.

ஆனால் அதையும் இப்போது அவளால் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கு மணமாகவில்லை என்றே அவளுக்குத் தோன்றியது. அப்படியில்லை என்று, அன்று அவன் சொல்லாவிட்டாலும், மணமாகிவிட்டது என்றும், அவன் சொல்லவில்லைதானே? அது வெறுமனே அவளது ஊகம்தானே? தப்பாக ஊகித்திருந்தால்?

கடவுளே. கையில் கிடைத்த என்ன மாதிரி வாழ்க்கையைக் கை நழுவ விட்டு விட்டாள்.

முசுமுசு என்று அம்பரிக்கு அழுகை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

போதும் ஒருதடவை அழுது, கண்களில் சிவப்புடன் அவன் முன் வந்தது போதும். அவன் பரிதாபப்பட்டு அங்கே இங்கே அழைத்துப் போனதும், போதும். இனி அது கூடாது. முக்கியமாக இப்போது கூடாது.

ஆனால் அன்று திரைப்படம் பார்த்தபோது சிரித்தது நினைவு வந்தது. கண் கலங்கியது.

அவ்வப்போது, ஜன்னல் அருகே போய் நின்று கொள்வானே. அப்படிப் பார்த்தால் மனம் அமைதியாகுமோ?

கண்ணைக் கரித்து மூக்கு விடைக்க, ஜன்னல் வழியே பார்த்த போது, பசிய குன்றுகள் கண்ணில்பட்டு அவளை அழைத்தன.

அந்தக் குன்றுகளும், அவற்றின் மரங்களும், பாறைகளும் அவளுடைய தோழர்கள்.

தவிக்கும் இந்த நேரத்தில் அவை அவளுக்கு ஆறுதல் கூறக்கூடும். குறிப்பாய் ஏதாவது ஆலோசனை கூட தெரிவிக்கக்கூடும்.

அறையிலிருந்து வெளியே வந்து பார்த்தபோது, சுதாங்கனுடைய கம்ப்யூட்டர் அறையில் ஏசி ஓடுவது கேட்டது.

மெல்ல இறங்கிக் கீழே சென்றாள்.

வேலு பத்திரிகைகளை அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அம்பரியைப் பார்த்ததும், “என்னா பாப்பா?” என்று உரிமையும் பெருமையுமாகக் கேட்டான். அம்பரியை முன்னதாகவே அறிந்தவன் என்பதால், அந்த வீட்டில் தனக்குத் தனிப் பெருமை உண்டு என்பது அவனது கருத்து.

“லேசாகத் தலைவலி வேலு. குன்றுப் பக்கம் கொஞ்சம் உலாவிவிட்டு வரலாம் என்று பார்க்கிறேன். அவர் கம்ப்யூட்டர் அறையில் இருக்கிறார். வெளியே வந்து தேடினால் இல்லை அதற்குள் நானே வந்து விடுவேன்” என்று கோர்வையாக இயம்பி விட்டுக் கிளம்பினாள்.

தேடுவானா? அந்த அளவு அக்கறை இருக்குமா? ஆனால் இன்னும் அவளது எதிர்காலம் பற்றி யோசிக்கிறவன் தேடாமல் இருக்கமாட்டான்.

மற்றபடி, மனைவி என்று தேட மாட்டான்.

அல்லது அப்படியும் தேடுவானா?

நடக்க நடக்க, அம்பரியால் உருப்படியாக எதையும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

சற்றுமுன் வீட்டில் நினைத்தது தவிரப் பெரிதாக எதையும் எண்ணவும் இயலவில்லை.

ஆனால் ஒன்று. வீட்டில் போல அடக்க மாட்டாமல் அழுகை முட்டிக் கொண்டு வரவில்லை. திறந்த வெளிக் காற்றை முகத்தில் பட்டதால், கண்ணீர்ச் சுரப்பிகள் சற்று வலுவிழந்த போயின போலும்.

அத்தோடு பொதுப் பாதை என்பதால் யாராவது தெரிந்தவர்கள் வந்து பார்த்துவிடக் கூடுமே என்ற பயம் வேறு.

சுதாங்கனுக்கு அவள் மீது அன்பு உண்டு என்றும், இல்லை என்றும், அம்பரியின் மனமே இரு கூறாகப் பிரிந்து போராடி கொண்டு இருக்கையில், அவள் நடந்து சென்ற வேகத்தி் விரைவிலேயே குன்றின் அடிவாரத்தை அடைந்தாள்.

இன்னும் சற்றுத் தூரம் தாண்டிவிட்டால், யார் கண்ணிலு படாமலே குன்றில் ஏறத் தொடங்கி விடலாம்.

அவள் வேகமாகக் கால் வைத்து நடக்கும் போதே, டவு பாதைத் திருப்பத்தில் ஒரு சைக்கிள் திரும்பி நேராக அவளை நோக்கி வந்தது.

அம்பரியைப் பார்த்ததும், மகிழ்ச்சியோடு புன்னை செய்தபடி, சைக்கிளை அழுத்தி மிதித்து விரைந்து அவ அருகே வந்து இறங்கினார் உயர்திரு உலகநாதன்.

அம்பரியுடைய தம்பி ரகு முன்பு படித்த, இப்போது வேலை செய்யும் கம்ப்யூட்டர் நிறுவனத்தின் பங்குதாரர்களில் ஒரு உலகநாதன். சென்னையில் மகன் செய்வதைப் பார்த்துவிட இங்குவந்து கம்ப்யூட்டர் சென்டரைத் தொடங்கினார். நன்ற

நடக்கிறது. அதை விரிவாக்கம் செய்யத்தான் முயன்று கொண்டிருந்தார். டவுனில் அந்த பாங்க் அந்த ஆசையைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது.

“என்னம்மா இன்று நம் சென்ட்ருக்கு வந்திருந்தீர்கள் போலிருக்கிறதே. முன்னமே சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நானே இருந்து வரவேற்றிருப்பேனே. இன்றைக்குப் பார்த்து என் மகள் வீட்டுக்குப் போனேனா? சாப்பிடாமல் போகக் கூடாது என்று மாப்பிள்ளை ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்து உட்கார வைத்து விட்டார். அதனால்தான் நீங்கள் இருவரும் வரும்போது நான் இருக்கவில்லை. எனக்கு ரொம்பவும் வருத்தமாகிவிட்டது.”

வருத்தம் தெரிவிக்கும் அளவுக்கு இது என்ன பெரிய விஷயம் என்று எண்ணியபடி, “அதற்கென்ன சார்? மாமனாரைப் பிரியமாக உபசரிக்கும் மருமகன் கிடைத்திருக்கும்போது, அதை நினைத்து மகிழாமல் சாதாரண விஷயம் இதைப் போய்ப் பெரிதாகப் பேசுகிறீர்களே” என்றாள் அம்பரி.

மனிதர் இந்த இடத்தை விட்டுப் போக மாட்டாரா என்றிருந்தது. அவளுக்கு. குன்றின் மேல் ஏறி விட்டால் எங்காவது தனியிடத்தில் சுமையாகத் தோன்றிய இந்தத் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு உட்காரலாமே.

ஆனால் அவர் ஒன்றும் அப்படிப் போகிறவராகத் தெரியவில்லை. தான் வருத்தம் தெரிவித்தது சரியே என்று பிடிவாதமாக வலியுறுத்தினார்.

“என்னம்மா நீ, சுதாங்கன் சாரும், நீயும் என் இடம் தேடி வந்திருக்கிறீர்கள். வரவேற்க நான் அங்கே இல்லை. இதுவா, சாதாரண விஷயம்?” என்று என்னவோ பெரிய தப்பு நடந்து விட்டதுபோல மிகைப்படுத்திப் பாவனையுடன் பேசினார். “நிறை குடம் தளும்பாது என்பது சரிதான்மா” என்று உலகநாதன் கூறவும். அவளுக்கு ஓரளவு விஷயம் புரிந்தது.

தந்தை விசுவநாதன் அடிக்கடி கூறுவது மெய்தான் போலும். ராஜ பரம்பரை என்கிற மரியாதை அந்தப் பகுதி வாழ் மக்கள்

மனதில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனால் அவன் சென்றதை பெரிதாகப் பேசுகிறார். சுதாங்கனே சொல்லவில்லையா. ரா பரம்பரை என்ற பிரமிப்பு அவனுக்கே இருந்ததாக.

பல ஊர்த் தண்ணீர் குடித்து பல தரப்பட்ட மனிதர்களை பார்த்துப் பழகி உயர்ந்த சுதாங்கனுக்கே அப்படி இருந்தா பாவம் இந்தப் பகுதியிலேயே வாழ்ந்துவரும் இவருக்கு எப்பட இருக்கும்.

ஆனால் அந்த ராஜ பரம்பரைப் பையனே. அவரிட வேலை செய்யும்படி ஆயிற்றே. அவன் படிப்புக்கு இவ் ஏதாவது செய்திருக்கலாம் அல்லவா.

சொந்த விஷயம். சற்றே பின்னணிக்கு ஒதுங்க தம்பி பர் சற்றுப் பேசிப் பார்க்கலாமா என்று அம்பரிக்குத் தோன்றியது.

“சார் என் தம்பி ரகுவுக்கு...” என்று மெல்லத் தொடங்கினா

ஆனால், “ஊசும். அவனிடம் நான் ஒரு வார்த்தை மூ. விடவில்லை. அம்பரி அதுதான் உன் கணவர் கண்டிப்பா. சொல்லி விட்டாரே. ரகுவுக்கு இந்த உதவித் தொகையை கொடுப்பது அவர்தான் என்று சிறு சந்தேகம் வந்தால்கூ. அக்காவைக் கொடுத்த இடத்தில் காசு வாங்குவதா என் கௌரவம் பார்த்துக் கொண்டு மறுத்து விடுவான். அதன் விஷயம் வெளியே தெரியவே கூடாது என்று உன் கண்டிப்பாகச் சொன்னாரே. சென்டரில் கூட, வேறு யாருக்கு தெரியாதும்மா. நீயே சொல்லு. எனக்கு அந்த பாங்க் கட வாங்கித் தந்து அவ்வளவு உதவி செய்தவர் சொல்லை ந மீறுவேனா? என் வருத்தம் அவர் என் தொழில் இடத்து வந்தபோது, உரிய உபசாரம் செய்ய நான் அங்கே இல்லை என்பதுதான். அதனால்தான் நேரில் பார்த்துச் சொல்லிவிட் போகலாம் என்று வந்தேன்” என்றார் உலகநாதன்.

அவர் நன்றி தெரிவிக்கும் வேகத்தில் அவளது உல அடியோடு சரிந்து போனதை அறியாமலே பேசிக் கொண்ட போனார்.

நப்பாசை அற்பாயுளில் மடிந்துவிட, அம்பரியின் மனக் குழப்பம், சந்தேகத்துக்கு இடமற்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அவள் கழுத்தில் தாலி கட்டியவனுக்கு அவளிடம் இப்போது கொஞ்சம் கூட ஆசை இல்லை என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலத் தெள்ளத் தெளிவாய் தெரிந்து போயிற்று.

ரகுவுக்கு அவனது மேல் படிப்புக்கான உதவித் தொகை கிடைத்து விட்டது.

இதுவே அம்பரி எவ்வளவோ சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம்.

சொன்ன வாக்கு மாறாமல் அவளுடைய கணவனே, அந்தத் தொகையைக் கொடுத்திருக்கிறான்.

கேட்டது கிடைத்தது என்று அவள் இரு மடங்கு ஆனந்தப்பட வேண்டும்.

ஆனால் அவளது நெஞ்சில் இப்போது நிறைந்திருப்பது சந்தோஷம் மகிழ்ச்சியோடு சம்பந்தப்படக் கூடிய எந்த உணர்ச்சியும் அல்ல.

நேர் மாறாகத் தாங்க முடியாத அவமானத்தில் அவள் உள்ளம் மரண காயம்பட்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

காரணம், கொடுத்த வாக்கை சுதாங்கன் நிறைவேற்றிய விதம்.

தன் சொந்தப் பணத்தையே ரகுவுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, அவளிடம் கொடுக்கவில்லை என்று பொய் சொன்னான். பணத்தைக் கொடுக்க முடியாததால் ஒப்பந்தத்தையே முறித்து விடலாம் என்று முடிவு சொன்னான்.

ஒப்பந்தத்தை முறிப்பதற்காக அல்லவா, பணத்தை கொடுக்க முடியவில்லை என்று அந்தப் பொய்யை சொன்ன,

ஏன்? உண்மை தெரிந்தால் அம்பரி அடையைப் போட ஒட்டிக் கொள்வாள் என்று எண்ணினானா?

இல்லை. அதைவிடக் கேவலம்.

உண்மையைச் சொன்னால் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கும் அவளைத் தொட வேண்டியிருக்கும் அணைக்க வேண்டியிருக்கும்.

அது பிடிக்காதாலேயே அவன் - சுதாங்கன் இந்தப் பெரு பொய்யைச் சொன்னான்.

அவனுக்கு அவ்வளவு வெறுத்துவிட்டது பாவம்.

ஒழுக்கத்தைப் பெரிதாக எண்ணாத சுதாங்கனுக்கு பத்தோடு பதினொன்று என்று தொடக் கூட அவனால் முடிய அவ்வளவு வெறுப்பு.

கடவுளே, அவன் இவ்வளவு கேவலப்பட வேண்டுமா?

இது தெரியாமல் 'பணம் கொடுக்காவிட்டால் பரவாயில்லை. உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்' என அழைத்ததை நினைக்குப்போது, உடம்பு கூசிக் குறுகி, செவிடலாமா என்றிருந்தது அவளுக்கு.

விருப்பு முழு வெறுப்பாகி விட்டதைக் கொஞ்சம் அறிந்து கொள்ளாத முழு முட்டாளாக இருந்தது மட்டுமில்லை. பலமுறை அவளிடம் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிய போதிலும் வேறு.

என்னவோ அவள்தான் பொறுத்துப் போவது போன்ற எண்ணியதை என்னவென்று சொல்வது?

மூடம்? நிர் மூடம், உயிரோடு இருப்பதற்குக் கொஞ்சம் தகுதியற்ற முட்டாள்.

எங்கே போய்ச் சாவது? எப்படிச் சாவது?

தன்னை மறந்து அம்பரி நடக்கவும் அவன் முகத்தைக் கவனித்துவிட்டு, “அம்பரி என்னம்மா? என்ன ஆயிற்று? வயிற்றைக் கியிற்றை வலிக்கிறதா?” என்று அவள் கூடவே சென்று கவலையுடன் உலகநாதன் வினவினார்.

பஞ்சப் பொதியாய் இருந்த மூளைக்குள், அவரது குரல் மெல்ல ஊடுருவிச் சென்றது.

இவரை ஏற்கும் படியாகப் பேசி, நல்லபடியாக அகற்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவளுக்கு என்னவோ என்று இப்போது ஊரையே அழைத்து வந்து விடுவார்.

அவரது கனவை நனவாக்கும் சுதாங்கனுடைய மனைவி ஆயிற்றே. நிச்சயம் செய்வார்.

“தலைவலி சார், அதனால்தான் காற்றாட நடக்கலாம் என்று வந்தேன். இன்னும் தாமதித்தால் இருட்டி விடும். குன்றில் ஏற முடியாது. அதனால்தான் சீக்கிரமாக ஏற வேண்டும் என்று அவசரமாகக் கிளம்பி விட்டேன். தப்பாக நினைக்காதீர்கள். நீங்கள், மகள் வீட்டில் இருந்ததைச் சொல்வதற்காக வீடு வரை போகத் தேவையில்லை. சார், அவரிடம் நிலைமையை நானே சொல்லி விடுகிறேன்” என்று சமாளித்தாள்.

உலகநாதன் முகத்தில் குழப்பம் முழுமையாகத் தெளிய வில்லை என்றாலும், அவளது பேச்சை ஏற்று அவர் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றார்.

திருப்பம் தாண்டி, அவர் செல்லும் வரை பார்த்து நின்று விட்டு, அம்பரி குன்றின் மீது ஏறத் தொடங்கினாள்.

இருபது எட்டு எடுத்து வைத்திருப்பாள்.

‘ஹோ’ என்று இரைச்சலுடன், கார் ஒன்று சாலையில் வந்து நின்னல் வேகத்தில் ஊருக்குள் சென்றது.

காரின் ஓசையில் திரும்பிப் பார்த்த அம்பரிக்கு சுதாங்கனுக்கு அவள் வெறுத்துப் போன காரணம் புரிந்தது.

காரை ஓட்டிச் சென்றவள் அந்த ‘மாலு.’

வேரோடியது போலச் சற்று நேரம் நின்றாள் அம்பரி.

சுதாங்கனுக்கு அம்பரி வெறுத்துப் போனதின் காரணம் மாலு.

இந்த மாலு இன்று இங்கே வரக் காரணம்? சுதாங்கன வரவழைத்திருக்கிறான்.

சும்மா வாய் வார்த்தையால் சொன்னால், அம்பரிக்கு புரியவில்லை அல்லவா? அவளுக்கு உச்சந்தலையில் ஆண அறைந்தாற்போலப் புரிய வைப்பதற்காக இவளை வர சொல்லியிருக்கிறான்.

இனி?

இனிமேல் என்ன நடக்கும்?

நாளைக்கே ஊரெல்லாம் தெரிந்து விடுமே.

துக்கம் விசாரிக்கிற மாதிரி, எத்தனை பேர் வந்து அவளிடம் என்னவெல்லாம் கேட்பார்களே?

அப்போதே திருமணம் என்ற பெயரில் ஒரு கூத் நடந்தபோதே, “ஆண் பிள்ளைகள் அப்படி இப்படி நடப்பதான். ஆனால் இனிமேல் அந்தப் பிசாகுகளை அண்ட விடாமல் கண்ணு” என்று தாயில்லாத பெண்ணுக்குத் தாயாக, எத்தனை முத்த பெண்மணிகள் அவளுக்கு அறிவுரைகள் கூறினார்கள்.

அவளோ, அவனையே அண்டவிடாமல் இருந்து, சர் நாசத்துக்கு வழி வகுத்து விட்டாளே.

முன்பு அறிமுகமற்ற யாரோ ஒருத்தியாக இருந்தபோல் மாலு அவளை எப்படி அதட்டி, விரட்டினாள். இப்போது அவள் எந்த அளவுக்குப் போகக் கூடும்?

கற்பனைக்கு எல்லை ஏது?

மாலு என்னென்ன மாதிரி அவளை அவமானப்படுத்துவாள் என்று பல்வேறு கற்பனைகள் தோன்ற, ஒவ்வொரு கற்பனைக்கும் அம்பரியின் உடல் நடுங்கியது.

தாங்க முடியாமல் தவித்தவளுக்கு மீண்டும் செத்து விடலாமா என்றுதான் தோன்றியது. அப்படியே சாவது என்றாலும் எப்படிச் செத்துப் போவது?

இந்தக் குன்றில் இருந்து குதித்தால், அதன் சரிவில் உருளலாமே தவிர்ச் சாக முடியாது. மிஞ்சி மிஞ்சி சிறாய்ப்புக் காயங்களோடு ஓரிரு எலும்புகள் வேண்டுமானால் உடையக் கூடும்.

அவ்வளவே.

இரவு முழுவதும் இங்கேயே இருந்து குளிரில் விறைத்துச் சாகலாம் என்பதற்கும் இது கொல்லுகிற குளிர் அல்ல. அம்பரியும் நல்ல ஆரோக்கியமான பெண். அப்படி ஒன்றும் இந்தக் குளிர் தாங்காமல் இறந்து போகும் அளவு நோஞ்சான் அல்ல.

ஆனால் பிரச்சனைகளுக்காகச் சாவது என்று தொடங்கினால் உலகில் வாழுவதற்கு யார் மிஞ்சுவார்கள்?

சகித்து வாழத்தான் வேண்டும். மொட்டைப் பாறை கூட இல்லாத வறண்ட பாலை நிலம் மாதிரி வெற்று வாழ்வுதான் என்றாலும் முடிப்பதுதான் இந்த முட்டாளுக்கு உரிய தண்டனை.

ஆனால் சுதாங்கனும் மாலும் சேர்ந்து வாழ்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு அந்த வீட்டில் வசிக்க முடியாது.

தந்தை வீட்டுக்குப் போனால் ரூபாவும், அவரும் அவளைக் குதறி விடுவார்கள்.

வேறு எங்கே போவது?

வேலை ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டு அந்த வருமானத்தில் வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்ளலாம். ஆனால் எங்கே இருப்பது?

இதென்ன சென்னையா? அல்லது ஏதாவது பெரிய நகரமா? வேலை பார்க்கும் பெண்கள் தங்கும் விடுதி என்று இருப்பதற்கு?

முதலில் வேலை. இனி அவளுக்கு யாராவது வேலை கொடுப்பார்களா?

எப்போதோ யாரோ வேலை கொடுத்தால் அதையும் விட்டு விட்டாள். பிரியமாக இருக்கக் கூடிய கணவன் கிடைத்தால் அவனையும் கை நழுவ விட்டு விட்டாள்.

இனி அவளுக்கு என்ன இருக்கிறது.

மனதில் இருந்த கொஞ்ச நஞ்சு தைரியத்தையும் கலைக்குப் விதமாக எண்ணங்கள், ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்றாகத் தோன்ற அதைத் தடுக்கத் தோன்றாமல் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு அம்பரி சும்மா உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சூரியன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து மாலைக் கங்குல் மாறி இருள் சூழ்ந்த பிறகும் அவளுக்கு அங்கிருந்து கிளம்பத் தோன்றவில்லை.

கிளம்பி எங்கே போவது? வீட்டுக்குப் போனால் அங்கே மாலு இருப்பாளே அதைவிட.

அங்கிருந்த சின்னச் சின்ன பாறைகளோடு அவளும் ஒரு பாறையாக அசையாமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

சற்றுப் பொறுத்து அவள் அருகே யாரோ அமர்ந்தார்கள்.

உட்கார்ந்தது அவளுடைய கணவன்தான் என்று அம்பரியின் உள்ளுணர்வு சொல்லியது.

ஆனாலும் அவள் தலை திருப்பிப் பார்க்கவில்லை. எதுவும் பேசவுமில்லை.

“அம்பரி” என்றான் சுதாங்கன் தன் ஆழ்ந்த குரலில் “தனியாக இருளில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டாம். வர போகலாம்” என்று அழைத்து அவள் தோளைப் பற்றித் துக்க விட்டாள்.

அவன் வழி நடத்திச் செல்ல, பொம்மை மாதிரி அம்பரி அவனோடு சென்றான்.

சுதாங்கன் காரை எடுத்து வந்திருந்தான்.

வீடு வந்து சேர்ந்த பின்னரே, மாலையில் அங்கு வந்த மற்றவள் நினைவுவர, காரை விட்டு இறங்காமல் அப்படியே உட்கார்ந்து இருந்தான்.

“என்ன?”

“உங்கள் மோகம் தீரக் காரணம் புரிந்தது.”

“என்ன காரணம்?”

“குன்றில் ஏறும்போது மாலு வருவதைப் பார்த்தேன்.” என்றான் அவன் இயந்திரக்குரலில்.

“வருவதைப் பார்த்தவன், மாலு போவதைப் பார்க்க வில்லையா? அனுப்பிவிட்டேன். இனி அந்த விதமாய் வாழ முடியாது. அது சாத்தியம் இல்லை என்று சொல்லி அவளைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டேன்.”

அவனை வெறித்து நோக்கினாள் அம்பரி.

“இறங்கி வா அம்பரி. உன்னோடு சற்றுப் பேச வேண்டும்” என்று அவள் புறம் சரிந்து கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

உள்ளே சென்றதும், மாடியில் அவன் அறைக்கு அம்பரியை அழைத்துச் சென்றான்.

“உட்கார் அம்பரி” என்று அவளை அமரச் செய்து, தானும் ஒரு மோடாவை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அவள் எதிரே அமர்ந்தான்.

“மனம் தெளிவு பெற, மலைக்குப் போக வேண்டும் என்பார்கள். நீயும் இவ்வளவு நேரம் யோசித்திருப்பாய். நம் திருமணம் சரியான அடிப்படையில் நடந்தது அல்ல. ஆனால் நாம் இருவரும் சேர்ந்து அதைச் சரியானபடி திருத்தி அமைக்க முடியாதா?”

பிரியச் சொன்னவன், இப்போது சீர்திருத்துவது பற்றி பேசுகிறானே.

அவன் விரிந்த விழிகளால் நோக்கவும் அவளது கையை பற்றுகிறவன் போல, நீண்ட தன் கரத்தை மடக்கிக் கொண்டு அவளை நேராகப் பார்த்தான். “இன்னும் ஒரு முயற்சி செய்கே ஆக வேண்டும் என்று எண்ணினேன், அம்பரி. நான் ஒழுச் சிகரம் அல்ல. அப்படி நான் காட்டிக் கொண்டதும் இல்லை. அ பற்றி உனக்கும் முதலிலேயே தெரியும். ரொம்ப நல்லவனாக காட்டிக் கொள்ளவும் நான் முயன்றது இல்லை. எனவே அதையெல்லாம் ஒதுக்கித்தான், நீ என்னிடம் வந்தாய். ஆனால் உன் குடும்ப அமைப்பைக் கெடுத்து விட்டேன் என்று என்மே வெறுப்பாக இருக்கிறதா? சொல் அம்பரி. மனதில் இருப்பதை மறையாது சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

இவன் மீது வெறுப்பா? அவளுடைய வீட்டினரி சுயநலத்துக்கு இவன் என்ன செய்வான்? அதைவிடவும், இவ மீது தப்பே இருந்தாலும் இவனை இனி வெறுப்பது எப்படி?

ஒரு கைத்த புன்னகையுடன் மறுப்பாகத் தலையாட்டின அம்பரி.

“ஆனால் உங்களுக்குத்தான் என்னைப் பிடிக்காது போய்விட்டது.” என்றவளுக்குக் கண்களில் நீர் மல்கியது.

இம்முறை தடையற்று அவளது கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினான் சுதாங்கன் “உன்னிடம் ஒன்று காட்ட வேண்டு என்று எழுந்து சென்றான்.

திரும்பி வந்தபோது அவன் கையில் ஒரு பத்திரி இருந்தது.

“இதைப் படித்துப் பார். ஆங்கிலம் படிக்க தெரியுமல்லவா?” என்று குரலில் சிறு சீண்டல் இருந்தது.

இந்த நேரத்தில் கிண்டலா, என்று எண்ணியபோது தன்னை மீறி மனம் லேசான சிறு முறுவலுடன் பத்திரிகை வாங்கினாள் அவள்.

அவன் காட்டிய இடத்தைப் படித்துப் பார்த்தவளுக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

பத்திரிகை விளம்பரத்தையும், அவனையும் அவள் வியப்புடன் மாறி மாறி பார்க்கவும். தன் இருக்கையை இன்னமும் நெருக்கமாக இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்து, “என்ன படிக்கத் தெரியவில்லைதானா?” என்று கண்ணில் சிரிப்போடு வினவினான்.

வெறுப்பா என்று கேட்டானே. இந்தச் சிரிப்பைப் பார்த்து விட்டு, இவனை யாரால் வெறுக்க முடியும் என்று எண்ணினான் அம்பரி.

“என்ன? விளம்பரத்தைப் படித்தாயா? என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று பார்த்தாயா?”

ஒப்புதலாய்த் தலையாட்டிவளின் கண்களில் இன்னமும் வியப்புதான்.

ஏனெனில், அது ஒரு திருமண அறிவிப்பு.

தனக்கும், அம்பரிக்கும் திருமணம் நடந்திருப்பதாகவும், தம்பதியர் தேனிலவில் இருப்பதால் திரும்பி வந்ததும் சென்னையில் நடக்க இருக்கும் வரவேற்புக்கு எல்லோரும் வந்திருந்து, புது மணமக்களுக்கு ஆசி வழங்க வேண்டும் என்று அழகாக எழுதப்பட்டிருந்தது சென்னைப் பதிப்பு.

பத்திரிகையை வாங்கி மடித்து வைத்துவிட்டு அவளது கைகளைப் பற்றி, “நம் திருமண அறிவிப்புதான். என் முதலும் கடைசியுமான திருமணமும் இது மட்டும் தான் அம்பரி” என்றான் சுதாங்கன் தன் ஆழ்ந்த குரலில்.

“ஆனால் சொல்லவே இல்லையே,” என்று அம்பரிக்கு இன்னமும் திகைப்புதான்.

முதல் முதலாக சுதாங்கனின் கண்களில் கோபம் தெரிந்தது. “பேருக்குத் திருமணத்தை ஊருக்காகக் கேட்பவளிடம், ஏன்

சொல்வது?” என்று அவன் கேட்டபோது அம்பரியின் தாழ்ந்தது.

அன்று அவளது மாற்றமும் இப்போது புரிந்தது.

ஆனால் அதற்காக அவளை மட்டுமே குற்றம் சொ முடியாதே.

மெல்ல விழி உயர்த்தி அவனை நோக்கி, “ஆனால் நீய் அப்போது காட்டிய முகம்? இங்கே வரும்போதெல்லாம் என்றவளுக்குக் குரல் சிக்கியது “நா...நானும் பெரும் தேவை இருந்தேன். எதையும் அதிகாரமாகக் கேட்க முடியாதநிலை

தன்போக்கில் அவளது கையைத் தட்டிக் கொடுத்தபடி அமைதியின் பின் “அம்பரி” என்று விளித்து அ சொன்னான். “நாம் இருவரும் வளர்ந்த விதம். முழுக்க முழு மாறுபட்டவை அம்பரி. எனவே இதைப் புரிந்து கொள்வது உனக்குச் சிரமம்தான். ஆனால் என்னால் இயன்றவரை சொ விடுகிறேன். உனக்குத் தாயார் இல்லைதான். ஆனால் உன் தாய்மை உணர்வு காட்டும் பலர் இருக்கிறார்கள். தாயைப் தேந்தையைப் போல அண்ணனைப் போல... இந்த உ உனக்கு ஒரு தீங்கு நடக்க விட்டு விடுவார்களா? அதே தே இவர்கள் முன் நீயும். தப்புத் தவறாக நடக்க முடிய உதாரணத்துக்கு நீ தாலி கேட்டதையே எடுத்துக் கொள். இல்லாத வாழ்க்கை நீ இங்கே வாழ முடியாது. புரிகிறதில்லை

“ஆனால் எனக்கு அப்படி யாரும் கிடையாது. அய்யா உயிரைக் காப்பாற்றினார். ஓரளவு கல்வியும், அவரால் என சாத்தியமாயிற்று. ஆனால் அவருக்குமே நான் அங்கி எத்தனையோ பேரில் ஒருவன்தான். பரிவு காட்ட வேண்டியவர்கள். என்னை விடவும் மோசமான நிலை எத்தனையோ பேர். இல்லத்தைவிட்டு நான் வெளியே பிறகு அந்த அளவுகூட என்மீது அக்கறை காட்ட ய இல்லை. என் நல்லது கெட்டது பற்றி யாருக்கும் கவலை இ நாணும் யாருக்கும் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவன்

ஆனால் கெட்டுப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அதனால் சிலபல தவறுகளைச் செய்தபோது, அது வேண்டாம் என்று சொல்லக் கூட யாரும் இல்லாத நிலையில் அது தப்பாகவே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

‘நண்பர்கள் கூட்டத்தோடு இப்படிச் சுற்றுவதையும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால் உன்னைப் பார்த்த பிறகு... ஆனால் ஓரிரு சமயங்கள் தவிர உன்னையும் அதிகம் பார்க்க முடியாது போயிற்று.’

இவன் வரும்போது வெளியே வரக்கூடாது என்று அவள் வீட்டுச் சிறை இருந்த காலத்தைச் சொல்லுகிறான். அதை இப்போது சொல்லலாமா? அல்லது பிறகு எப்போதாவது... அவனோடு நன்கு பேசிப் பழகும் காலத்தில் சொல்லலாம்.

அப்படிப்பட்ட காலம் வரும் என்கிற நம்பிக்கையும், அவளுள் துளிர் விடத் தொடங்கியிருந்தது. உறவைச் சீராக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதானே அவனும் இத்தனை விளக்கங்களும் சொல்லுகிறான்.

‘...உன்னைப் பற்றி யாரோ உன்னை எச்சரித்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அது வேலுவாகக் கூட இருக்கலாம்’ என்றவன் அவளது திகைப்பைக் கவனித்து. ‘ஆகா அப்படியேதானா? என்னிடம் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு எனக்கே எதிராகப் பேசினானா?’ என்று கோபம் போலப் பேசியபோதும், அவளது வழக்கம் போலக் கண் சிரித்தது.

அவளும் முறுவலிக்கவும், முகம் கனிய, ‘வேலுவுக்கு உன் மீது பாசம் அதிகம் அம்பரி. உன் மீதும் ரகு மீதும், உங்கள் இருவரையும் பற்றி அவன் பேசும்போது அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்’ என்றதோடு வேலுவை விட்டுவிட்டுத் தன் விளக்கத்தை தொடர்ந்தான்.

‘அந்த என் வாழ்க்கை முறை பற்றி, லேசாக நான் யோசிக்கத் தொடங்கியது அப்போதுதான் அம்பரி. திருமணம்

மனைவி என்று ஆசை வந்தது. அன்று அந்த வளையம் வளையமாகப் பழுக்குமே, அந்த மரத்தடியில் உன்னை ஏந்தினேன் பார் அதன் பிறகு வேறு பெண்ணை நான் மனதாலுப் தொட்டதில்லை’ என்று நிறுத்தினான்.

‘அது எனக்குத் தெரியாதே’ என்றாள் அவள் மெதுவாக.

‘அதுதான் ஏன் என்று எனக்கு அப்போது புரியவில்லை. வரும் போதெல்லாம் தயாராக நின்று வரவேற்றேனே, எப்படி என்று யோசித்தாயா? அதோ, அந்த ஜன்னலிலே இருந்து உன் வீட்டைப் பார்ப்பது என் வழக்கம். எல்லாம் உன் தரிசனத்து காகத்தான். என்னிடம் உதவி கேட்கச் சொன்னால் கோப படுகிறாயே என்று குழம்பினேன்...’

கடவுளே. தேவையென்றால் கேட்கும்படி. மீண்டு மீண்டும் சுதாங்கன் சொன்னதன் அர்த்தம் இதுவா? என் நினைத்து என்னமாய்க் குழப்பி விட்டாள்.

‘நீயா வந்ததும் உள்ளூர, எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டே தெரியுமா? ஆனால் நீ ‘பேருக்குத் தாலி’ என்றதும் தான். என் அணுகலை நீ எப்படிப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாய் என் எனக்குப் புரிந்தது. சரி, முதலில் என் நடவடிக்கைகளினால் என்னைப் பற்றி நீ அப்படி நினைத்ததை ஒத்துக் கொள்ளலா ஆனால் நான் சாதாரணமாகப் பழகத் தொடங்கிய பிறகு அப்போதும் நீ கேட்கவில்லையே’ என்றான் அவ குறையோடு.

‘எப்படிக் கேட்பது?’ என்றாள் அவள். ‘அது, உனக்கு சம்பந்தம் இல்லாதது என்று என் முகத்தில் அடிக்க மாட்டீர்கள் என்று எனக்கு என்ன நிச்சயம்? ராசவிடம் கேட்கலாமா என் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அதுகூடத் தெரியாது. ஓரிரு முறை நினைத்தேன். ஆனால் அதுகூடத் தெரியாது. என்ன உறவு என்று வேலையாட்களுக்கு இளக்காரமாகி விட்டேன் என்று அடக்கிக் கொண்டேன். நான் வாழ்ந்த விதம் கேட்க எனக்குத் தெரியும் தரவில்லை’ என்றவள் அவனை ஏக்கப் பறக்கினாள்.

அவளது முகத்தை கையில் ஏந்தி, “என்னடா?” என்று கனிவாக அவன் கேட்ட விதத்தில் அவளது கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

இவ்வளவு அன்பு உள்ளவன் ஏன் அப்படிச் செய்தான்?

“என்னம்மா, சொல்லு. எதுவானாலும், கேட்டுவிடு. முயற்சி செய்ய நினைத்தேன் என்றேனே. என்னைப் பொறுத்தவரை அரை குறை முயற்சி என்று கிடையாது. எது வேண்டுமானாலும் கேள், சொல்கிறேன்” என்றான் அவன்.

“ரகுவின் படிப்புக்கான உதவி முழுவதும் செய்துவிட்டு, செய்ய முடியவில்லை, அதனால் பிரிந்து விடலாம் என்று என்னிடம் சொன்னீர்களே. உங்கள் ஆசை கூட, இல்லாமல் போய்விட்டது என்று என் மனமே உடைந்து விட்டது தெரியுமா?” என்றபோது இரு பெரிய நீர் மணிகள் அவளது கண்களில் இருந்து வழிந்தோடின.

“ஷ்” என்று அவள் அருகே அமர்ந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான் சுதாங்கன்.

தட்டிக் கொடுத்து ஆறுதல் படுத்திவிட்டு, “உன்னை ஒரு பலியாக ஏற்க எனக்கு மனமில்லை அம்பரி, உன் அன்பும் எனக்குத் தேவைப்பட்டது. எனக்கு நீ உன்னை அளிக்க முயன்ற ஒவ்வொரு தருணத்தையும் நினைவுப்படுத்திப் பார். அந்த மாதிரி உருவகம்தானே. உண்டாகிறது? கடன் செலுத்தத்தான் நினைக்கிறாய், மற்றபடி அன்பு தோன்றவே இல்லை என்று எண்ணிவிட்டேன். அந்த மாதிரிக் கடன் செலுத்தல் கூடாது என்றுதான் உலகநாதனோடு சேர்ந்து அந்த ஏற்பாடு செய்தேன். உனக்கு தெரியுமா? ரூபாவின் திருமணத்துக்கான டெப்பாசிட்டை நம் திருமணத்துக்கு முன்பே போட்டுவிட்டேன். உன் விருப்பங்களை நிறைவேற்ற, அவ்வளவு வேகம், மணமான மறுநாள் உன்னைக் கூட்டிப் போய்ப் பெருமையாகக் காட்ட எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அன்றைய இரவின்

ஆத்திரத்தில் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டோமே. அதன் பிறகு இதெல்லாமே உன்னிடம் காட்ட வேண்டாம் என்று விட்டு விட்டேன். இன்று கூட, வேறு வழியின்றிச் சொன்னதுதான் அப்போதும் ரகு விஷயம் மறைக்க முடியும் என்று சொல்லவில்லை. இவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு, நீ கேளாத உபரிகாரம் மட்டும் செய்தேன். உன் மனது இளகாதா என்றுதான். ஆனால் அதுவும் பூமராங் மாதிரி திருப்பிக் கொண்டு விட்டது. ஒன்று பயனில்லை என்று எண்ணி அதற்கு பிறகுதான் பிரிவது எண்ணினேன்.”

புன்னகையின் சாயல் ஒன்று தோன்றி மறைய, “உன் தலையில் ஆணி அறைந்தாற் போல, என் மனம் எனக்கு புரிந்தது. நீங்கள் பிரிவு என்றதும் தான். அதற்கு முன்னால் அவ்வப்போது சில அறிகுறிகள் தோன்றியும், என்னை நம் முழுதாகப் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை. ஆனால் நீங்கள் பிரிவு என்றதும் ஐயோ என் சொர்க்கத்தை கை நழுவ விட்டேனே என்று என்மாய் துடித்துப் போனேன் தெரியுமா? அந்தப் பேச்சை நிறுத்தத்தான் தலைவலி என்றேன்” என்று அவள்.

சுதாங்கன் சிரித்தான்.

அவளது உச்சியில் முத்தமிட்டு, “எனக்கும் உன் சந்தேகம்தான். நீ உலாவப் போயிருப்பதாக வேலு, சொல்போதும், நல்லபடியாக யோசிப்பாய் என்ற நம்பிக்கை. ஆனால் உலகநாதன் போன் பண்ணியதும் தான். முடிவுக்குப் போய் விட்டாயோ என்று பயந்து விட்டேன். உன்னைக் கண்ணால் பார்க்கும் வரை, என் உயிர் என்னை இல்லை.” என்றவனின் அணைப்பு சற்று நேரம் வெகு இறுகிப் போயிற்று.

கணவனின் அணைப்பு அவளது அன்பைத் தெளிவிக்க காட்டிவிட, அம்பரியும் அவன் தோளில் உரிமையோடு சாய்ந்து கொண்டாள்.

பிறகே நினைவு வர, “உலகநாதன் சார் போன் செய்தாரா? ன்? தேவையில்லை, நானே சொல்லி விடுகிறேன் என்றேனே” என்று கேட்டாள்.

“முதலில் நீ சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு போய் விட்டாராம். மற்ற வேலைகளில், உன்னை மறந்தும் போனாராம். ஆனால் இரவானதும். மனது உறுத்தத் தொடங்கி விட்டதாம். உன் அகம், பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, நீ நடந்த விதம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக செல்லும் போது, மாலுமை வழியில் வந்தது. எதற்கும் என்னிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டால் நல்லது என்று தோன்றி போன் செய்தாராம். உனதான் ஓடி வந்தேன்” என்றான் அவன்.

தப்பு முடிவா?

தற்கொலை செய்து கொள்வான் என்று பயந்து விட்டானா?

எவ்வளவு பயம். அதைச் சொல்லும் இப்போதும். அவனது உயம் எப்படித் துடித்தது.

பாவம்.

சட்டென்று இன்னொன்று நினைவு வந்தது.

தந்தை வீட்டுக்கு ஏசி. பெரிய டிவி எல்லாம் வாங்கிக் காடுத்தால் செத்து விடுவேன் என்றானே. அப்போதும் ப்படித்தானே அணைத்தான். அப்போதே அவளுக்கு ஏன் ரிந்து கொள்ளத் தெரியவில்லை?

புரிந்திருந்தால் அன்று நாள் முழுவதும் பட்ட துன்பம் தையும் அனுபவிக்க நேர்ந்திராதே.

அன்று ஒரே நாளில் தான் அத்தனை வேதனையும் அனுபவித்தாளா?

அன்று காலையில் நடந்ததே முன் பிறவி நிகழ்ச்சி பாலல்லவா இருக்கிறது.

அதைப் பற்றி பேச வேண்டும். ஆனால் முதலில் வனிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.

கணவன் தோளில் கை வைத்து “சுதா” என்று அழைத்தான். கண்கள் பளிச்சிட அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். சுதாங்கன். “என்னை எப்படிச் கூப்பிட்டாய்?” என்று கேட்டான்.

“சுதா என்றேன். ஏன்?” என்று பதில் கேள்வி கேட்டான் அவள்.

“என் பெயரைச் சுருக்கிக் கூப்பிட யாரையுமே நான் அனுமதித்தது இல்லை. ஆனால் நீ ‘சுதா’ என்றது இனி சங்கீதம் போல இருந்தது. இனி நீ என்னை எப்போதும் இப்படித்தான் கூப்பிட வேண்டும். இந்த ‘வந்து’, ‘பாருங்கள்’ தொண்டைக் கமறல் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேண்டும் என்று பாவனையோடு அவன் சொன்ன விதத்தில். அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“சரிங்க சுதா” என்று பொய்ப்பணிவுடன் அவன் சொன்ன விதத்தில். அவனும் நகைக்க, சற்று நேரம் அங்கே சிரிப்புத் கேட்டது.

சிரிப்பு சற்று அடங்கியதும். “எதற்காகக் கூப்பிட்டாய் அம்பரி?” என்று கேட்டான் அவன்.

“நான் மட்டும் ‘அம்..பரி’யா?” என்று அவள் சிணு. “ஆமாம், அதுவே எனக்கு அமுதம் போல இருக்கிறது. எனக்கு நீ எப்போதும், ‘அம்பரி’தான்.” என்றான் அவன்.

அமுதமா? ஆனந்தமாக முறுவலித்தாள் அவள்.

“சொல்லு. அவ்வளவு இனிமையாக, எதற்காகக் கூப்பிட்டாய்?”

அவளது அழைப்பா. இனிமை? அவளது பேச்சுதான் இனியது.

“இரண்டு விஷயங்கள் சுதா. ஒன்று நான் தப்பு முடிவுச் சட்டென்று போய்விட மாட்டேன்...”

“ம்ம்ம்... சேதியும் இனிமைதான். அடுத்தது?”

லேசாக முகம் மாற “இது இனியது அல்ல சுதா. அப்பா, பா, தம்பிகள். இரண்டு அதட்டல் போட்டால், தம்பிகள் புடங்கி விடுவார்கள். ரகு முழுக்க வேறு விதம். ஆனால் மற்ற ருவரையும் எப்படி சமாளிப்பது? அவர்கள் இருவரும்ங்களை உறிஞ்சுவது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அவர்களுக்கு நீங்கள் எதுவும் கொடுக்கக்கூடாது” என்றாள் அம்பரி.

“திருமதி சுதாங்களின் பேச்சில் ஒரு திருத்தம்” என்றான் அவன்.

அவன் ஏறிட்டுப் பார்க்கவும், “உங்களை உறிஞ்சுவது என்று சால்லக் கூடாது. நம்மை என்று சொல்ல வேண்டும். நென்றால் இனி நீங்கள் வேறு. நான் வேறல்ல. ஒத்துக் காளீர்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்று புருவம் உயர்த்தி நிறிவித்தான்.

“நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் அம்பரி. அனாவசியமாகக் வலைப்படாதே. இப்போதே சிங்கப்பூருக்குப் போய்விட்டு ரட்டும். அப்புறமாக, வாழ்க்கையில் முதல் முறையாக, மனாரை வேலை செய்ய வைக்கிறேன்” என்றான் சுதாங்கன்.

“உங்களால் முடியுமா?”

“நிச்சயமாக முடியும்.”

“முன்பு மட்டும் கேட்டால் எப்படி மறுப்பது என்றீர்களே.”

“அது உனக்காக மறுத்தால், நீ திருப்பிக் கொள்வாயோ ன்ற பயம் இருந்தது. அவர்கள் மேல் அவ்வளவு கோபம் நந்த போதும். என்ன சொன்னாய்? நினைவு வருகிறதா? டுனால் இனிமேல் உன் துணை எனக்கு இருக்கும். எந்த லயிலும், என்னைத் தவறாக எண்ண மாட்டாய் என்பதால் னிந்து செயல்பட முடியும்.”

“எப்படி?”

சன்னமாய் முறுவலித்து, “வாழ்க்கையில் கீழ்த்தட்டிலிருந்து பருகிறவர்களுக்குச் சில தன்மைகள் உண்டு. அவர்களால்

‘இல்லை’ என்று பிடிவாதமாகச் சொல்லவும், அதை செயல்படுத்தவும் முடியும். இங்கே பாங்க் கடனில், சிபு பருத்திக் காடுகளை வாங்கப் போகிறேன். வரும் வருமானத்தி் கடனைக் கட்டி, மீதி அவருக்கு. அடுத்தவர்களை அத் மேய்க்கும் வேலை என்பதால், செய்வார் என்பது எ அபிப்பிராயம்” என்றவன் இன்னமும் மனைவியின் முக தெளியாதது கண்டு “இல்லாவிட்டால், உண்ணச் சோ கிடைக்காது அம்பரி. இனி மற்ற மக்களையும் அவர்தா பார்த்தாக வேண்டும் என்று காட்டி விடுவேன்” என்ற போ அவனது குரலில் இருந்த உறுதி, அவளுக்குப் பெருமள நம்பிக்கை ஊட்டியது.

“நம்பு அம்பரி. விற்பதற்குக் கைவசம் ஒன்றும் இல்லா போது, செய்துதானே ஆகவேண்டும்?” என்றான் சுதாங்கன்.

சட்டென நினைவு வர, “அந்த வீடு?” என்றான் மனைவி

“அதையும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. லேவாதே வேலாயுதத்திடம் பெறுமதிக்கு அதிகப் பணம் கட வாங்கியபோது, வீட்டைக் கிரயப் பத்திரமாகவே எழுத் கொடுத்திருக்கிறார். பல இடங்களில் இது வழக்கம்தா பணத்தைத் திருப்புகிறபோது, மாற்றி எழுதிக் கொள்வார்க அன்று பணம் கொண்டு வந்த போதே, உன் அப்பா, தங் குணம் புரிந்தது. நீ சங்கடப்பட்டதும் தெரிந்தது. இதன வீட்டைப் பிள்ளைகள் உங்கள் ஐவர் பெயரிலுமாக மாற் திருப்பினேன். வீட்டுக் கடன் தீருவதே பெரிதாகத் தெரிய, உ தந்தை வாயே திறக்கவில்லை. இனி அதில் அ கைவைக்கவும் முடியாது. ரூபா விட மாட்டாள். இரண்டு மைனர்கள்.”

எப்படியெல்லாம் யோசித்துச் செய்கிறான். இவன் வெ பெறுவதில் அதிசயம் என்ன?

வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாக நோக்கியவளின் கண்கள் சட்டெனக் குறும்பு மலர்ந்தது.

ஓரக் கண்ணால் பார்த்து, “எல்லோர் குணமும் தெரிகிறது. மனைவியின் மனதை மட்டும் கண்டு கொள்ளத் தெரியவில்லையே” என்று கேலி பேசினாள்.

“அது முளை சம்பந்தப்பட்டது. சற்று யோசித்தால் தெரிந்து போகும். ஆனால் இது இதயம் சம்பந்தப்பட்டது அல்லவா? வேறு மாதிரிதான் அறிய முடியும். முயற்சி பண்ணட்டுமா?” என்று அம்பரியின் பூ முகத்தை நோக்கிப் புன்னகையோடு குனிந்தான் சுதாங்கன்.

